

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

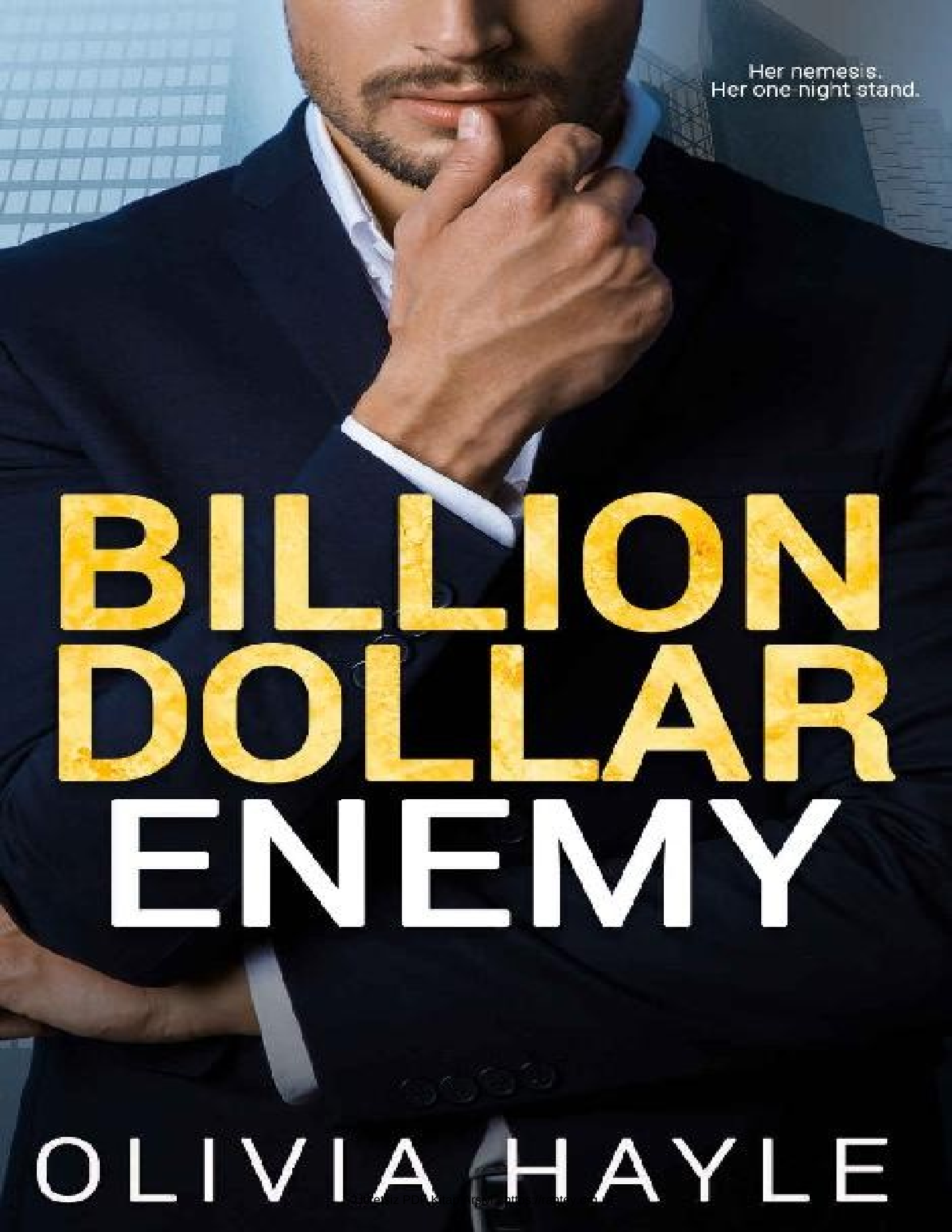
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man with a light beard and mustache, wearing a dark navy blue suit jacket over a white collared shirt. He has his right hand raised to his face, with his index finger pressed against his lips in a universal gesture for silence or secrecy. The background is a blurred, high-angle view of a modern building's glass and steel facade.

Her nemesis.
Her one night stand.

BILLION DOLLAR ENEMY

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

1. [Skye](#)
2. [Skye](#)
3. [Skye](#)
4. [Cole](#)
5. [Skye](#)
6. [Skye](#)
7. [Skye](#)
8. [Cole](#)
9. [Skye](#)
10. [Skye](#)
11. [Skye](#)
12. [Cole](#)
13. [Skye](#)
14. [Skye](#)
15. [Cole](#)
16. [Skye](#)
17. [Skye](#)
18. [Cole](#)
19. [Skye](#)
20. [Skye](#)
21. [Cole](#)
22. [Skye](#)
23. [Cole](#)
24. [Skye](#)
25. [Cole](#)
26. [Skye](#)

Sonsöz

[Sonsöz Kibirli](#)

[Patron Bölüm](#)

[1 Olivia](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TELİF HAKKI © 2020 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Kapak: Sarah Armitage Tasarım

Düzenleme: Stephanie Parent

www.oliviahayle.com

OceanofPDF.com

BILLION DOLLAR ENEMY

OceanofPDF.com

"Düşmanlarınızı her zaman
affedin; hiçbir şey onları bu
kadar kızdıramaz."

- *Oscar Wilde*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GÖKYÜZÜ

O gece otelin barında hayatım değişti. Para ve zenginlik dolu farklı bir dünyaya girdiğimi bilmiyordum.

Hayır, işe yaramıyor. Klişe ve tahmin edilebilir.

Telefonumu iç çekerek yere bırakıyorum ve Old-Fashioned'ıma uzanıyorum. İçki zarafet çılgınlıkları atıyor, ama bir yudum daha aldığımda, gücünden dolayı yüzümü buruşturmak zorunda kalıyorum. Uyum sağlamak için sipariş etmiştim, kendini beğenmiş barmene meyveli ve şekerli bir şey istediğimi söylemekten çok korkmuştum. Pahalı içeceğe asık suratla bakarken, bu kararımdan pişmanlık duyuyorum.

Buraya üzerinde çalıştığım romanı araştırmak için gelmiştim. Ortamı, zengin dekoru, anlaşılmaz caz müziğinin zonklayan ritmini anlamak için. Burası alışık olmadığım bir ortamdı ve İngiliz Edebiyatı mezunu biri olarak, kendimi kaptırmanın önemini çok iyi biliyordum. Seattle'ın en havalı otellerinden birinin tepesindeki Legacy gökyüzü barından daha iyi neresi olabilir? Tavandan tabana pencereler, yanımdaki kadının taktığı elmas kolye gibi parıldayan bir ufuk çizgisine açılıyor. Görmek ve görülmek için bir yer.

Barın sadece yarısı dolu ama her bir kişi ilginç. Çok yüksek topuklu ayakkabılar giyen güzel sarışın bir kadının, kendinden yaşça büyük partnerine boş boş bakarken bir kase zeytin yemesini izledim.

Zeytinler can sıkıntısından tüketildi, telefonumdaki not alma uygulamasına yazıyorum, *tıpkı onun yaşam deneyimlerinin çoğu gibi deneyimin kendisini aramak, gerçekliğin sıkıcılığından kaçmak için.*

Sonra tekrar okudum ve tüm o gösterişli şeyi sildim.

Belki de bu bir hataydı. Neredeyse bir saattir barda tek başıma oturuyorum ve bu durum güç vermekten utanç verici olmaya doğru hızla ilerliyor. Elimi, bir yıl önce ani bir kararla aldığım ve bu gece çok işime yarayacak olan, daracık siyah kokteyl elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Üzerinde çalıştığım roman sınıf farklılıklarını ele alıyor ve Amerikan Rüyası'na değiniyor. Araştırma çok önemli, işte bu yüzden bir Perşembe akşamı ilham almak için Legacy'ye gittim.

Ancak şu ana kadar sadece iki önemli sonuca vardım: Buradaki yüksek içki fiyatlarını ödemek için *gerçekten* zengin olmanız gerekiyor ve güzel bir bar sürüngenlere karşı bağışık değil.

Solumdaki adam bana bir kez daha alaycı bir bakış fırlatıyor. Onuncu viskisini yudumluyor olmalı, buğulu gözleri her şeyi anlatıyor.

Ürkütücü erkeklerin her yerde, toplumumuzun her katmanında var olması ne kadar komik değil mi? Takım elbise ve altı haneli bir gelir hiçbir şeyi değiştirmez.

Bunu silmem. Bu çok doğru.

Adam dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle birkaç sandalye ilerliyor. "İyi akşamlar, güzelim."

"İyi akşamlar," diyorum.

"Bu gece sizi buraya getiren nedir?"

"Sadece sakın bir içki içmek istemiştım," diyorum, *sakin* kelimesine hafif bir vurgu yaparak.

Bakışları gözlerimden mütevazı göğüs dekolteme kayıyor. "Ben de öyle. Hadi birlikte bir şeyler içelim."

"Teşekkür ederim, ama buraya sohbet etmekten çok ortam için geldim."

"Kimse bara yalnız kalmak için gelmez." Daha yakına eğildi ve ben Çok güçlü bir parfüm ve nefesinde çok fazla viski var. Bu adam dış görünüşüyle kendini toparlıyor ama kan çanağına dönmüş gözlerine bakılırsa, basit bir çakırkeyifliği çoktan geçmiş.

"Şey, ben yaptım, o yüzden izin verirsiniz..."

Bar taburesinden kaymaya çalışıyorum ama çıplak omzumdaki eli beni tutuyor. "Gitmek için bu kadar acele etme."

"Lütfen elini üzerimden çek."

"Anlamıyorum-"

Derinden gelen bir ses, adamın itirazlarını bastırdı. "Hanımefendi kendini açıkça ifade etti. Çek elini onun üzerinden."

Sarhoş adam başını kaldırıp yanımdaki yabancıya bakıyor -ikimiz de bakıyoruz- ve geri çekiliyor. "Ah. Özür dilerim."

"Çok fazla içmişsiniz," diyor uzun boylu yabancı. "Bu akşam için emekli olmanızı öneririm, ama olmasanız bile en azından bayanı rahat bırakın."

Sarhoş adamın gözleri kısılıyor ama başını sallıyor. "Onun kaçırıldığını bilmiyordum. Özür dilerim." Adam uzaklaşıyor ve ben şaşkın bir dehşet içinde önümdeki yabancıya bakıyorum.

Pahalı gömleğinin üst düğmeleri açık, bara rahatça yaslanmış, gözlerindeki bakış bir şekilde *aynı anda hem sıkılmış hem de ilgilenmiş*.

"İyi misin?"

O aptalca deyim aklıma geliyor, *camı kesebilecek bir çene hattı*. Bana hiçbir zaman mantıklı gelmemişti ama şimdi onu görünce nihayet mantıklı geliyor.

Yüz hatları kusursuz, saat beş yönündeki gölgesi tenini koyulaştırıyor. Kalın kahverengi saçları dalgalar halinde alnına dökülüyor; her kadının ellerini üzerinde gezdirmek isteyeceği türden. Geniş omuzlar ve pahalı bir takım elbise. Gösterişli bir zenginlikten ziyade sağlam bir zenginliğe sahip görünüyor ki bu bana önemli bir ayrım gibi geliyor.

Bunu yazmalıyım, diye düşünüyorum zayıfça. Ya da fotoğrafını çekmeliyim.

Gözleri endişeyle büyüyor. "Hanımefendi? İyi olduğunuzdan emin misiniz?" "Evet," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Aklıma tatsız bir düşünce geliyor ve ne kadar şaşkın olsam da hemen ağzımdan dökülüyor. "Bir çift olduğumuzu düşündüğü için gitti, ilgilenmediğimi söylediğim için değil."

"Bu muhtemelen doğru."

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum."

Yarı tanrı, "Kötü, sanırım," diyor. "Hayır'ına saygı duymalıydı." "Saygı duymalıydı."

"Ne içiyorsun?"

Bardağıma göz kırpyorum. "Bir Old-Fashioned."

"Ve sen bundan nefret ediyorsun," diyor kaşlarını çatarak. "Hayır, nefret etmiyorum."

"Evet, öyle. Tam şurada oturuyordum" -barın تنها bir bölümünü işaret ediyor- "ve sen her yudum aldığında kaşlarını çatıyordun."

"Beni mi izliyordun?"

"İnsanları izlemeyi seviyorum." Başını yana eğerek elmacık kemiklerinin keskin hatlarını daha iyi görmemi sağlıyor. "Sanırım sen de öyle. Bu gece burada yaptığın şey buydu, değil mi?"

"Evet," diyorum zayıf bir sesle.

"Ee? Ne sonuca vardınız?"

"Müşterilerimiz hakkında mı?"

"Evet." Barmene el sallıyor. "Sek bir viski alayım. Hanımefendi de..."

Bana ikinci bir şans verildi ve bu sefer tereddüt etmeyeceğim. "Bir porno yıldızı martini," diyorum. "Bolca çarkıfelek meyveli."

Yabancı bana çarpık bir sırıtış fırlattı. "İlginç bir seçim."

"İçkinin tadı güzel," diyorum savunmacı bir şekilde, "ismine rağmen." "Hmm. Ya da belki de bu yüzden?"

Utancımдан yanaklarım kızarıyor. Boğazımı temizliyorum ve barın diğer tarafına başımı sallıyorum. "Arkadaki çifti düşünüyordum da... Belli ki özel bir durum için buradalar. Ne olduğunu bulabildiniz mi?"

Çifte bir göz atar. Orta yaşlılar, güzel giyinmişler ama biraz yersiz görünüyorlar. Adam garsona gergin bir bakış atar.

"Bir teklif mi?"

Yakışıklı yabancım başını sallıyor ve daha yakına eğiliyor. Hafif ve erkeksi bir kolonya kokusu çarpıyor yüzüme. "Bahse girerim ilk kez bir ilişki yaşıyor."

"Vay canına," dedim. "Bir porno yıldızı martini sipariş ettiğim için azarlandıysam, bu senin hakkında ne söylüyor?"

Çarpık gülümsemesi geri döndü. "Not edildi. Bunun yerine bir teklifle devam edelim."

Şüpheye düştüğünüzde, mutlu bir son umun."

Boynumu eğiyorum. "Umarım gerçekleşirse onu görebiliriz."

Bana tamamen dönüyor, gözlerini kısıyor, sanki beni anlamaya çalışıyor. "Şimdi, seni izliyordum, ama seni çözmek daha zor. Telefonuna kaşlarını çatarak baktığına bakılırsa, dünyanın en sinir bozucu mesajlaşmasını yapıyor olmalısın. Birini mi bekliyorsun?"

Buna gülümsedim. "Hayır, yazmaya çalışıyordum." "Yazar mısın?"

"Evet," diyorum. *Ya da öyle olmaya çalışıyorum.* Ama benden yaşça büyük ve muhtemelen son derece başarılı olan bu adamın, yarım kalmış bir taslaktan başka hiçbir şeyi olmayan sıradan bir kitapçı tezgâhtarı olduğumu bilmesine gerek yok.

"Yazdığın herhangi bir şeyi okur muydum?"

İçkime gülümsüyorum. "Muhtemelen hayır, hayır."

Tabii benim okuduğum dönemde üniversite gazetemin hevesli bir okuyucusu değilse. Kafeteryada vejetaryen seçeneklerin olmamasıyla ilgili heyecan verici yazılar yazmıştım.

İçkilerimiz geldi ve barmene başıyla teşekkür etti. Onunki, heybetli ve dünyevi. Benimki, meyveli ve portakallı. Bir yudum alıyorum.

"Daha iyi mi?"

"Çok. Nasıl oluyor da beni izliyorsun?" "Sana söyledim. İnsanları izlemeyi severim."

Barmen hesabı getiriyor ve yakışıklı yabancı elini sallayarak hesabı ödüyor. "Benden olsun," der.

Barmen başıyla derin bir selam verir. "Elbette, efendim." Kaşlarımı çattım. "İçkimin parasını ödemek istiyorum."

"Tabii ki hayır," diyor. "İlkini beğenmediniz, bu yüzden yenisi için ödeme yapmak zorunda kalmamalısınız. Bu iyi hizmetin birinci kuralıdır."

"Evet, ama bunu bar düzeltecek, sen değil. Artık bar sahibi değilsin, değil mi?"

Gözlerinde tehlikeli bir şey parıldıyor. "Hayır, değilim."

"Aynen öyle." Kumaşın nasıl yukarı kalktığının farkında olarak bacak bacak üstüne atıyorum ve kalbimin hızlı atışını durdurmaya çalışıyorum. Pahalı barlarda gülünç derecede yakışıklı erkeklerle konuşmak bana hiç de yabancı değil. *Bu çok iyi bir yazı malzemesi olacak!* "Bu arada ne yaptığınızı fark etmediğimi sanmayın."

"Oh?" Çarpık gülümsemesi geri döndü. "Peki ben ne yapıyorum?"

"Bir adamın bana içki ısmarlamasına engel olmak için geldin, sonra da onun yerine bana bir içki ısmarla."

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Bu kadar açık, değil mi?" "Oldukça, evet."

"Kurnazlık hiçbir zaman benim güçlü yanımdı, korkarım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu gece burada olmanın gerçek sebebi bu mu? İnsanları izlemek için değil, birini almak için mi?"

O zaman gülüyor ve ses muhteşem, zengin, güçlü ve çekici. Ilık bir esinti gibi tenimin üzerinde yuvarlanıyor. "Vay canına, hiç çekinmiyorsun, değil mi?"

"Haklı mıyım?"

"Tam olarak değil, hayır. Kesinlikle öyle bir planım yoktu. Ama sen konuştukça, bu yola girmeyi daha çok istiyorum, evet."

Karnımda sinirler dans ediyor, ama bu şansın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Elimi uzattım. "Bu durumda, sanırım düzgün bir tanışma sırası geldi. Benim adım Skye."

"Skye?"

"Evet," diyorum ve sıcak eli elime dolandığında zevkten titrememek için kendimi zor tutuyorum. Bir kez, iki kez, üç kez sallıyor... "Annem beni doğurduğunda bohem dönemini yaşıyordu. Evre sona erdi ama ben kaldım."

Gülümsemesi geri geldi. "Bu eşsiz bir şey, tıpkı bir kadının yazmak için barda tek başına oturması gibi."

"Şey, söz konusu kadın adınızı bilmek istiyor."

Tenin tene yumuşak bir okşayışıyla eli elimden kayıyor. "Cole," diyor. "Soyadını eklediğin için ben de benimkini atlayacağım."

İçkimden bir yudum daha alıyorum. *Sıvı cesaret, Skye.* "Bu da bu tür karşılaşmaların bir parçası değil mi? Anonimlik?"

Kaşları tekrar kalkıyor. "Bilemem. Genelde otel barlarında kadınlarla konuşmam."

"Nedense bundan şüpheliyim."

İçkisinden bir yudum alıyor, boğum uzunluğundaki viski üçte bir oranında azalıyor. "Sadece seni izleyerek senin hakkında fikir sahibi oldum. Yorumuna bakılırsa, sanırım sen de benim hakkımda bir şeyler düşünüyorsun."

"Varsayımlar mı?"

"Evet. Ne de olsa kendini insan gözlemcisi olarak tanımlıyorsun. O yüzden bana bırak." Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. Geniş omuzları takım elbisesini uzatıyor.

Bu konuşma, bir tarafa ya da diğerine çok fazla eğilmekten kaçınmak için ayaklarımı tam olarak doğru yerleştirmem gereken bir ip gibi hissettiriyor. "Takım elbisenizin kesimine ve kolunuzdaki saate bakılırsa, varlıklı olduğunuzu varsayıyorum. Eğer burada benim gibi yalnızsanız ve viskinizi yudumluyorsanız... kara kara düşündüğünüzü tahmin ediyorum."

"Kara kara düşünmek mi?"

"Evet," diyorum gözlerindeki eğlenceyi görmezden gelerek. "Eski bir yara içini kemiriyor."

"Ne olabileceğini merak ediyorum."

"Oh, her şey olabilir. Boşanmadınız, değil mi? Bir gazi? Bir yetim mi?"

"Hayır, hayır ve hayır. Ama iyi tahminler. Bu oyun hoşuma gidiyor. Güzel bir kadının beni gördüğünde ne düşündüğünü duyma şansına pek sık sahip olamıyorum."

Güzel mi? Dağınık aklımı toplamak için içkimden bir yudum daha alıyorum ve gözlerindeki eğlencenin büyümesini izliyorum. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu biliyor.

"Devam et," dedi.

"Şey... barmen seni tanıyor gibiydi. Sanırım buranın müdavimlerinden birisin."

Başını öne eğiyor. "Bu otele ilk gelişim değil, haklısın." "İş gezisi için mi buradasınız?"

"Bir çeşit."

Parmaklarımı barın kenarında gezdiriyorum. "Gördün mü? Belirsizliği seviyorsun, tıpkı benim anonimliği sevdiğim gibi."

Ona soyadımı söyleseydim, ne kadar büyük bir yazar olduğumu öğrenmek için beni Google'da aratabilirdi ve çıkan tek şey, en çok dolaşan makalem olan *üniversite öğrencisinin kafeterya yemeklerinde saç bulması* olurdu. Eğer bunu Google arşivlerinden temizleyebilseydim, temizlerdim.

"Sanırım öyle, evet."

"Ve senin... şeyine bakılırsa." Elimi yüz hatlarının üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım böyle yerlerde kadınlarla sohbet etmeye çok alışkınsın."

"Mmm. Neyi kastettiğinden emin değilim ama söylediklerim doğrudur. Otel barlarındaki kadınlarla pek sık konuşmam. Eğer hepsi senin gibiyse, çok şey kaçırmışım demektir."

Bu birkaç dakika içindeki ikinci iltifat. İçkimden bir yudum daha alıyorum. Bu oluyor mu? Beni tavlıyorlar mı?

"Burada mı kalıyorsun?"

"Kalıyorum."

Bir mırıldanma sesi çıkarıyorum, kafamdaki düşünceler olasılıklarla çıldırıyor. Zaten geç oldu. Eğer sorarsa... ne yapmalıyım?

"Çok ileriye düşünüyorsun. Bunu görebiliyorum." Cole içkime başını sallıyor. "Bir yudum daha al. Sadece sohbet ediyoruz."

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, ama sanırım bana bunu sorduktan sonra biraz sıvı cesarete ihtiyacın var." Gözlerinde yine bir şeyler parlıyor ve bu beni sakinleştiriyor. Bundan zevk alıyor. Ben de uzun zamandır hiç olmadığı kadar keyif alıyorum. Çok nadiren

vahşiydi. İyi kız, iyi kız kardeş, iyi çalışan. Bazen de iyi bir kız arkadaş.

Kısık bir sesle "Belki de öyle," diyorum. Bu gece burada farklı bir rol üstlenmişim gibi hissediyorum. Takip edilen ve buna alışkın bir kadını oynuyorum. Barlarda yakışıklı erkeklerle zahmetsizce flört eden bir kadın. Cesaret eden bir kadın.

Bar kapanmak üzere olana kadar kendimiz dışında her şey hakkında konuşuruz, kurduğumuz anonimlik ve belirsizlik sınırlarına saygı duyarız. Menüdeki en iyi içkiyi tartışıyoruz. Elinde zeytin olan sarışın kadının gerçekten eğlenip eğlenmediğini ya da sadece eğleniyormuş gibi mi yaptığını. Neyle çalıştığını tahmin etme oyunu oynuyorum ve bu çabucak çapkınlığa dönüşüyor. Astronot hariç tüm önerilerimi çarpık bir gülümsemeyle geçiştiriyor. Onu da gülerek reddediyor.

Misafirler birbiri ardına ayrılıyor ve biz de orta yaşlı çiftin el ele süzülüşünü izliyoruz.

"Teklif yok,"
diyorum. "İhanet de
yok."

"Aklının doğrudan oraya gitmesinin endişe verici olup olmadığını hala merak ediyorum."

Tekrar gülüyor ve yüzüksüz parmaklarını kaldırıyor. "Evli değilim ve bir ilişkim de yok."

"Vay be," diyorum. "Ne kadar rahatladım."

"Sen de öyle." Elim başıyla işaret ediyor ve ben de parmaklarımı tanıdık bir şekilde boş bulmak için aşağıya bakıyorum.

"Hayır. Hayır, hiç de değil."

Bir kaşını kaldırıyor. "Pek değil mi? Ne kadar ilginç." "Oh?"

"Çoğu insan ya evlidir ya da değildir. Bu gerçekten değişken bir ölçekte ölçülmez." Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Sanırım bir süredir bekârsın?"

Yüzümü ellerimin arasına gömüp abartılı bir inilti çıkarıyorum ve o yine gülüyor. Sıcak bir el çıplak koluma iniyor. "Hadi ama, bunda utanılacak bir şey yok."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Ben de öyle düşünmüyordum ama sadece bir bakışla bile anlayabiliyorsan..."

"Hmm. Belki de görmek istediğim şeyi gördüm." Başparmağı çıplak tenimin üzerinde geziniyor, etime küçük elektrik akımları gönderiyor. Ben de hissediyorum

Sıcak, sanki koşmuşum ya da bronzlaşmışım gibi, bakışlarının derinliğine kapılmışım. Ve tüm bu süre boyunca başparmağı hareket etmeye devam ediyor, pürüzlü derisi kolumu yumuşatıyor.

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Anladın mı?"

"Ben de senin bekar olmanı istedim."

Sıcak bir nefes veriyor. "şuna bakın. İkimiz de rahatlıkla herhangi bir bağlılıktan kurtulduk."

"Ve ikimiz de bu büyük, güzel oteldeyiz."

"Hayret bir şey," diyor, yine çarpık bir şekilde gülümseyerek. Bunu yapabilir miyim?

Yaklaşan barmen beni cevap vermekten kurtardı. Cole'a özür dileyen bir bakış attı. "zr dilerim efendim ama..."

"Anlıyorum." Cole barmene başıyla selam veriyor ve viskisinin son bardağını da devirerek ayağa kalkıyor. "Daha sonra kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil."

Ben de titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve Cole'un benden ne kadar uzun olduğunu ilk kez fark ediyorum. Ve takım elbisesinin kesimi, zayıf fiziği, güçlü omuzları... Kendimi neyin içine soktum?

"şimdi ne yapacağız?" Ben soruyorum.

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Bu sana bağlı." "Bana mı?"

"Evet. Burada bir odam var. Eğer konuşmamıza devam etmek isterseniz, memnuniyetle ederim. Ayrıca minibarım da var. Eğer susadıysan sana bir Old Fashioned daha hazırlayabilirim."

şaka kılığına sokulmuş açık bir teklif. Bakışlarımı kaçırarak gülüyorum ve duraksamayı düşünmek için bir şans olarak kullanıyorum. Cesaret edebilir miyim?

Sonraki sözleri benim için her şeyi açıklıyor. "Ben daha önce konuştuğun pislik değilim. Eğer herhangi bir noktada ayrılmak istersen, başımın üstünde yerin var. Gece boyunca konuşmamızı istiyorsan, sen söyle." Dudakları, midemde ısı birikmesine neden olan bir glsemeye dönüşüyor. "Yine de söylemeliyim ki, aklından geçenleri söylemekle ilgili bir sorunun varmış gibi görünmüyor."

"İstemiyorum." Elini uzattım ve güçlü bir şekilde elimi sardı. Teni kuru, sıcak ve hoş bir şekilde pürüzlü. "Yolu göster."

GÖKYÜZÜ

Dört hafta sonra.

Karli, "Sanki ölüm hücresinde gibiyiz," diyor. "Burada oturmuş, bunun gerçekleşmesini bekliyoruz. Yakında yıkım için bir tarih bile alacağız."

Küçük merdivenden iniyorum ve kasanın yanında durduğu yere bakıyorum. Omuzları çökmüş, gözleri çökmüş, benim içimde hissettiğim gibi bakıyor. Kasvetli ve umutsuz.

"Hâlâ kabullenemiyorum," diyorum.

"İyimserliğini takdir ediyorum Skye, gerçekten... ama mektuplar her şeyi açıkça ortaya koyuyor."

"Mucizeler olur."

Bana gülümsüyor, ama bu bir çocuğu şımartan birinin sevgi dolu gülümsemesi. "Belki."

Merdiveni H-L bölümünden L-P'ye taşıyorum. Bu kitapçı benim hayatım. Çocukken okuldan sonra öğleden sonralarımın çoğunu burada geçirirdim ve ilk işimi de burada yaptım. On altı yaşındayken ilk işim kitapları tasnif etmekte.

Ve birileri *otel* yapsın diye *mi* yıkılıyor?

Sanki Seattle'ın zengin ve kudretliler için yeni bir gökdelen inşaatına ihtiyacı varmış gibi. Bu kitapçı *onlarca yıldır* burada.

İlk mektubu aldığımızda Karli de ben de ağlamıştık. Kitabevi şehirden kiralanan bir arazideydi ve tüm araziye Porter Development'a satmışlardı.

Sonra sinirlendim. Depoda Porter Development'ın logosunu bastırılmış ve eski bir dart tahtasına iliştiirmiştim. Karli'ye bir avuç dolusu dartı ilk uzattığımda bana deliymişim gibi bakmıştı.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Filmlerde insanlar böyle yapıyor, yani doğruluk payı olmalı. Devam et ve fırlat?" Bana başını salladı, ama ikimiz de sıramızı savdık ve sonunda kaygan logonun dartlarla şişlendiğini görünce biraz daha iyi hissettik.

Öğle vakti ve kitapçı boş, çoğu gün olduğu gibi. Ve çoğu akşam, eğer kendime karşı dürüst olursam.

Karli tekrar sesleniyor. "Yeni çağdaş aşk romanlarının teslimatını rafa mı kaldırdın?"

"Evet!" Geri aradım. "Ve *'kitapçı tarafından tavsiye edilen'* seçiminizi gördüm!"

Gülüyor. "Hikayenin nasıl başladığını gördün mü? Ana karakterler çok ateşli bir tek gecelik ilişki yaşıyorlar..."

"Seni

duyamıyorum!"

"Yalancı!"

Gözlerimi deviriyorum ve fantezi kitaplarını rafa kaldırmaya devam ediyorum. Karli'ye Cole'la otelde geçirdiğimiz geceden bahsettiğimden beri konuyu açmanın bir yolunu buluyor.

Bu gece erken bitiyorsun, diye espri yapacak. Belki de Legacy'ye geri dönmelisin?

Ona ondan bahsetmemeliydim ama sonra onu düşünmeden edemedim ve sonunda tüm detaylar kendiliğinden ortaya çıktı.

Güçlü elleri. Çarpık gülümsemesi. Şakalaşmalar, ileri geri konuşmalar, kahkahalar. Benim ligimin çok ama çok dışındaydı, ama bir gece için eşittik.

Bütün gece sanki *bana*, Skye Holland'a değil de başka birine, aşk kitaplarındaki bir kıza aitmiş gibi geldi. Hevesli (okunuşu: başarısız) yazar. Kitapçada tezgâhtar (yakında işsiz). Yirmi beş yaşında, çok küçük bir daire kir alıyor ve aylardır kimseyle çıkmıyor.

Cole'la birlikte olduğum Skye bambaşka biriydi. Esprili ve cesurdu. *Bana asılıyorsun* gibi şeyleri gözünü kırpmadan söylerdi. Ve çekici, gizemli adamlar onu otel odalarına davet ettiğinde evet derdi.

Bunu düşündükçe yanaklarım alev alev yanıyor ama düşünce trenini durdurmuyorum. Kitapçının akıbetini öğrendiğimizden beri beni ayakta tutan tek şey o geceyi düşünmek oldu.

Bana dokunmadan önce yatağında bir saat boyunca konuşmuştuk ve saçlarımı kulağımın arkasına doğru düzelttiğinde, beklentiden ve heyecandan titremiştim.

"Beklenmedik birisin," dedi karanlık bir sesle. "Senin gibi birinin bu gece burada olacağını hiç düşünmemiştim."

Gülümsemiştim. "Beni hiç öpecek misin?"

Ve sonra yaptı ve bana tam olarak neden bu konuda gergin olmamam gerektiğini gösterdi. Bu seksti, ama büyük bir S ile, her zaman istediğim ama hiç sahip olmadığım türden. Beceriksizlik ya da gariplik yoktu. Benden tam olarak ne istediğini söyledi ve karşılığında neyi sevdiğimi sordu.

Sonra da bana verdi.

Bir yığın fantezi destanı daha alıp otomatik pilotta rafa kaldırıyorum, aklım bana yaşattığı birkaç orgazma takılı kalıyor. Nasıl olmuştu? Üniversitede iki yıllık bir ilişkim olmuştu ve o adamla sadece *iki kez* orgazm olmuştum. Cole bunu bir gecede başarmıştı.

Derin, sert ve hayvani bir sevişmeydi, vücudu sanki bana hayattan daha çok ihtiyacı varmış gibi benimkinin üzerinde hareket ediyordu. Bunu *üç kez* yaptık, ikimiz de dev otel yatağında bayılmadan önce vücudu acımasızdı.

"Harikasın," diye mırıldandı son seferden sonra, kolunu çıplak belime rahatça dolamıştı. "Artık kitaplarından birinde yer alacak mıyım?"

"Belki," dedim, uzanıp bir elimi onun kalın kahverengi saçlarında gezdirdim. "Yine de senin hakkını vereceğimden emin değilim."

Ama o çoktan uyumuştu ve ben de kısa süre sonra onu takip ettim.

Mükemmellik, *mükemmellikti*.

Heyecanımı kendime saklayamayıp Karli'ye söylediğimden beri, o da sürekli bu konuyu açıyordu. Dört hafta boyunca neredeyse her gün bunu duydum. Bugün neden farklı olsun ki?

"Ona numaranı vermediğine inanamıyorum," diyor ögle yemeğinde. Onları vardiyalı olarak almamız gerekiyor ama hiç müşteri yok, bu yüzden suşilerimizi kasanın yanında birlikte yiyoruz.

"Bu her şeyi berbat ederdi."

"Hayır, bir şeylerin başlangıcı olabilirdi."

"Öyle bir adam mı? Hayır, uzun vadede benimle ilgilenmezdi. Kısacası ben sadece önünü kestim." Çubuklarımı birbirine vurarak kararımı yüz milyonuncu kez savunduğumu gösteriyorum. Geceleri hâlâ doğru kararı verip vermediğimi merak ediyor olmamın bir önemi yok.

"Bunu *bilemezsin*."

"Hayır, ama oldukça iyi bir bahis. Ya ona numaramı verseydim ve o hiç aramasaydı?" Bunu Karli'ye açıklayamam ama bunun beni mahvedeceğini biliyorum. Biriyle öyle bir gece geçirmek ve sonra seni reddetmesi, *teşekkür etmek ama hayır* demek.

"Peçeteye ne yazdığını bana tekrar hatırlatır mısın?" "Karli, hatırlatmaya ihtiyacın yok. Sen *biliyorsun*."

O tiz sesiyle gülüyor ve gözlüklerini tekrar yerine itiyor. "Evet, ama senin söylediğini duymak istiyorum. Burada senin aracılığınla yaşıyorum. Beni bundan mahrum mu edeceksin? Sekiz yıllık uzun bir dostluktan sonra?"

Fazlalığı karşısında gözlerimi deviriyorum, ama buna mecbur kalıyorum. "*Dün gece için teşekkürler, aygır*." yazdım. Tanrım, bunu söylemek bile beni utandırıyor!"

Kıkırdıyor. "Bu *çok* klişe."

"Evet, işte ben buyum, yürüyen, konuşan bir klişe."

"Ve o hala uyurken gittiniz. Ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Birinin onu pat diye vurması."

"Muhtemelen buna alışkıdır. İnanın bana, onun gibi yetenekleri olan biri *çok* seks yapar."

Sevdiğimi bildiği için bana yedek wasabi'sini uzatıyor. "Belki de. Ya da insanoğlunun bildiği en ateşli menfaatçi arkadaş durumuna sahip olabilirdin. Bunun kitabına ne kadar ilham vereceğini bir düşünsene."

Ona sırtıyorum. "Daha çok dikkat dağıtıcı olurdu." "Şimdi kelime sayınız kaç?"

"Otuz iki bin. Ama sanırım yeni bitirdiğim bölümün tamamını yeniden yazmam gerekecek. Ana karakterimin hareketleri bana mantıklı gelmiyor."

Karli bir parça daha suşi alıyor, gözleri beklenti içinde. "Bana nedenini söyle."

"Hadi beyin fırtınası yapalım."

Hikâyelerime bu kadar ilgi duymasını seviyorum, burada çalışmaya başladığımdan beri hep öyleydi. Kitap sevgimiz paylaştığımız pek çok ortak noktadan biri. Aramızda sadece on yıl olan Karli ile iş arkadaşından çok arkadaş gibiyiz. Eleanor öldükten sonra kitabevi ona miras kaldı ve ben üniversiteyi bitirdikten sonra beni tam zamanlı olarak işe aldı. Sırf bu yüzden bile her şeyimi ona borçluyum.

Ben anlatmaya başlıyorum, o da dinliyor, yorumlar ve şakalarla araya giriyor. Böyle anlarda bu kitapçının - kuytu köşeleri, tozlu tavan arası, uyumsuz kitap rafları ve küçük okuma lambalarıyla - iki ay sonra burada olmayacağını unutmak çok kolay.

Öğle yemeğinden sonra hayatım yine değişti. Bir an modern Amerikan şiirlerini karıştırıp kendi işime bakarken, bir an sonra sinirden titrer hale geliyorum.

Her şey bitmeden beş dakika önce, kısa şiirlerden oluşan küçük bir kitabı elime alıyorum. "Sen küçük, harika bir kitapsın," diyorum ona. "Ama satılması çok zor."

Cevap vermiyor, ben de iç çekerek bırakıyorum. Bunlardan elliden fazla var. Kapatmadan önce elden geçirmemiz gereken çok fazla envanter var.

Kapının yanındaki zil çalıyor. Bir müşteri!

"Skye, arka taraftayım!" Karli sesleniyor.

"Hallediyorum!" Şiir kitabını yerine koyarak sesleniyorum.

Müşterileri severim. Kıyafetlerine, aksanlarına, okuma tercihlerine bakarak hangi kitabı sevebileceklerini, ne için burada olduklarını tahmin etmeyi seviyorum. Bazen tam isabet kaydediyorum, bazen de beni şaşırtıyorlar - en son çıkan korku romanını almak isteyen ağırbaşlı yaşlı bir kadın. Takım elbiseli bir adam mutluluk üzerine bir kişisel gelişim kitabı istiyor. Bunlar benim en sevdiğim müşteriler, bana hemen sonuca varmanın tehlikelerini öğretenler.

Fantezi bölümünden geçip yemek tarifi raflarının arasına giriyorum. Bir adam sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, *Kitapçı Önerileri* rafımızdaki *kitaplara* bakıyor. Karli ve ben her ay, genellikle bir şişe şarap eşliğinde bu rafın küratörlüğünü yapıyoruz ve bunu yaparken çok eğleniyoruz.

Uzun boylu. İlk izlenimim bu, hemen ardından takım elbiseli olduğu gerçeği geliyor. Kalın kahverengi saçları ensesinde, gömleğinin yakasının hemen üzerinde kıvrılıyor. İçgüdülerim onun bir başkasına kitap almak için burada olduğunu söylüyor. Bir doğum günü hediyesi ya da bir yıldönümünü kutlamak için.

"Merhaba," dedim. "Özellikle aradığınız bir şey var mı? Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Dönüyor.

Ve yer altımdan kayıyor gibi hissediyorum.

Aradan dört hafta geçmiş olabilir ve havalı bir otel barında değil, iyi aydınlatılmış bir dükkâdayız ama gün ışığında da daha az çarpıcı değil. Yontulmuş çene, aynı saat beş gölgesi. Kalın saçlar ve en ufak bir şaşkınlık göstermeyen delici gözler.

"Skye," diyor.

Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum, zihnim bomboş. Konuşma yetisi beni tamamen terk etti. Bekliyor, gözleri yalvarıyor, muhtemelen dilsizleşip dilsizleşmediğimi merak ediyor.

"Umm. Selam," sonunda başarabildim.

Harika. Dört yıl İngiliz Edebiyatı okudum ve kazandım.

"Burada mı çalışıyorsun?"

Bilmiyormuş gibi davranabilir miyim? Onun zihninde, pahalı otel barlarında oturup peçetelere klişe vedalar yazan ödüllü bir yazar olmam gerekiyor.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum," diyorum aptalca. Üzerimde her zamanki kot pantolonum, ön tarafında "Sayfalar Arasında" yazan bir tişört giyiyorum. Buna kıyasla o muhteşem görünüyor, takım elbisesinin kesimi omuzlarının genişliğini vurguluyor.

Sesi kuru. "Hayır, belli ki gece gizlice kaçmışsın." "Evet. Ee, darılmaca gücenmece yok değil mi?"

Başını sallıyor, ama bu olumsuzlamadan çok boyun eğme şeklinde. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

Eski püskü kıyafetim ve düşük at kuyruğumla orada dururken, bu gerçeği kesinlikle doğruladığımı biliyorum. "Evet. Özür dilerim."

Koridorda yürümeye başlıyor, yanlarından geçerken raflara göz atıyor. Şaşkınlıkla onu takip ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz gece büyülüydü, burası ise sıradan. Burası benim iş yerim. İkisi birbirine karışmıyor ve beynim bu sürpriz ziyaretle başa çıkmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Bana şu kitapçıdan bahset. Sayfalar Arasında, değil mi?"

Sorulacak onca şey varken... "Evet. Tüm ana türleri kapsıyoruz ve yeni çıkan kitapları stokluyoruz. Tüm önemli klasikleri de stokluyoruz. Hepsini burada bulabilirsiniz, Proust, Austen, Machiavelli." Dudaklarımı ıslattım. "Homeros."

"Hmm." Raftan bir kitap aldı, arkasını okumak için çevirdi. Tanıdım, iyi bir gerilim kitabı ama daha iyisini önerebilirim. "Ee," dedi. "O gece bardaki oyunun neydi?"

"Benim oyunum mu?"

Kitabı tekrar yerine kaydırıyor. "İlham almak için böyle bir geceye ihtiyaın var mıydı? Yazar tıkanıklığını gidermek için mi?"

Kalbim göğsümde tüm hızıyla atıyor. "Araştırma yapıp yapmadığınızı mı soruyorsunuz?"

Gülümsüyor, bana ne kadar yakışıklı olduğunu gösteren çarpık bir şey. "Eğer yleysem, kesinlikle umurumda değil. Ama sanırım o zaman bunu açıkça belirtmiştim."

Yanaklarım kızardı. Oh, yapmıştı. "Beklenmedik bir şeydi." "Aynı şekilde. Ve söylemeliyim ki, daha önce hiç damızlık olarak anılmamıştım.

daha önce."

Yüzüm k ı z a r ı y o r . "Oh, bu... o an için uygun görünüyordu."

Başını sallıyor. "Ama şimdi değil?"

"Ben... Sen imkansızsın."

Sırtışı geri geldi. "Bana yle söylendi."

Ondan arkasındaki kitaplığa bakıyorum, şüphelerim geri dönüyor.

"Neden buradasın?"

"Kitap almaya geldim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Aslında okuma yazma biliyorum."

Rafa yaslanıyorum ve beni çıplak gördüğü gerçeğini, kendini kaybettiğinde çıkardığı iniltiyi bildiğimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"O halde, yardım etmek için buradayım. Ne arıyorsun?"

Yapmaya alıştığım blfn farkında olarak bilerek gülümsüyor.

"Kalbimi hızlandıracak bir şey istiyorum."

"Korku mu?"

"Hayır," diyor. "Başka bir şey."

Boğazımı temizliyorum. "Belki bir gerilim romanı? Seveceğinize emin olduğum bir tane var." Kolunu uzattı. "nden buyur, Skye."

Beni mağazanın diğer tarafına kadar takip ediyor, ayak sesleri benimkileri yankılıyor. Kalbini tutuşturacak bir kitap istemiş olabilir, ama benim kalbim hızla atıyor.

"Burada olmalı..." İhtiyacım olanı bulana kadar parmağımı dikenlerin uzunluğu boyunca gezdirerek mırıldanıyorum.

Ona doğru tutuyorum.

Bakışları kapaktan bana doğru kayıyor, geniş ve farkında. Sonra usulca kıkırdıyor. "Vay, vay," diyor ve uzanıp elimden alıyor.

"Bu bir gerilim filmi," diyorum.

"Bunu görebiliyorum." Gözleri arkayı tarıyor ve orada ne bulduğunu biliyorum. Gözü dönmüş bir milyarder kahramanın tasviri. Çatı katlarında işlenen cinayetler, ipek ve paranın altına gizlenmiş sırlar, hepsi bir uyuşturucu çetesini gizlemek için.

"İlginç," diyor, sesi eğlenerek kalınlaşıyor. "Bana mı tavsiye ettiniz?"

"Şey," diyorum, şakayı fazla mı abarttım diye düşünerek, "gerçekten de iyi bir kitap."

Kitabı kolunun altına sıkıştırıyor ve etrafına bakınıyor, gözleri kitap raflarında, köşedeki küçük eski koltukta geziniyor. "Burası güzel bir yer. Çok fazla eski dünya cazibesi var."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum.

"Ama kapanıyor." "Öyle mi?"

"Evet. Bir geliştirme firması buraya bir otel daha inşa etmeyi planlıyor ve belediye de bunu kabul etti. Dükkanı kapatmak için iki ayımız var."

"Otel mi?"

"Evet, tanıştığımız yer gibi sanırım. Bunu geliştiren şirketin böyle bir havası var, biliyor musun?"

"Ne havası?"

"Bir tür otel barı havası." Ellerim hareket ediyor, bir resim çizmeye çalışıyorum. Bir duyguyu tarif etmek zor. "Gösterişli bir otel müziği ve bej mobilyalar. Muhtemelen daha fazla paraya, daha fazla otele ya da daha fazla nüfuza hiç ihtiyacı olmayan yaşlı ve zengin bir adam tarafından işletiliyor. Yani burası gidiyor, gelecek nesillere sonsuza kadar kayboluyor." Ses tonum hafif, ama bu fikir boğazımı sıkıyor. Yıllarca bu dükkan benim tesellimdi ve Karli'nin büyükannesi - ilk sahibi - karanlıkta bir ışıktı.

Cole'un gözleri esrarengiz. "Kulağa karmaşık geliyor."

"Aslında oldukça basit. Eskiler gitti, yeniler geldi." Ağlayarak kendimi aptal durumuna düşürmeden önce ondan uzaklaşıyorum. "Kitabınızı hediye paketi yaptırmak ister misiniz?"

"Hayır."

"Senin için mi?"

Şaşkınlığıma gülümsüyor. "Daha önce şaka yapmıyordum, biliyorsun.

Ben

okuryazar."

"Okul sistemimizin seni yüzüstü bırakmamasına sevindim. Ama sen bana pek... ah."

"Okuyan tip mi?"

Boynumda bir kızarıklık beliriyor. "Şey... evet, sanırım. Sadece çok fazla boş vaktin olduğunu düşünmüyorum."

"İstemiyorum. Ama bazen zaman ayırmanız gerekir, özellikle de önemli şeyler için."

Bugün bana söylediği ilk ciddi şey bu ve kendimi başka bir esprili karşılık düşünemeyerek başımı sallarken buluyorum. Ne iş yapıyor? Oteldeki o geceden hiç bahsetmedi, ben de hiç sormadım. Birbirimize gizlilik sözü vermiştik. "Haklısın," diyorum, gözlerim takım elbisesinin, kravatının, kol düğmelerinin üzerinde dans ediyor.

Sesi eğleniyor. "Yine insan okuma becerilerini benim üzerimde kullanmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu bir alışkanlık."

"Ben de öyle," diyor, "ama sanırım ilk gece seni yanlış anladım."

"Ah?" Kalbim bu son sözlerle göğsümde tekliyor. *İlk gece.*

Bir kitaplığa yaslanıyor, bu dükkân için, benim için, bu dünya için çok büyük. "Ah, evet. Bu tür şeyleri her zaman yaptığını sanıyordum."

"Bu tür şeyler mi?"

"Tamamen yabancı biriyle ateşli seks," diyor. "O kısmı unutmuş gibi davranma."

Yanaklarım yanıyor ama bakışlarını kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum. *Lütfen Karlı, depoda kal.*

"Unutmadım," diyorum. "Unutmak zor olurdu, kabul ediyorum." "Eğlendiniz mi?"

Tamam, şimdi göz temasını kesmek zorundayım. "Yaptığımı biliyorsun."

"Güzel." Gözleri kararıyor. "Şifonyerin üzerinde bana bıraktığın o saldırgan notu gördükten sonra, düşük performans gösterip göstermediğimi merak ettim."

Bana yaptıklarının *düşük performans* olduğunu düşünmesi saçma geliyor. Ne sesinde, ne de çenesi kendinden emin bir şekilde dikilmiş yüzünde en ufak bir kırılma var. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Biliyorsun, övgü için balık avlamak hiç de yakışık almıyor."

Gülüyor ve gülerken sol yanağındaki gamzenin bir ipucunu yakalıyorum. İlk tanıştığımızda karanlıkta bunu görmemiştim.

"Pekâlâ. O gece otelin barında davrandığından daha az kendine güveniyor olabilirsin, ama beni görevden almakta da bir o kadar hızlısın."

"Bunun bir numara olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hâlâ gülümseyerek başını bana doğru sallıyor. "Sanırım bu gece için farklı bir kadın kıyafeti denemek istedin. Fantezin için müsait olduğuma sevindim."

Boğazım çöl kuruluğu gibi. "Ben de," diyorum zayıfça. "Ve notla ilgili olarak..."

Bu benim şansım. Bir şeyleri değiştirme, telafi etme, *belki* onu görmek için bir şans daha yakalama şansım. Yapabileceği şeyler... Haftalardır onu düşünmeden duramıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme var. "Evet?"

"Belki de yazarken çok acele ettim."

"Mmm. Belki de öyleydin." Tezgâha doğru ilerliyor, kitabı ve bir yirmiliği tembelce diğer tarafa itiyor. "Peki daha fazla zamanınız olsaydı, ne eklerdiniz?"

Kahretsin, bana bunu söyletecek. "Belki birkaç rakam." "On, umarım."

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Güzel." Tezgâhın üzerinden eğiliyor, yüzü benimkine çok yakın, sıcak nefesinin hayaleti tenime değiyor. Bedenim geriliyor, kokusunu, yakınlığını, dudaklarının tenimde nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. "Bunu hatırlamanı istiyorum."

Gözlerimi kırıştıtarak açtığımda onun çarpık bir şekilde gülümsediğini ve yeniden dik durduğunu görüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Öğreneceksin." Elinde kitabıyla kapıya doğru geri adım atıyor. "Ve Skye?"

"Evet?"

"Ben olsam seni arardım. Bunu da hatırlamanı istiyorum."

Ve sonra geldiği gibi hızla gitti, yakışıklı takım elbiseli yabancı.

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Karli, "Nerede konuştuğunuzu bir daha söyleyin," diyor.

Gülüyorum. "Pekala, ön kapıdan içeri girdi. Sonra buraya dönmeden önce bu koridorda yürüdü. Bu bölümde biraz durduk -*Belle'in Arayışı*'nı çıkardı- ve sonra kasaya gittik, ödemeyi orada yaptı. Yeterince detaylı mı?"

"Evet." Dramatik bir iç çekiş yapar. "Gizemli Adam'ı görme fırsatını kaçırdığıma *inanamıyorum*."

"Kötü şans," diyorum, yine de konuşmamıza bakılırsa onun depoda olmasına içten içe seviniyorum.

"Ve onu arayamıyorum bile, çünkü hala soyadını bilmiyorsun. Cidden Skye, randevu almak hakkında bir şey biliyor musun?"

Tezgâhın arkasındaki tabureye zıpladım. "John'la on bir yıldır mutlu bir evliliğiniz var. Manzara değişti. Flört sahnesi artık berbat."

Bana sert bir bakış attı. "Soyadı değiş tokuşu hâlâ gelenekseldir. *Bunu* bilmek için trendleri takip etmeme gerek yok."

"Onu bir daha görür müyüm bilmiyorum. Ve şuna bak, şimdiden dikkatimizi işimizden uzaklaştırdı! Yine!" Kalemimi elime aldım ve küçük nottaki kelimeleri doldurmaya devam ettim. *İki ay içinde kapanış. Üç veya daha fazla kitap alırsanız yüzde yirmi indirim!*

"Evet," diyor Karli kuru bir sesle. "Tanrı korusun, yazarken dikkatin dağılabilir." "Bizi kurtaran şey el yazım olabilir."

"Gereken buysa Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," diyor ama sesi eğleniyor. Yıkım haberini aldığımızdan beri, kitapçı onun olmasına rağmen Karli bunu benden çok daha iyi idare etti. Büyürken, benim olduğu kadar onun da kurtuluşu olduğunu biliyordum. Ama Karli'nin artık bir kocası, iki çocuğu ve bir gün işe dönüştürmeyi hayal ettiği bir fırıncılık merakı var.

"Bugün bir e-posta aldım," diyor. "Ve sen çıldırmadan önce -bana öyle bakma, bakacağını biliyorum Skye- sana hemen söylemedim çünkü iyice düşünmek istedim."

Siyah kalemimi yere bıraktım. "Ne yazıyordu?"

"Porter Development'tan aradılar. Doğrudan benimle bir görüşme talep ettiler."

"*Toplantı* mı?"

"Evet." Gözlüklerini geri itiyor. "Ne istediklerini bilmiyorum. E-postada sadece 'ortak geleceğimizi' konuşmak istediklerini söylediler."

"*Ortak* geleceğimiz mi? Ama bizimki onlarınki için feda ediliyor."

"Bu çok garip." Karli kasaya yaslandı, kaşları çatıldı. "Toplantıya benimle gelip gelmeyeceğini soracaktım."

"Tabii ki yaparım, eğer beni kabul edersen. Sormana bile gerek yok." Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Ama medeni olmak zorundayız."

Biz dediğini biliyorum ama aslında medeni olmam gerektiğini söylüyor. "En iyi şekilde davranacağım, söz veriyorum."

"Güzel. Şimdi, bu kutular kendiliğinden açılmayacak. Neden bu işi halletmiyoruz, sen de bana geçen hafta sonu ne yaptığını anlatırsın. Timmy'ye yine bakıcılık mı yaptın? Isla ile yemek yedin mi? Bir otelin barına gidip yakışıklı bir yabancıyla mı tanıştın? Bebek bezi ya da kitaplarla ilgili olmayan her şeyi anlat lütfen. Senin aracılığınla yaşamaya ihtiyacım var."

İsmen iş arkadaşım ama bundan çok daha fazlası olan ona gülümsüyorum ve sıkıcı hafta sonumu elimden geldiğince eğlenceli bir şekilde anlatmaya başlıyorum.

Neredeyse yarım günümü internette *Cole* ve *Seattle*'ın arama sonuçlarını sıralayarak geçirdiğim gerçeğini görmezden geliyorum. Samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Porter Development ile toplantı günü, dolabımın arkasında sakladığım en profesyonel bluzumu ve kalem eteğimi giydim. Sayfalar Arasında'ya vardığımda, o da aynalı bir versiyonunu giymişti.

Homurdanıyor. "Zırhımız, ha?"

"Bir işi nasıl yürüteceğimizi biliyormuşuz gibi görünmek için her şeyi yaparız." *Kapalı* tabelasına uzanıyorum ve vitrinde çeviriyorum. Sadece ikimiz varız ve biz dışarıdayken dükkâna göz kulak olacak kimse yok. Ne yazık ki, başka birini işe alacak kadar paramız hiç olmadı. Daha da üzücü olan, yokluğumuzda geçecek iki saat boyunca tek bir müşteriyi bile kaçırmayacağımıza dair sinsi şüphelerim. Son zamanlarda işler pek iyi gitmiyor.

Karlı kasanın arkasındaki defterlere uzanıyor. İçlerinde ne olduğunu biliyorum - tüm finansal bilgilerimiz, rakamlarımız, var olmayan kâr marjımız. Çantasına tikiştiriyor ve bana hissettiğimden daha cesur bir gülümseme atıyor.

"Peki o zaman. Balinanın karnına doğru gidiyoruz, değil mi?"

"Elbette öyleyiz," diyorum. "Ama biz de hesaba katılması gereken bir gücüz. Medeni olacağıma söz verdim ama savaşağım Karlı."

Gülümsemesi cesurdan kararluya dönüşüyor. "Neden sana katılmanı istediğimi sanıyorsun?"

Seattle'da sessizlik içinde ilerliyoruz; iki katlı binalar, acımasız gökdelenler ve sert açılar lehine arkamızda kayboluyor. Sokaklarda takım elbiseli erkekler, topuklu ayakkabılar giyen kadınlar, büyük zincirlerin yerini alan şirin kafeler. Karlı, Porter Development'a yakın bir otoparka çekiyor, en azından telefonumdaki GPS'e göre, ama yine de iki blokluk yürüyüşü aceleyle yapmamız gerekiyor.

Porter Development devasa bir binanın içinde yer alıyor; uzun, heybetli ve tamamen cam. Biz kaldırımın ortasında durup bakarken biri sinirli bir iç çekişle yanımızdan geçip gidiyor.

"Şey," diyor Karlı belli belirsiz, "bir balinadan çok bir..."

"Şirket açgözlülüğünün dev bir anıtı mı?"

"Evet. O."

Kolumu onunkinin altından geçiriyorum ve lobiye doğru ilerliyoruz. "Bunu yapabiliriz. Sen bir işletme sahibisin, Karlı. Ve küçük işletme sahipleri Amerikan ekonomisinin bel kemiğidir."

"Doğru."

"Bizi korkutamazlar. Tüm günlerimizi kitaplarla çevrili olarak geçiriyoruz! Görüştüğümüz avukat ya da geliştiriciden çok daha iyiyiz."

ile."

"Bryan Hoffman," diyor. "Ve günlerini para yığınlarıyla çevrili olarak geçiriyorlar. Ama haklısın."

"Evet. Hadi biraz kış tekmeleyelim."

"Medeni bir şekilde," diyor
gülümseyerek.

"Tabii ki. En kibar kış tekmeleme olacak."

Lobi görevlisine imza atıyoruz ve beş dakika geçmeden güvenlik kapılarından ve yaka kartı gerektiren bir asansörden geçiyoruz.

Karli ve ben asansör kaderimiz olan yere doğru yükselirken yan yana duruyoruz. Berbat bir melodi çalmaya başlıyor ve ben de refakatçimizin arkasından Karli'ye başımı sallayarak onaylamadığımı gösteriyorum. Asansör müziği *berbat*.

Kıkırdamamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. En azından bir anlığına, yaklaşan kıyametimizi aklından çıkaracak kadar aptalca davrandım.

Bembeyaz bir toplantı odasına giriyoruz. Tavandan tabana pencerelerden ışık süzülüyor, karşıdaki gökdelenin manzarası rahat edemeyeceğimiz kadar yakın.

"Bay Hoffman birazdan sizinle olacak," diyor cıvıl cıvıl asistan. "İçecek bir şey ister misiniz? Bir fincan çay ya da kahve?"

"Biraz su, lütfen."

"Hemen geliyorum!"

Cam kapıyı arkasından kapatıyor ve Karli ile ben gergin, beklenti dolu bir sessizlik içinde kalıyoruz. "Pekala," dedi. "En azından bize binayı güzelce gezdirdiler. Sence yeni otel de böyle mi olacak?"

Kalemimi tedirginlikle deftere vuruyorum. "Umarım öyle değildir. Bölgemizin bu tür gösterişlere ihtiyacı yok."

Koridordan sesler geliyor, adımlar yaklaşıyor.

"Unutma," diye mırıldanıyor. "Medeni ol."

Başımı sallıyorum. Bu üçüncü hatırlatma ve kendimi kontrol edemediğimi düşündüğü için kırılmalı mıyım yoksa kitapçıyı bu kadar derinden önemseydiğimi bildiği için minnettar mı olmalıyım bilmiyorum.

Kapı açılır ve orta yaşlı bir adam içeri girer, üst dudağında küçük bir bıyık vardır. "Merhaba hanımlar. Umarım sizi fazla bekletmemişizdir. Ben Bryan." Arkasından topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın geliyor, yanında bir not defteri tutuyor. "Bu Tyra, şirket avukatımız."

"Memnun oldum," diyor ve ikimizin de elini sıkıyor.

Arkasındaki kapı aralığında bir adam beliriyor ve dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor. Uzun boylu. Kahverengi saçlı. Tanıdık gözler, şimdi bana sabitlenmiş, acımasız ve inatçı.

"Cole Porter, Porter Development'ın sahibi ve CEO'su," diyor Bryan. "Şimdi evimiz dolu."

Ağzım açık. Nasıl kapatacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bir hafta içinde ikinci kez dilimi kaybettim.

Cole uzanıp Karli'nin elini sıkıyor. "Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Stiller."

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz," diyor Karli, hoş ve profesyonel bir tavırla. Elbette karşısındaki adam bir yabancı. "Bu toplantının arkasındaki nedeni biraz merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Tamamen anlaşılabilir. Bu da iş arkadaşınız mı?" Bana dönüyor ve kocaman bir el uzatıyor. Şaşkınlıkla elini sıkmak için uzanmadan önce ona bakıyorum. Teni sıcak ve kuru ve benim hain bedenim buna titreyerek karşılık veriyor. "Cole."

"Skye," diyorum belli belirsiz. "Kitapçıda Karli'yle birlikte çalışıyorum."

"Elbette." Gözlerinde belli belirsiz bir eğlence var ama yine de orada. "Bugün bize katılabildiğinize sevindim."

Pislik.

Bu kelime kafamda bir çan gibi net çalışıyor. Zengin, kibirli, pislik bir adam. Kitapçıdayken biliyordu. Kim olduğumu, buranın ne olduğunu, burayı yıkacağını biliyordu.

Ve tüm bunları kendine saklamıştı.

"Pekâlâ, başlayalım mı?" Bryan'ın sesi canlı, tamamen işle ilgili, içimde yükselen öfkeden bir dünya uzakta. "Eminim hepimiz farkındayızdır, Between the Pages ayın on dördünde, yani iki ay sonra kapanacak. Bu, bina projemizin geliştirilmeye başlamasından tam iki hafta önce. Artık işin yasal boyutu tamamlandı. Arazi satın alındı ve belediye planları onayladı."

Kitapçının kaderinin bu kadar kayıtsızca tartışıldığını duymak içimde bir şeyleri sıkıyor. Diğerleri gibi bir iş anlaşması, sadece dolar ve sent, ama *öyle değil*, çünkü söz konusu olan benim hayatım.

Masanın karşısındaki Cole'a ters ters bakıyorum. Bu profesyonel bir bakış - hatta medeni bile denebilir - ama ne söylemeye çalıştığımı anladığını biliyorum. Bu bir suçlama.

O biliyordu.

Bundan daha da kötüsü, en büyük düşmanımınla yatmış olduğumu bilmekti. Otel odasındaki o büyüğü gece, zihnimde neredeyse efsanevi bir statüye sahip olan o gece artık lekelenmişti.

Karli boğazını temizler. "Bütün bunları zaten biliyorum Bay Hoffman," diyor kuru bir sesle. "Haber aldığımından beri başka bir şey düşünmediğimi itiraf etmeliyim. Bu benim için bir iş anlaşması değil; kitapçının ölüm fermanı."

Bryan pişman görünecek kadar kibar. *Yürü be Karli!* "Eminim. Ve biz, uhh, yani, seni bu duruma soktuğumuz için özür dileriz."

Cole öne doğru eğiliyor, kollarını masaya dayıyor ve bakışlarını Karli'ye sabitliyor. "Porter Development hiçbir zaman küçük işletme sahiplerini kovmaya ya da insanların geçim kaynaklarını yok etmeye çalışmadı. Bu iş böyle yürümez ve ben de bundan kaçınmak için sürekli olarak elimden geleni yapıyorum. Bu durumda, bu kaçınılmaz oldu. Bunun için şahsen özür dilerim, Bayan Stiller."

Karli ona bakarak sert bir şekilde başını sallıyor. Ben de öyle. Buluştuğumuz otel onun olmalıydı. Otelin barı da onun olmalıydı. Bu kadar *güç* yaydığını nasıl gözden kaçırmışım? Bu odadaki tüm havayı emiyor.

Sesi yumuşasa da Karli geri adım atmıyor. "Teşekkür ederim efendim. Bunu duymak güzel ama dünyadaki tüm iyi niyetler gerçekleri değiştirmeyecek."

Ona göndermek istediğim muzaffer gülümsemeye direnmek zorundayım.

"Haklısınız," diyor Cole. "İşte bu yüzden bir tazminat planı öneriyoruz. Tyra?"

Sarışın kadın elindeki dosyayı açtı ve masanın üzerinden başka bir dosyayı bize doğru itti. "Sahibi olarak Bayan Stiller, kitabevi kapandıktan sonra altı ay boyunca gelir kaybınızı telafi edeceğiz. İşinize başka bir yerde devam etmek isterseniz, emlak ekibimiz farklı bir yer bulmak için hizmetinizdedir. Acentelik ücretinden ömür boyu feragat edilir."

Karli suyundan bir yudum almak için uzanıyor ve bunun kendine biraz zaman kazandırmak için olduğunu anlayabiliyorum. Bu teklifler cömertçe ve tamamen beklenmedik.

Cole'un yakışıklı yüz hatları düz, vurdumduymaz ve profesyonel. Kesinlikle medeni olmayı başarıyor. Burada olmam onu rahatsız ettiyse de belli etmiyor. Belki de kadınların ona gözlerinde cinayet bakışlarıyla bakmasına alışmıştır.

"Karşılığında hiçbir şey vermem gerekmiyor mu?" Karli soruyor ve ben ona hayır demek istiyorum, onlar milyonlarca dolarlık projelerini inşa edebilsinler diye zaten işinden vazgeçiyor.

Tyra da aynı fikirde gibi görünüyor çünkü başını sallıyor. "Hayır. Bu, Porter Development'ın gelişmelerimizden olumsuz etkilenen herkese yönelik kurumsal politikasının bir parçası."

Cole bir elini kare şeklindeki çenesinde gezdiriyor. "Anladığım kadarıyla kitapçı onlarca yıldır faaliyet gösteriyor. Sona ermesi gerektiği için üzgünüm."

Piç kurusu. Bunu ona söyleyen bendim. Orada durup tek gecelik ilişkimiz hakkında onunla flört etmeme izin verirken, yakında işsiz kalacak olmamın sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu.

Kırmızı görüyorum. "Öyle olmak zorunda mı?"

Dört kafa bana dönüyor, hepsinin yüzünde çeşitli inanmazlık ifadeleri var. "Skye," diye fısıldıyor Karli, yüz ifadesinden ses tonumu anlıyorum ne sivil ne de profesyonel.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onu görmezden geliyorum, gözlerim Cole'a kilitleniyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, bakışları devam etmem için beni cesaretlendiriyor. "Bayan Holland?" "Sizin de belirttiğiniz gibi kitapçı eski. Küçük ama sadık bir müşteri kitlemiz var. Eski dünya cazibesi var." Kendi tanımını kullanıyorum ve gözleri kısılırken memnuniyetle izliyorum. "Bir kitapçıya Oteliniz."

Bryan küçük bir kıkırdama çıkarır. "Üzgünüm hanımefendi ama bu mümkün değil. Yeni otelin planları çoktan çizildi. Özür diledik ama -"

Cole sözünü kesmek için elini kaldırır. "Mali durumunuzu inceledik," diyor sinir bozucu bir sakinlikle. "Kitapçı kârlı değil Bayan Holland. Uzun zamandır da etmiyor."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Birkaç ay zor geçti, bu doğru. "Yeterince gelir getiriyor," diyorum. "On yıllardır toplumun vazgeçilmezi oldu. İşleri yoluna koymak için bize bu iki ayı verin."

Karli bana bakıyor, dehşeti çevresel görüşümde açıkça görülüyor, ama Cole'dan başka bir yere bakamıyorum. İkna etmem gereken tek kişi o. Ne Bryan, ne Tyra, ne de içinde bulunduğumuz şirket. Sadece bunu kabul etmesine ihtiyacım var.

Cole'un gözleri kısılr. "Zorluyorsun," diyor ve sadece kitapçıdan bahsetmiyor.

Ellerimi iki yana açtım ve sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Bak, eğer iki ay içinde mali açıdan iyi durumda olmazsak, dükkânı yıkmaktan çekinme. Rakamları sen hesapladın ve buradaki endüstrinin kaptanı sensin. Eminim

haklısınız. Ama... eğer haklı çıkarsak, yeni binanıza dahil olarak kalacağız."

Bryan söylediklerime inanamıyormuş gibi kafasını bana doğru sallıyor. Karli yanımda bir heykel gibi duruyor. Ama Cole... gözlerinde anlaşılmaz bir şeyle bana bakıyor, bana birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlatan bir meydan okuma. *Sana böyle dokunmam hoşuna gidiyor mu?*

"Bahse girmek ister misin Skye? Bu kadar mı?"

"Evet." Ağzım kurudu. "Kaybedecek neyiniz var? Ya yeni otelinizin bir parçası olarak kârlı yeni bir işletme kurarsınız ya da gelişiminiz tam olarak planlandığı gibi devam eder."

Otel dediğimde dudakları seğirdi. Belki de biraz fazla vurgulamıştım. Gözlerinde derinlik, gurur ve kibir vardı. Ve başka bir şey, derinlere gömülmüş bir şey. Karanlık bir eğlence.

Sonunda konuşan Bryan oldu. "Efendim, bu son derece olağandışı."

"Öyle. Ama Bayan Holland ve Bayan Stiller'in da hatırlattığı gibi, kitapçıları da öyle." Cole'un dudakları nihayet yumuşadı ve yırtıcı bir gülümsemeye dönüştü. Otelin barında iki yabancıyla eşit şartlarda karşılaşmıştık. Burada, sahibi olduğu şirkette -hayatımı mahvetmek isteyen şirkette- benden lejyonlarca üstün. "Kabul ediyoruz, Bayan Holland. Eğer iki ay içinde kitapçınızın kârlı olduğunu kanıtlayabilirsiniz, yeniden düşünürüz."

"*Tekrar düşünmek* mi?" Adrenalin damarlarımda pompalanıyor. "Söz vermeni istiyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Söz vermemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Gözleri titriyor. "Sizde var. Bu sizin için de kabul edilebilir mi, Bayan? Stiller?"

Karli hızlıca başını sallar. "Evet. Evet, öyle."

"O zaman meselenin çözüldüğünü düşünüyorum." Bryan ve Tyra'ya profesyonelce başını sallar. "Gerekli evrakları hazırlayın ve yarın mesai bitimine kadar Bayan Stiller'a gönderin. Bu yeterli olacak mı?" Soruyu Karli'ye yöneltti ama vücudu bana doğru dönüktü.

Tanrım. Ne yaptım ben?

"Öyle."

"O halde bu toplantı sona ermiştir. Size dışarı kadar eşlik edeceğim."

Cole, her iki çalışanının da kendisine yönelttiği kuşku dolu bakışları görmezden gelerek ayağa kalkıyor. Karli ve ben kağıtlarımızı alıp sessizce onu takip ettik.

koridora, asansörlere. Ofiste rahatça ilerliyor, krallığında bir kral gibi, ona sapladığım hançerleri görmezden geliyor. Uzaktan etkilenmiş gibi görünmüyor, ama ısrar ediyorum, baskı altında mucizevi bir şekilde boyun eğebileceğini umuyorum.

Cole meydan okumamı kabul etmiş olabilir, ama bunu onurlandıracağını düşünmekten daha iyisini biliyordum. Porter Development başarılı olma şansımız olduğunu düşünmüyor. O benim eğlenceli tek gecelik ilişkim, mükemmel cinsel anım olmaktan çıkıp bir hataya dönüştü. Bir hatadan daha kötüsü, bir düşmana.

"Evet hanımlar," diyor asansörün kapısını bizim için açık tutarken. "İlginç bir toplantıydı."

Karli onaylarcasına mırıldanıyor. "Bize bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Gözleri benimkilere kayıyor ama onlarla buluşmayı reddediyorum. İçimdeki öfke yükseliyor ve onun yakışıklı yüzündeki kendini beğenmişliği görmek öfkemi patlatacak. "Pekâlâ," diyor. "İkiniz çok ikna edici bir tartışma yaptınız."

Karli'nin kahkahası yarı utanç, yarı gurur. "Evet. Skye ve ben gençliğimizi neredeyse orada geçirdik."

"Anlıyorum."

Öyle mi? Nedense bundan şüpheliyim. *Pislik*, diye tekrar düşünüyorum, umarım sesim yeterince yüksek çıkar ve yayın dalgaları boyunca ona doğru gider.

Cole lobide bize doğru yürüyor. İkimizden de bir baş daha uzun, adımları uzun ve emin. Onu azarlama ihtiyacı derimin altında yanıyor, utanç ve öfkeyle savaşıyor, ama Karli'ye ona hakkında çok şey anlattığım tek gecelik adamın *Cole lanet Porter* olduğunu itiraf etmemin bir yolu yok. Şimdiden ihanet gibi geliyor.

"Evet, hanımlar," diyor, sesi derin ve sorunsuz. "Sizi burada bırakıyorum."

Bakışlarından daha fazla kaçamıyorum. Anlam yüklü, aramızda söylenmemiş şeylere gönderme yapıyor - dilimin ucunda bekleyen kırbağı görebildiğine şüphe yok. *Kızgın olduğunu biliyorum*, diyor bakışları.

Kafa kafaya veriyorum. Çalışanların, geliştiricilerin, sunucuların gözünü korkutmaya alışkın olabilir. Ama ben öyle değilim. *İyi bir sebepten dolayı*, bakışlarım cevap veriyor. *Pislik*.

"Bugün için teşekkür ederim." Karli onun elini sıkıyor, tam bir görgü timsali ve ben de aynısını yapmak zorunda kalıyorum.

Parmakları benimkilerin etrafında
usulca kıvrılıyor. Sırtını

olabildiğince sert sıkıyorum.
"Evet," diyorum. "*Teşekkür*
ederim."

Cole, eli acıyor olsa da irkilmiyor. Gözlerindeki tek şey eğlence.
"Benim için zevkti, Bayan Holland."

OceanofPDF.com

COLE

"Geride kalıyorsun."

Nick'e kaşlarımı çatıyorum ve havluya uzanıyorum. "Seni bir sonraki sete alacağım."

Tenis raketini alçak bankın üzerine koyuyor ve bana kurt gibi sırtıyor.

"Geçen sefer de böyle demiştin. Lanet olsun dostum, bu *senin* oyunun."

"Hatırlattığın için teşekkürler." Alnımdaki teri siliyorum. Haftada bir kez, kendimi bildim bileli Nick'le birlikte tenis oynardık.

Sabahlar. Ve uzun zamandır bu kadar kötü

kaybetmemiştim. "Aklın başka yerde."

İtiraz etmiyorum, çünkü açıkçası o haklı. Skye Holland'ın ofisime girdiği ve asla kabul etmemem gereken bir bahse girmek için pazarlık yaptığı dünden beri odaklanmak zor.

"Olabilir, evet."

Nick kaşlarını çatı. "İş mi? Dördüncü Cadde'deki inşaat sana çok sıkıntı veriyor, değil mi?"

"Öyle, evet, ama mesele bu değil. Bir şekilde iş ve eğlenceyi karıştırmayı başardım. *Yine.*"

Bunu ilk yaptığım zamanı hatırlayan Nick yüzünü buruşturdu.

"Ah." "Evet."

Bana bir tenis topu fırlatıyor ve ben de kolayca yakalayıp havadan alıyorum. "Senin için mi çalışıyor?"

"Tam olarak değil. Çalıştığı iş yerini yıkmayı planlıyorum."

Nick bir an bana bakıyor, sonra başını geriye atıp gülüyor. "Ciddi olamazsın."

"Ölümcül," diyorum ve topu ona geri atıyorum.

"Lanet olsun." Göğsüme doğru sertçe vuruyor ama kolayca yakalıyorum, derim sızlıyor. "Seninle aynı odada olmaya nasıl dayanabiliyor?"

"Şu anda yapabileceğinden şüpheliyim. Haftalar önce, ben onun kim olduğunu bilmeden önce birlikte yatmıştık."

Nick elini saçlarında gezdiriyor. "Nasıl tanıştınız?"

"Legacy'de."

"Tek gecelik bir ilişki mi yaşadın?"

Ona sırtımı dönüyorum ve tenis raketimi koluma geçiriyorum. Merkezi konumdaki otelim kapalı bir tenis kortu var ve işe de çok yakın. Nick ve ben rezervasyon yaptırmıştık.

"Evet," diyorum. Nick'in söylemediklerini, ikimizin de büyüdüğü alayları neredeyse duyabiliyorum. Bu beş yıl önce olsaydı, beni sözlü olarak yüzerdi ve ben de aldığım kadar iyi verirdim. "Ve *harikaydı*. Yıllardır yaptığım en iyi seksti. Bunu tekrarlamayı umuyordum ama sonra... şey."

"Sen şeytan oldun," diyor. Ona şeytani bir bakış fırlatıyorum ve o yine sırıtıyor. "Onun gözünde yani."

"Evet ve onunla birlikte, tekrarlama umudumuz da yok oldu."

"Eğer sana onun binasını yıkmamanı söylememi istiyorsan, söylemem." Gülümsemesi artık yok. "İş ve zevk birbirine karışmaz."

"Bunu biliyorum," dedim. Geçmişte onları karıştırmak şimdiye kadar yaptığım en pahalı hata olmuştu.

"Ve eğer ekibiniz rakamları hesapladıysa, sözleşmeleri hazırladıysa, planlamaya başladıysa... bunu durdurmayın. Seattle'a iş getiriyorsunuz. Yıllardır yaptığınız şey bu." Omuz silkiyor. "Şehirde daha çok kadın var."

Başımı sallıyorum, kendi kendime uzun zamandır hiçbirinin bana çekici gelmediğini düşünüyorum, Skye'a kadar.

Nick'in tavsiyesi sağlam. Ama duşta dururken ve ılık su etrafımda çağlarken, onun anıları beni tekrar buluyor. Benimkine karşı sıcak vücudu. Tadı nasıldı. Tamamen kendisi gibi olması - beni kızdırmaktan, liderliği ele almaktan korkmaması, ama aynı zamanda garip bir şekilde utangaç olması, sanki nasıl tepki vereceğimden emin değilmiş gibi. Karanlıkta bir şeyler fısıldamıştı, şimdi pişman olduğuna emin olduğum şeyler, başım onun kalçalarının arasındayken.

Daha önce bir erkek bunu yaptığında hiç boşalmamıştım.

Yalan değildi, bundan eminim ve tıpkı o zamanki gibi hissediyorum, ona yapabileceklerimin daha fazlasını gösterme arzusuyla dolup taşıyorum. Onun üzerinde yükselmek, onu doldurmak ve tekrar tekrar boşalmasını sağlamak için.

Fayanslara karşı gözlerimi kapatıyorum. Dün fokur fokur kaynıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. *Neden bana söylemedin?*

Ve bunun altında çok farklı bir öfke vardı. Yakışıklı bir yabancıyla düşüncesizce tek gecelik bir ilişki yaşamıştı -ben de bu rolü isteyerek oynamıştım- ve sonra herkesten daha çok nefret ettiği tek kişi ben olmuşum.

Evet. Bana kızmakta haklıydı.

Ama aynı zamanda o otel yatağında aramızda yaşananların tek seferlik ya da tesadüfî olmadığını da biliyordum. Bu kadar iyi seks asla olmaz.

Onu bu konuda ikna etmem gerekecek.

Araba o akşam küçük kitapçının önünde yavaşça durur. "Sizi burada bekleyeyim mi, efendim?"

Ceketimin yakasını düzeltiyorum. "Hayır. İşim bitince seni ararım."

Charles yorum yapmıyor. Yıllardır benimle birlikte ve hayatımın tüm ayrıntılarını bilmesine rağmen bir kez olsun çizgiyi aşmadı. İş ve dostluk asla birbirine karışmaz. Olması gerektiği gibi.

Şu anda görmezden geldiğim şekilde.

Hâlâ burada olması tam bir kumar, onun yerine Karli Stiller'ı sürpriz bir şekilde alacağım.

Kitapçının önünde durdum. Sayfalar Arasında'nın belli bir cazibesi var, bu doğru, ama bunun çoğu çok sevilmiş olmasından kaynaklanıyor. Vitrinler özenle hazırlanmış, kapının yanındaki tabela elle boyanmış.

Adımımı attığımda küçük zil neşeyle geldiğimi duyuruyor. Bir savaş davulu da olabilirdi, çünkü beni gördüğü an, ödeyecek cehennem olacak.

Ve sabırsızlanıyorum.

"Hemen geliyorum!" Bu onun sesi, arkadan bir yerden. Kasanın arkasında Karli yok. *Mükemmel*. Beklerken tezgahın yanından bir kitap alıyorum. Kitabı çevirince bir aşk romanı olduğunu görüyorum.

Hayat ve kader tarafından tekrar tekrar. Bir homurtuyla bıraktım. İletişimsizlikte bu kadar iyilerse, ruh eşi olmadıkları açık.

Skye beni gördüğünde olduğu yerde donup kalıyor. Kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış, ince boynunu ortaya çıkarmış, boğazında altın bir kolye duruyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Başka bir kitaba ihtiyacım var."

Gözleri kısıldı. "Saçmalık."

"Nereden biliyorsun? Belki geçen hafta aldığımı çoktan bitirmişimdir."

"*Eminim* öyledir." Ellerini kalçalarına koydu, yanaklarında güzel bir kızarıklık belirdi. Dünkü toplantıda da aynı şey olmuştu ama çalışanlarım onu susturmaya çalıştığında bile geri adım atmamıştı. Bu onun yapbozunun bir başka parçası. O cesur biri.

"Bana geçen hafta söylemeliydin," diyor. "Kim olduğunu."

"Ve şakalaşmamızı böldü mü? Asla." Geçen hafta dükkâna geldiğimde sergilediği utangaçlığı hatırlayarak daha da yaklaştım. "Söyleseydim bilmek istediğim onca şeyi bana asla anlatmazdın."

Rengi yükselir. "Bu adil değildi. *Bu* konuda konuşmama izin verdin ve *bunu* öğrenir öğrenmez farklı hissedeceğimi *biliyordun*. Yüzüne karşı sana pislik bile dedim!"

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Evet. Uzun zamandır böyle çağrılmamıştım. Yeni bir şeydi."

"Size biraz eğlence sağladığım için *çok* mutluyum."

"Bazı şeyleri yanlış hatırlıyorsun," diye belirttim. "O gece senin eğlencen olduğumu açıkça belirtmiştin, tam tersini değil."

Kaşları çatılır. "Bu hiç adil değil."

"Hayır mı? Bana bıraktığın notu sakladım. Bulmamı ister misin? Sanırım cüzdanımda."

"Hayır, teşekkür ederim ve aslında bunun tekrar konuşmamız gereken bir konu olduğunu sanmıyorum. Bu hiç profesyonelce değil." Derin bir nefes alıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, ince beli ve göğüslerinin kıvrımları belirginleşiyor. Ona bu kadar yakın olmak - vücudunun benimkine karşı nasıl hissettirdiğini bilmek- ve uzanamamak işkencenin en tatlı hali gibi.

"Haklısın. Sayende artık profesyonel bir anlaşma içindeyiz." "Kabul ettiniz."

"Ben de öyle yaptım." En küçümseyici yüz ifademi takınarak bakışlarımı kasıtlı olarak ondan kaçırıyorum ve bakışlarımı mağazada gezdiriyorum. "Bunu yapmak

Kârlı olmak oldukça zor bir görev olacak."

"Başarılı olamayacağımızı mı düşünüyorsun? İnsanlar artık eskisi kadar okumuyor, bu sektör ölüyor, falan filan. Hepsini daha önce duydum. Ama ne var biliyor musun? Sonunda bana teşekkür edeceksin."

"Yapacak mıyım?"

"Evet, gelişiminize eklemek için mükemmel işletilen, son derece kârlı bir kitapçıya sahip olduğunuzda."

Kişisel gelişim bölümünden bir kitap aldım. *Şeytanlarınızla Nasıl Yüzleşirsiniz*. "Bir otelin lobisine bir kitapçı dükkânını nasıl yerleştireceğimi bilemiyorum."

"Sözünden dönecek misin?"

Sesindeki açık öfkeye bakıyorum. "Hayır. Eğer iki ayda halledersen, gerisini biz hallederiz. Bir şekilde."

İkna olmamış gibi mırıldanıyor ama bu da bir başlangıç. Kitabı yerine koydum. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Mağazayı kârlı hale getirmek mi?" "Evet."

Kollarını kavuşturuyor. Üzerinde kitapçının logosunun basılı olduğu bir tişört giyiyor. Göğsünün tam ortasında *Sayfalar Arasında* yazıyor. "Neden bilmek istiyorsunuz? Bizi sabote edebilmek için mi?"

"Korkunç derecede paranoyaksın."

Omuzlarında bir şey gevşiyor. "Olabilir. Ama bu kitapçı çok önemli ve sen de çok sinir bozucusun. Tetikte olmak zorundayım."

Gülümsemem geri geldi. "Sinir bozucu muyum? Hatırladığım bu değil. Bana harika dendiğini çok net hatırlıyorum. Harika. Ya da kişisel favorim, bana *en büyük* olduğumu fısıldadığın *zamanı*."

"Tanrım, Cole!" Uzandı ve omzuma vurdu. Ufak tefek bir kadına göre çok güçlü. "Bir daha asla konuşmayalımın hangi kısmını anlamadın?"

"Ben bunu kabul etmedim."

"Yapmak zorundasın. Ne düşünüyordun ki? Ya Karli burada olsaydı?"

Sakince ona bakıyorum. "O zaman burayı bizzat görmek için burada olurum."

Skye benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi bana bakıyor. Onunla ilgili olarak benim de aynı şeyleri hissettiğim gerçeği olmasaydı, bunu komik bulurdum.

"O otel barı senindi. Senindir."

"O otelin sahibiyim, evet."

"Otel odası. Senin miydi?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Teknik olarak hepsi benim." "İş için orada değildin."

"Öyleydim, sadece şehir dışından değildim. Bu senin varsayımındı." "Neden oradaydın?"

"Legacy'de birini bekliyordum. Binada çalışan ama geç kalan birini."

"Onları ektin mi?"

"Beni suçlayabilir misiniz? Barın yanındaki muhteşem bir esmer beni oldukça meşgul etti."

Tişörtünün etekleriyle oynuyor, sanki kendini yetersiz giyinmiş gibi hissediyor. Belki de takım elbisemi değiştirmeliydim. "Artık iltifat etmeyi bırakabilirsin. Seninle zaten bir kez yatağa girdim ve bu bir daha olmayacak."

İçimde bir hayal kırıklığı var ama belli etmiyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Bunun vermek istediğin bir söz olduğuna emin misin?"

"Evet," diyor Skye ama sesi biraz soluk soluğa. Kitapçı o kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez; ne bir müşteri, ne bir fon müziği, hiçbir şey.

"Akşamları burada yalnız mısın?"

Bir elini alnına götürüp bir adım geri çekiliyor. "Çoğu zaman, evet."

Çürük ön kapıya, girişin hemen yanında duran yazar kasaya bakıyorum. Pek de güvenli bir durum gibi görünmüyor. Skye bakışlarımı görüyor ve hemen sinirleniyor. "Panik butonumuz var. Şimdiye kadar hiç olay olmadı, bundan sonra da olacağını sanmıyorum."

"Mhm."

"Bu kitapçıya karşı bir saldırı *değil*." Beni azarlar gibi parmağını kaldırdı, ama gözlerindeki bakış öldürebilirdi. "Buraya gelip etrafı gözetlemene ve bizi kapatmak için nedenler bulmaya çalışmana izin vermeyeceğim. Bir anlaşma yaptık."

"Niyetim-"

"Skye? Bir tane daha buldum!"

Başını yana, mağazanın arkasından yankılanan çocuk sesine çeviriyor. Sonra tekrar bana bakıyor. Bakışlarında kararsızlık açıkça görülüyor.

"Bak!" Bir çocuk elinde bir gazeteyle koridorlardan birinde dolaşıyor. On yaşından fazla olamaz, koyu kahverengi saçlı, burnuna yuvarlak gözlükler takmış.

Beni görünce durdu. "Özür dilerim, bölmek istememiştim." Yanaklarının rengine bakılırsa, aileden olmalılar.

"Bölmüyorsun, Timmy. Ne buldun?"

Skye'in yanına yaklaşıyor, bana kaçamak bir bakış atarken gazeteyi açıyor. Bir şeyi işaret ediyor -okul projesi için bir makale- ama ben dinlemiyorum.

Skye'in oğlu mu var?

Ona tekrar bakıyorum. Pürüzsüz teni, gür saçları, dudaklarındaki doğal kıvrım, sivri çenesi. Yirmi beş yaşından büyük olamaz. Bu yaşta bir oğul mu?

Çocuk şimdi açıkça bana bakıyor. "Merhaba," diyorum, farkına varmanın şaşkınlığıyla. "Ben Cole."

"Timmy. Tanıştığımıza memnun oldum."

Çocuk çok terbiyeli, hakkını vermeliyim. Skye elini onun omzuna koydu. "Cole bir müşteri değil. O... bir tanıdık."

Kuru ses tonu gülümsememe neden oluyor. "Doğru," diyorum. "Sen kimsin?"

Skye'a dönmeden önce bana boş boş bakıyor. Skye ona gülümsüyor, yumuşak, içten bir gülümseme, alaycı ya da alaycı bir yanı yok. "Timmy benim yeğenim. Sanırım Cole annen olup olmadığını merak ediyordu dostum."

Çocuk gülüyor, sanki bu çok saçmaymış gibi. "*Değil.*"

"Timmy bazen akşamları, kız kardeşim geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığında burada oluyor. Ama sanırım-" Skye'in sözleri kitapçının kasasının arkasında çalan telefonun tiz sesiyle kesiliyor. Bana *uslu dur* diyen bir bakış fırlatıyor ve telefonu açmaya gidiyor.

Çocuk gazetesinin üstünden bana bakışlar atıyor. Boğazımı temizliyorum. "Okul projen ne hakkında?"

"Hepsi aynı konu hakkında olan üç makale bulmalı ve bunları karşılaştırmalıyız."

Elindeki gazeteyle başımı sallıyorum. "Ne seçtiniz?"

Döndürdü ve görebileceğim şekilde yukarı kaldırdı. "Mariners'ın yeni bir koçu var."

"Demek öyle." Elimi çenemde gezdiriyorum ve makaleyi gözden geçiriyorum. "Bana sorarsanız muhtemelen bir hata, ama tarzını görmek için sabırsızlanıyorum."

Timmy'nin yüzü aydınlandı. "Mariners taraftarı mısın?" "Elbette öyleyim, evlat. Sen de mi?"

"Evet." Heceleri uzatıyor, gözleri dramatik bir şekilde genişliyor. "Birkaç yıl önce oyunlarından birini izlemiştim. Skye beni götürmüştü."

Birkaç yıl önce mi? Çocuğa sırtıyorum. "Kaç yaşındasın sen?" "Dokuz. Birkaç ay sonra dokuz olacağım."

Skye'a bakıyorum. Şimdi söyleyeceğim şeyden nefret edecek ama ses tonundaki heves bunu imkânsız kılıyor. "Oyunlarının çoğunu izliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Aslında iç saha maçlarının çoğu." Düzeltme: *hepsi*. Nick ve Ethan'la, bazen de kız kardeşimle yaptığım şeylerden biri bu. VIP sezonluk kartım var. Paranın getirdiği pek çok avantajdan biri; tutkularınıza yatırım yapabiliyorsunuz.

Timmy'nin gözleri parlıyor. "En sevdiğin oyuncu kim?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Bilmiyorum. Bende çok var. Neden seninkini söylemiyorsun?"

Sırıttırıyor ve atıcı hakkında bir tartışmaya giriyor. El kol hareketleri yapıyor, kendini o kadar kaptırmış ki, sırf bana ne kadar iyi uzandığını göstermek için gazeteyi bırakıp vuruşunu tam olarak yapmak zorunda kalıyor. Utangaçlığı tamamen yok oldu.

"Oynuyor musun?"

"Bazen," diyor ama bunu söylerken bana bakmıyor. "O kadar da değil, sanırım."

"Eminim bu işte iyi olurdun." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu salıncakla mı? Evet." Eğilip gazeteyi elime alıyorum. "Ödevlerini sık sık burada mı yapıyorsun?"

"Evet. Bazen Skye eğlenmeme izin veriyor ama ödevimi bitirdikten sonra." Bunu dramatik bir iç çekişle söylüyor ve ben de karşılık olarak sırtıyorum. İkimiz de Skye'ın telefonda konuştuğu yere bakıyoruz ve karşı taraftaki kişinin söylediği bir şeye başımızı sallayarak eşlik ediyoruz. Yüzü canlı bir profesyonellik içinde, ağzı ise yumuşamış bir gülümsemeye dönüşmüş.

"Teyzemi nereden tanıyorsun?"

Dikkatim tekrar yeğenine yöneldi. "Ben bir arkadaşım."

Yavaşça başını sallıyor. "Pekâlâ," diyor. "Bir *arkadaş*. Beyzbol kartlarımı görmek ister misin?"

"Çok isterim-"

"Cole da şimdi gidiyordu." Skye geri döndü, elini Timmy'nin omzuna koydu. "Seni beklettiğim için özür dilerim."

"Endişelenme."

"Yukarı çık Timmy. Kapının yanındaki sandıkta başka gazeteler de var, onlara da bakabilirsin."

Bana el sallayarak veda etmeden önce ona bıkkın bir bakış fırlatıyor. İkimiz de sessizce onun ufak tefek halinin raflar dolusu kitabın arasından geçerek kitapçıya doğru ilerleyişini izliyoruz.

"İyi çocuk," diyorum.

"Öyle. Gerçekten neden buradasın Cole?"

Elimi tekrar çenemde gezdiriyorum. Gözleri alev alev yanıyor, içlerinde bir meydan okuma ve daha derinden gelen bir şey var. Utanç mı? Acı mı?

"Geçen hafta buraya geldiğimde sana kim olduğumu söylemeliydim," diyorum. "Yani özür dilemeye mi geldin?"

Sırtışım geri geldi ve ön kapıya doğru birkaç adım attım. "İki aylık bahsi kabul etmemi özürüm olarak kabul edin," diyorum.

"Kabul edildi. Ama yine de hatırlayacağım Cole."

"Güzel," diyorum, elim ön kapının üzerinde. "Geçen hafta sana söylediklerimi hatırladığın sürece sorun yok. Bana numaranı bırakmış olsaydın arardım Skye. Ve sen de açardın."

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

"Gördünüz mü? Bunları mahallenin her yerine asabiliriz. Bakkalın yanındaki ilan tahtasına, kafelerin içine, otobüs duraklarına..." Karli'nin görmesi için hazırladığım el ilanlarından birini kaldırıyorum.

"Bunları ne zaman yaptın?"

"Dün gece. Bu sabah fotokopiciye gittim." İki fincan kahve ve kararlılıktan derim heyecandan kaşınıyordu. "Geçen hafta tanıttığımız yazarı biliyor musun? Seattle'ın yerlisi. Belki onunla birlikte bir kitap okuma ve imza günü düzenleyebiliriz?"

Karli gülüyor. "Dün gece *hiç* uyudun mu?"

"Evet. Yani, biraz." Geç saatlere kadar uyumamış, beyin fırtınası yapmaktan YouTube'da önde gelen iş adamlarının videolarını izlemeye kadar her şeyi yapmışım. Sonuncusu hiç yardımcı olmamıştı - burada milyarlarca dolarlık bir imparatorluk kurmayı planlamıyordum - ama bana kesinlikle motivasyon vermişti. Asla pes etme, asla teslim olma. Yıl bitmeden taslağımı bitirme planlarımın hepsi rafa kalktı. Sayfalar Arasında daha önemli.

"Posterler harika." "Peki ya mikrofon gecesi?"

"Ve mikrofon gecesi." Başını sallıyor. Karli uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "Skye, dünkü toplantıda sana ne oldu?"

Ciddi bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Çok kızgındım ve çok... şey. Savaşmadan bırakamazdım. Ben hala

Yapamam. Sizi utandırdıysam özür dilerim."

"Beni utandırdın mı? Skye, batıyorduk ve sen bir cankurtaran halatı için pazarlık yaptın."

"Onun kazanmasına izin veremeyiz, biliyorsun." "O mu?"

"Evet, endüstrinin devi. Cole Porter. Büyük iş. Kurumsal açgözlülük. Onlar."

Karli başını bana doğru sallıyor. "Komplo teorisyeni gibi konuşmaya başladın ama hoşuma gitti. Bana bu posterlerden bir yığın ver, öğle yemeği sırasında birkaçını asayım mı?"

Sırıtıyorum. "Bu daha başlangıç. O kadar çok fikrim var ki Karli... Bu, Sayfalar Arasında'nın sonu değil."

Gülümsemesi heyecanlı, haftalardır ilk kez tüm yorgunluk ya da yılgınlık belirtileri kaybolmuş. "Biliyor musunuz? Öyle olsa bile, elimizden gelenin en iyisini yaptık. Nana daha azını istemezdi."

Günün geri kalanını mağazaya dalarak geçiriyorum. Her rafa sanki onları ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum. Yaklaşık otuz dakika dışarıda durup vitrinlerimizi inceliyorum, ta ki Karli gerçek müşterileri korkutup kaçırdığım için içeri gelmemi söyleyene kadar.

Kitapçı başarısız olamaz. Başarısız olamaz. Koyu renkli ahşap kitaplıkların ve köşedeki eski püskü koltuğun bulunduğu ikinci katta yürürken her şeyi yeniden on iki yaşındaymışım gibi görüyorum. Yıllardır burası benim güvenli yerimdi. Dünyadan, okuldan ve evden kaçtığım sığınağım.

Elimi çatı katına çıkan döner merdiven boyunca gezdiriyorum. Oraya hiç çıkmıyoruz ve merdiven artık tamamen dekoratif. Üzerinde küçük bir tabela asılı, yazılar sanatsal ve akıcı. *Kitap cennetine giden merdiven. Ne yazık ki (şu anda) yasak.*

Tabelayı oraya on beş yaşındayken koymuştum ve Karli'nin büyükannesi Eleanor onu hiç indirmede. Bu dükkanın toplumda bir yeri var. Şehirde. Bu tozlu duvarlar arasında yaşayan bir sihir var. Binlerce hikayeyi, binlerce karakteri, keşfedilmeyi bekleyen binlerce yeri barındıran bir dükkan. Sadece büyüü daha etkili bir şekilde aktarmamız gerekiyor.

Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, söyleyeceğiz. Sayfalar Arasında, sihrini ihtiyacı olan tonlarca küçük kız ve erkek çocuğa yaymaya devam edecek.

"Erken çıkmam senin için sorun değil mi?" "Evet, tabii ki var."

"Emin misin, emin misin?"

Karli gülüyor. "Evet! John birazdan gelecek zaten, kapanıştan önce bana eşlik edecek. Ayrıca, eve gidip kanepede uzanacak değilsin ya."

Poster yığınının yukarı kaldırıyorum. "Hayır, tam olarak değil. Şehri bunlarla donatacağım. Sayfalar Arasında her yerde olacak. Tek bir Seattle'lı bile kaçırılmayacak."

"Skye?"

"Evet?"

Gözleri yumuşar. "Sana sahip olduğum için gerçekten mutluyum. Burada, benimle çalışmaktan çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum... ama bunu takdir ediyorum."

Boğazında aniden bir yumru oluşuyor ve yutkunmak zorunda kalıyorum. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Bunu biliyorsun."

"Öyle bile olsa. Teşekkür ederim."

Bana kendi elim kadar tanıdık gelen sokakta yürüyorum. Şimdi çamaşırvhaneye dönüştürülen eski fırının yanında bir ilan panosu var. Janice yanında küçük köpeğiyle dışarıda oturuyor. *Evet! Evet!*

"Merhaba," diyorum posterimi asarken.

Gözlerini kısarak bakıyor. "Ne yapıyorsun orada?" "Yeni inşaatı protesto ediyorum."

Cılız bir kahkaha atıyor. "Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Oh, olabilir! Önümüzdeki iki ay içinde mağazaya yeterince müşteri gelirse, kalabiliriz."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Ona bakıyorum. "Bölgedeki herkesi mümkün olduğunca sık uğramaya davet ediyoruz. Bir de kitap okuma etkinliği düzenliyoruz."

"Gerçekten mi?" diyor tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "O zaman uğramam gerekecek."

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Bayan Janice'e ve küçük köpeğine gülümseyerek veda ediyorum. Bu mahalledeki herkesle konuşuyor, dinleyen herkesle. Bulabildiğim tüm ilan panolarından daha iyi.

Aven Caddesi'ne dönüyorum ve poster arayışına devam ediyorum. Kafelerden afiş asmak için izin istiyorum. Haftalardır ilk kez, bir amaç var

Yaptığım şey. *Kitapçıyı kurtarmak*. Kafamda bir döngü var, tekrar ve tekrar ve tekrar.

Karli'ye ne demiştim? Endüstri kaptanı. Büyük iş. Porter Development'ı internette aramak için telefonumu kullanıyorum ama tek bulduğum genel web siteleri. Başımı sallayıp tekrar deniyorum. *Porter Development'ın hangi mülkleri var?*

Büyük ikramiye. Legacy barı olan Reese Hotel var ama kaydırmaya devam ediyorum. Orada geçirdiğim gecenin hatırlatılmasına ihtiyacım yok.

Flitwick Apartmanı da bir diğeri ve çok yakın. Kalan poster yığınımı bakıyorum. *Cole Porter. Belki de Sayfalar Arasında'nın devam etmesi için ne kadar kararlı olduğumuzu göstermenin zamanı gelmiştir.*

Ertesi gün sakindi. Birkaç yeni müşteri ediniyoruz - hepsi de posterime itibar ediyor - ama bunun dışında işler her zamanki gibi devam ediyor. Yani, neredeyse hiç yok.

Öğleden sonra geç saatlerde yine yalnızdım, akşam vardiyasında çalışıyordum. Karli denemek için yeni bir kek tarifiyle kocasının ve çocuklarının yanına gitti. Bir tanesini yarın benim için saklamasını söyledim ve şimdiden sabırsızlanıyorum.

Pinterest'te gezinirken radyonun sesini açıp mırıldanıyorum. Dünyanın dört bir yanındaki kitapçılara ve kütüphanelere bakmak bana ciddi bir kıskançlık vakası ve aynı zamanda bir ton fikir verdi. Sayfalar Arasında da aynı büyümlü havaya sahip

-Cole'un dediğı gibi eski dünya *cazibesi* ama bunu kesinlikle biraz daha artırabiliriz.

Avrupa'da bir yerdeki güzel bir kitapçının resminde duraklıyorum, bitişik iki oda arasındaki kapı tamamen kitaplardan yapılmış.

Yanımdaki listeye ekliyorum. *Kitapların kapısı*. Orada zaten bir sürü fikir var. *Kitapların kalbi* de orada. Bunu Instagram'da gördüm, insanlar özellikle kalp şeklinde birbirine yapıştırılmış kitaplarla çevrili bir fotoğraflarını çekmek için seyahat ediyorlar.

Bunun gibi bir şey mükemmel olurdu. Tam da ihtiyacımız olan şey, görsel bir çekicilik. İnsanların Sayfalar Arasında'ya gelmeleri, kendi fotoğraflarını çekmeleri, bir süre kalmaları ve büyülenmeleri için bir neden. Ve umarım kitap *satın alırlar*.

Rafların üstündeki küçük saksıların, aşağıya sarkan yeşil, akan yaprakların olduğu başka bir resimde duraklıyorum. Muhteşem görünüyor.

Not defterime özenle kopyalıyorum. *Bitkiler*. Liste yarı yararlı, yarı saçma. Paris'teki güzel bir eski kitapçının resminde bir kedi vardı, ben de defterime *Kedi* yazdım. Bunun Karli'nin hoşuna gitmesi mümkün değildi ama en azından bana yapacak bir şey veriyordu.

Kapıdaki zil sesiyle bölünüyorum. Telefonumu hemen bırakıyorum, dudaklarıma hoş bir gülümseme yayılıyor.

Kim olduğunu gördüğüm anda ölüyor.

Cole posterlerimden birini tutuyor. Hayal kırıklığı çenesini sert bir çizgi haline getirmiş. "Bu da ne böyle?"

Gözlerimi kısıyorum. "Emin değilim."

"Kesinlikle emin olabilirsiniz Skye. Bunlar binalarımın her birinin dışına yapıştırılmıştı."

"Oh. *Şunlar*."

"Evet, onlar." Gözlerinde öfkeyle posterleri tezgâhın üzerine bırakıyor. İçimde buna uygun bir heyecan oluşuyor.

"İki ay içinde kâra geçmemizi sağlamaya çalışıyorum. Toplum desteğini teşvik etmek de bunun bir parçası."

"Bluestone Hotel şehrin öbür ucunda ve misafirleri şehir dışından geliyor. Kesinlikle sizin toplumunuzun bir parçası *değil*."

Ona göz kırpmıyorum. "Neden bu kadar kızgınsın anlamıyorum. Bir iddiaya girdik. Ben kazanmaya çalışıyorum."

"*Aslında* yaptığınız şey, çalışanlarımın her birini bu konuda bilgilendirmektir."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. "Hoppala?"

"Lanet olsun, Skye..." Bir elini saçlarının arasından geçirip alnından uzaklaştırıyor. "Yapılacaklar listende itibarımı zedelemek dışında başka şeyler de olmalı. Yoksa bu bir numara mı?" Tezgâhın arkasından defteri kapıyor, hareketleri benim için çok hızlı. "Bu kadar mı? Bakalım, 'Cole Porter'ı Yok Et' nerede..."

"Onu geri ver."

Kolumdan kurtularak bir adım geri atıyor ve gözleri listeyi tararken dehşete düşmüş bir sessizlik içinde onu izliyorum.

"Bitki al. *Kedi mi* alacaksın? Dükkânı kurtarmak için planın bu mu?" Boynumda öfkeli bir kızarıklık belirliyor.

"Bunlar sadece fikir."

"İlk fikriniz tüm işyerlerime afiş yapıştırmak, ikinci fikriniz de *bir kedi almak mıydı?*"

Defteri elinden almak için uzanıyorum ve bu sefer bana izin veriyor. Yüzündeki neşe utancımı daha da arttırıyor.

"Bak, senden *muhteşem* iş anlayışını bu işe katmanı istemedim, tamam mı? Ayrıca, sen binalarla çalışıyorsun, kitapçılarla değil."

"Ben insanlarla ve kârla çalışıyorum" diyor ve sözlerindeki ima çok açık. *Ve bu kesimi yapmayacak.*

Bin dolarlık takım elbisesi ve kendini beğenmiş gülümsemesiyle orada dikilen ona bakarken yere batmak istiyorum. Fikirlerim eğlenceliydi. Daha büyülü bir atmosfer yaratmamızın, daha fazla müşteri çekmemizin bir yoluydu. Çok olası bir senaryo olan yıkımdan uzaklaşmak için aptalca bir oyalanmaydı.

"Bak," dedim ona. "İnsanlar artık o kadar çok kitap almıyor. Bu üzücü ama doğru. Müşterileri buraya başka bir nedenle getirmemiz gerekiyor. Dünyanın en başarılı kitapçılarından bazılarının önünde insanlar *kuyruk oluşturuyor* ve bunun nedeni de atmosferleri ve fotoğrafa değer estetikleri. Bugünlerde işleri Instagram yönlendiriyor."

Ellerini kaldırdı. "Eğer bunu başarabilirsen, yanıldığımı ilk kabul eden ben olacağım."

"Ses tonunuzda bir *ama* var."

Cole listemi başıyla onaylıyor, gür saçlarından bir tutam alnına düşüyor. İpeksi bir dokunuş, hatırlıyorum.

"Mali durumunuzu gözden geçirmek yapacağınız ilk şey olmalı." Kalemimi not defterine vuruyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Zorunlu olmayan tüm harcamaları kısın ve tüm yeni kitap alımlarını durdurun. Bakalım fiyatları düşürebilecek misiniz? Muhasebeciniz var mı?"

"Evet," diyorum ama aslında emin değilim. O kısmı hep Karli halleder.

Cole başını sallayarak, "O zaman mümkün olan en kısa sürede onlarla buluş," diyor. "Sana neden tavsiye veriyorum ki? Bugün asistanımdan şirkete yönelik bir *saldırı* olduğunu söyleyen bir telefon aldım."

"Vay canına. Hepsi benim posterlerim yüzünden mi?"

"Evet. İşte bunu serbest bıraktın, seni küçük iblis."

"Tüm şehir bloklarını yıkan ben değilim."

Gözleri kısıldı. "Bazen yeni olana yer açmanız gerekir. Şimdi, binalarıma saldırmayı kesecek misiniz?"

"Herhangi bir söz veremem. Ve bu bir saldırı değildi Cole, sadece bazı posterler astım!"

"Skye."

"Tamam. Evet, duracağım." Defterimi tezgâhın arkasına geri koyuyorum ve Karli'ye muhasebecimiz hakkında soru sormayı aklıma not ediyorum.

Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Bir sinyal göndermek istediniz ve bunun çalışanlarımdan herhangi birine olduğunu sanmıyorum. Pekala, alındı say."

Cole bu konuda haklı. Elimi atkuyruğumun üzerinde gezdiriyorum - o etraftayken kendimi sürekli kıyafetsiz hissediyorum. "Tam olarak numaran bende yok, bu yüzden aklıma gelen tek yol buydu."

"Telefon numaramı alabilirdin, biliyorsun. Eğer istediğin buysa, tek yapman gereken o gece otelde sormaktı." Sesi bir oktav düştü, ezilmiş kadife ve tehlike gibi pürüzsüz.

Oscar'a layık bir alay üretiyorum. "O gece hakkında konuşmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Bunu asla kabul etmedim. Ve merak ediyorum... Her şey geçmişte kalmış gibi davranıyorsun.

Ama bugün bir şey fark ettim."

"Öyle mi?"

Cole bir adım daha yaklaşıyor, gözlerim gömleğinin yakasıyla aynı hizada. Üst düğmesi açık, birkaç koyu renkli kıl görünüyor. Göğsünden aşağıya doğru devam ettiğini, gergin karnına doğru koyulaşıp derinleştiğini ve daha da ilerlediğini biliyorum.

"Legacy hariç tüm mülklerime gittin" diyor. Bu başka bir mesaj mıydı Skye?"

"Hayır." Sesim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor. "O zaman neden aynı muameleyi görmedi?"

Dudaklarımı ıslattım. "Güzel bir cephesi var. Bunu mahvetmek istemedim." "Elbette. Etkilenmemişsin."

"Evet."

Sert bir parmak başımı hafifçe yukarı kaldırıyor, ta ki ben onun yakıcı bakışlarıyla karşılaşana kadar. Cole tıpkı o gece Legacy barda olduğu gibi görünüyor. Büyüleyici. Güçlü. Biraz da tehlikeli.

Başını usulca eğiyor, nefesi dudaklarımda gezinene kadar. "Yalancı," diyor. "Ben de o gecedan beri Legacy'ye dönmedim."

Tavşan gibiyim, farlara takılmışım, bu anı sonlandıramıyorum. İrade gücüm zayıflıyor. Vücudumun tekrar için çılgılık atan kısmı kükrüyor, argümanlarını hazırlıyor. Dudakları çok yakın.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Çok fazla."

Alaycı bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor. "Oh, Skye. Bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum." Posterini bana doğru itiyor. "Bu sende kalsın. Yaklaşık bin tane

daha fazla var."

Sonra geldiği gibi hızla çıkıp gitti ve ben de kafamı toparlamaya çalışmak zorunda kaldım. Ne yapmak üzereydi?

Ve daha da kötüsü... Ne yapmak üzereydim?

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Telefonumu sıkıca kavrayarak tabureyi daha da geriye itiyorum. Bu çekim için açının mükemmel olması gerekiyor.

"Bunun gibi mi?" Karli kitabı biraz daha yukarı kaldırarak soruyor.

"Evet, bu mükemmel. Ve biraz çevir... evet!" Dengemi koruyarak taburenin üzerinde duruyorum ve neredeyse birbirinin aynısı on fotoğraf çekiyorum. Arka plandaki güzel koyu renkli kitaplık ve spiral merdivenle birlikte, bu haftanın "Sayfalar Arasında çalışanları tarafından önerilen" harika bir fotoğrafı.

"Şimdi indirebilir miyim?" "Evet, biz hallederiz."

Karli kollarını iki yana sallar. "Vay canına. Bu kadar zayıf olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu."

"Bir de bana sor. Geçen hafta otobüse yetişmek için koşmak zorunda kaldım ve neredeyse bayılıyordum."

Gülüyor ve tabureyi yerine koymak için eğiliyor. "Şu ana kadar kaç fotoğraf çektin? Bir düzine olmalı."

"Neredeyse yirmi." En beğendiğim fotoğrafı favorilerime ekliyorum ve telefonumdaki *Instagram* albümüne ekliyorum. "Seattle'ın en çok takip edilen kitapçısı olacağız."

Karli'nin sesi eğleniyor. "En çok takip edilenin kaç takipçisi var?"

"Şey, teknik olarak konuşursak, on beş binleri var." "On beş bin mi?"

"Çocuk oyuncağı olmalı."

Karli gözlüklerini geri itiyor. "Kitap okuma gecesi için hazırladığın posteri gördüm bu arada."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu harika. Katılmak isteyeceğini düşündüğüm konuşmacıların ve yazarın bir listesini yaptım. Bu öğleden sonra onları arayacağım."

İçimde bir rahatlama hissettim. Karli başından beri fikirlerimi destekliyordu, ancak onun bu işlere aktif olarak katılması daha da iyi. Bu dünyada tonlarca bağlantısı var, büyükannesinin adı kapıları açıyor ve bunun Karli'nin kendisinden gelmesi çok şey ifade edecek.

"Bu mükemmel. Bunu yeni sosyal medya hesaplarımızda da tanıtacağım." Telefonumu ona doğru salladım ve o da sırtıttı.

"Şu anki takipçi sayımız nedir?"

Kontrol ediyorum. "Üç yüz kırk sekiz. Düne göre on iki artış var."

"Kitapçığı kurtarmak, her seferinde bir tane."

"Kesinlikle. Bu konuda... Bir şey düşünüyordum." Telefonumu cebime koydum ve Cole'un tavsiyesine uyduğum için kendime lanet ettim. "Mali durumumuzu da gözden geçirmeliyiz, değil mi? Göstermemiz gereken tek şey kârlı olduğumuz. Tüm masrafları azaltırsak ve belki de daha zor envanterlerin bazılarını satışa çıkarırsak..."

Karli iç çekerek köşedeki eski koltuğa oturur. "Biliyorum. Yapmamız gereken de tam olarak bu."

Karşısındaki tabureye oturuyorum. "Çok fazla. Biliyorum."

"Evet, öyle. Ve... Size henüz söylemedim ama muhasebecimiz işi bırakıyor."

"Ne?"

"Evet. Berbat bir zamanlama, biliyorum. Greg emekli oluyor ve ben ne yapacağıma karar veremedim. Dürüst olmak gerekirse, Porter Development ile görüşmeden önce her şeyi bırakmaya çok hazırdım."

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Bu işte yalnız değilsin. Sana her konuda yardımcı olacağım. Biliyorum bu benim haddim değil-"

Ama Karli sadece başını sallar. "Öyle. Burası *bizim* mağazamız Skye. Senin fikirlerinden alabildiğimiz kadarına ihtiyacımız var."

Elini sıktım. "Yani şimdi yeni bir muhasebeciye ihtiyacımız var."

"Evet. Hemen başlayabilecek biri. Sadece iki aylık iş garantisini sorun etmeyecek biri."

"Buralarda bir sürü firma olmalı. Sanırım ben-oh! Tanıdığım biri var. Chloe. Üniversitedeki eski oda arkadaşım." Telefonumu çıkarıp rehberimde gezinmeye başladım bile. "O bir muhasebeci."

"Gerçekten mi?"

"Evet! Onu birkaç ay önce ortak bir arkadaşımızın düğününde gördüm. Pek yakın sayılmayız ama okulda hep iyiydi. Tam not alırdı. Onu arayabilir miyim?"

Karli bana gülümsüyor. "Sensiz ne yapardım ben?"

"Muhtemelen biraz huzur ve sessizlik bulacaksınız. Bu kitapçı çok daha sakın olurdu."

Kıkırdıyor. "Ama o kadar da eğlenceli değil. Hadi, aşağı inelim ve bugün resmi olarak iş yerimizi açalım. Ne getirdiğimi gördün mü? Depoya koydum."

"Hayır mı?"

"Dünkü kekler. Yeni bir tarif denedim."

Merdivenleri hızla inmeye başladım bile. "Ne tür?"

"Havuçlu kek."

Bunu duyunca midem gurulduyor. "Havuçlar besleyicidir, bu yüzden kahvaltıdan sayılırlar, değil mi?"

Karli bana gülüyor ve çoktan perdenin arkasına, depo odasına doğru eğilmiş. "Kesinlikle!"

Gün bir aksilik olmadan geçti. Kapı zili tekrar çaldığında okuma lambalarımızdan bazılarını parlatıyorum - altın, eski tarz, Eleanor'un birçok dokunuşundan biri -. Şimdiden birkaç müşterimiz oldu ve her zil sesi ruh halimi daha da iyileştirdi.

Başarısız bir yazar olabilirim. Fena olmayan bir kız kardeş. Ama iyi bir kitapçı çalışanıyım ve posterlerim şimdiden meyvelerini vermeye başladı.

Bir ses bana ulaştı. "Bayan Skye Holland için teslimat."

"Oh. Vay canına. Evet, burası doğru yer. Skye!"

Köşeden bakıyorum. Bir kurye, ağzına kadar saksı bitkileriyle dolu devasa bir kutu tutuyor.

Beni görünce başını salladı. "Bayan Holland?" "Evet."

Kutuyu yere bırakıp bana küçük bir kâğıt uzattı. "Altını imzalayın lütfen."

Otomatik pilotta adımı yazıp imzalıyorum, hâlâ teslimata bakıyorum. En az on bitki var, yeşil ve yapraklı türden. Neredeyse sarmaşığa benzeyen türden,

kaplarının kenarlarından dökülüyor.

"O zaman iyi günler hanımlar."

"Güle güle," diye mırıldanıyorum
teslimatçıya.

Karli'nin sesi daha sıcak. "Senin de. Teşekkürler."

O gittiğinde, inanmaz gözlerle bana döndü. "Bunu sen mi sipariş ettin?
Mağaza için mi?"

Zayıfça başımı sallıyorum.

"Bu çok pahalıya mal olmuş olmalı. Ama çok güzel görünecek... Geçen
gün bana gösterdiğin Paris'teki eski kitapçının resmi gibi. Bizimki zaten
biraz ona benziyor. Bu harika görünecek." Eğildi ve bir saksı Şeytan
Sarmaşığı çıkardı. "Bunu döner merdivenin üzerine koyabiliriz. Bakın
dalları ne kadar uzun!"

"Evet. Harika." Eğilip tüm kutuyu kaldırıyorum ve bunu yaparken
saksılardan birinin içine sıkıştırılmış küçük beyaz zarfı fark ediyorum. "Onu
şimdilik arkaya koyacağım, tamam mı?"

Rafların arasında güvenli bir şekilde saklandığımda notu çıkarıyorum.
Kare şeklinde, erkeksi bir elle yazılmış on rakam var. Altında tek bir cümle.
Bir dahaki sefere bana mesaj göndermek istediğinde.

Notu cebime atıyorum, sıcak geliyor, sanki kotumun kumaşını delip
geçiyor ve tenimi yakıyor. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret
ediyorum. Düşmanımınla yattığımı bilmeden önce birlikte geçirdiğimiz o
muhteşem geceyi unutamıyorum.

Bitki satın al. Bunu dün listemde görmüştü, bana "gerçek" iş tavsiyeleri
vermeden önce dalga geçtiği listede.

Bitki kutusuna bakıp gülümsedim. Posterler konusunda benimle
yüzleşmesi için şehrin öbür ucuna gitmesini sağlamıştım ve bu da baş
belası olmayı başardığım anlamına geliyordu. Bu iki ay dolmadan, kitapçı
sadece bir baş belası olmaktan çok daha fazlası olacaktı. Başarılı, gelişen
bir iş olacaktı ve o da hem iddiasını hem de kendini beğenmişliğini yemek
zorunda kalacaktı.

Karli bana bitkileri alma kararımı sormuyor, onları yerleştirirken bile.
Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Suçluluk duygusu midemi
bulandırır da başımı sallıyorum. Hâlâ tek gecelik ilişkim ile işimizi
mahvedecek adamın aynı şey olduğunu bilmiyor.

Ona söylemeliyim, ama dilimin ucuna gelir gelmez tekrar yutuyorum.
Dürüst olmak gerekirse, bu benim de kafamda oturtmakta zorlandığım bir
gerçek.

Muhasebeci arkadaşımı aramayı teklif ettiğimden ve bitkiler teslim edildiğinden beri Karli günün geri kalanında harika bir ruh hali içinde.

O öğleden sonra geç saatlerde telefonum çaldı, ekranda kız kardeşimin arayan kimliği vardı. İnledim.

Karli bana sempatik bir şekilde bakıyor.

"İsla?" "Evet."

"Meşgul olduğunu söyle. Buna hakkın var, biliyorsun."

"Biliyorum." Depoya girdim ve cevap tuşuna bastım. Ablamın cıvı cıvı ve yüksek sesi çınılıyor.

"Oh, Skye, sana ulaşabildiğim için çok mutluyum."

Her zaman cevap veririm, bunu söylemek istiyorum. Bana ulaşmak asla sorun olmaz. "N'aber?"

"Rodney'nin bu akşam gideceği araba şovunu biliyor musun?" "Araba şovu mu?"

"Evet. Son konuşmamızda size bundan bahsetmiştim, eminim."

İç çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Yeni erkek arkadaşı iyi birine benziyor - onunla sadece iki kez görüştüm - ama her zaman şehir dışında randevuları oluyor. "Bu gece mi?"

"Evet. Ben de merak ediyordum... Burası bir çocuk için uygun bir yer değil, biliyorsun."

Tercümesi, yeni erkek arkadaşıyla yalnız kalmak istiyor. Isla için de hep aynı hikaye geçerliydi. Yeni bir erkeğe ya da yeni bir hobiye aşık olurdu ve benden bebek bakıcısı ya da yardımcı olarak devreye girmem beklenirdi.

"Timmy'ye bakmamı ister misin?"

"Oh, öyle mi? Bu senin için çok iyi olur. Bana gerçekten yardım ediyorsun."

Evet, daha iki gün önce Timmy'yi önceden haber vermeden bıraktığında da böyle demişti.

"Onu ne zaman istersen getir. Sen ve Rodney ne zaman evde olmayı planlıyorsunuz?"

"Oh, bilirsin, geç kalabilir." "Bu gece okul var."

Ses tonu benimkindeki açık sitem karşısında hafifçe keskinleşiyor. "Okul eşyalarının yanı sıra gece eşyalarını da ben toplarım, merak etme. Oturma odanda hâlâ o eski çekyatın var."

Doğru. Bu da besleyici bir akşam yemeği pişirmek, sabahları onu okula götürmek ve gün boyunca ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmak anlamına geliyor.

Kız kardeşim iyi bir insandır. En azından çoğu zaman. Ama o hiç *düşünmedi* ve hayat bir şekilde bunu yanına bıraktı.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, onun yanında her zaman ne kadar kolay lokma olduğumdan nefret ederek.

"Mükemmel!" diye cıvıldıyor. "Onu beş gibi getiririm. Kitapçıya mı?"

"Evet."

İnci gibi bir kahkaha atarak telefonu kapatıyor ve ben de elimdeki telefona bakakalıyorum. Yeğenimi seviyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanlardan gerçekten keyif alıyorum. Ve böyle şeyleri benim üzerime atması, uyarıda bulunmamasından hoşlanmasam da bununla başa çıkabilirim. Ama Timmy'ye her yeni erkek geldiğinde bunu yapmasından hoşlanmıyorum.

Telefon numarası cebimde bir cehenneme dönüşmeden ve yangını söndürmek zorunda kalmadan önce iki saat daha dayanıyorum. Cole'un telefon numarasını rehberime ekliyorum ve kişi adının altına aklıma gelen ilk şeyi yazıyorum. *Demolisher*. Ve sonra ona hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Skye Holland: *Bitkiler güzel. Ama lütfen bana bir kedi göndermeyin.*

Kalbim küt küt atarken telefonumu cebime geri koyuyorum ve kendime onu ve Cole'u tamamen görmezden gelmemi söylüyorum. Tüm bu olanlar benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi. Her zaman öyleydi, o otel odasında bile, kendime güveniyormuş gibi yapmama rağmen.

Ve şimdi, Porter Development'ın sahibi olmasıyla birlikte kurallar daha da karıştı. Biz arkadaş değiliz. Birbirlerini çıplak gören düşmanlarız. Bu da işleri çok daha kafa karıştırıcı hale getirdi.

Neredeyse anında telefonum çalıyor.

Çok kötü. Zaten bir kedi yavrusu seçmiştim. Gerçekten kabarık.

Kendime rağmen kıkırdıyorum.

Skye Holland: *Onu kendine sakla. Eminim senin bin metrekaarelik çatı katına tam uyacaktır.*

Cevabı yine hemen geldi.

Yine varsayımlarda bulunuyorsun.

Skye Holland: *İnsan gözlemcileri olarak en iyi yaptığımız şey bu değil mi?*

Ama ben yabancı değilim. Bunu zaten anlamadık mı?

Yanaklarım yanıyor, midem sıkışıyor. Bu konuşma ateşle oynamak gibi. Onunla. Bahis. Hepsi ama yine de elimi ateşe sokmaya devam ediyorum.

Skye Holland: *Bitkiler için teşekkürler.*

Bundan sonra uzun bir süre cevap vermiyor, o kadar uzun ki benimle aynı fikirde olduğunu varsayıyorum. Ama sonra cebim tekrar çaldı.

Cole Porter: *Mülklerime zarar verdiğiniz için özür dilemeye en çok bu kadar mı yaklaşacağım?*

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu kadar kolay pes edeceğimi düşündüyse başına başka bir şey gelmiş demektir.

Skye Holland: *Bunun için asla özür dilemeyeceğim.*

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Onu tekrar görmeme bir haftadan fazla var. Ve evet, zamanı bu şekilde hesaplamaya başladığım için nefret ediyorum. Adam kitapçının potansiyel yıkımından tek başına sorumlu ve yine de hain bedenim ve daha da hain gözlerim onu görmeyi seviyor.

Yine de meşgul olmak yardımcı oldu. Karli ve ben kitaplarımızla ilgilenmesi için eski üniversiteden oda arkadaşım Chloe'yi işe aldık. Her geçen gün daha fazla müşteri geliyor ve aradaki zamanı Karli ve ben kitap okumayı planlayarak geçiriyoruz. İşler değişiyor ve Karli'yle birlikte bunu tersine çevirebileceğimizi hissediyorum, para birimi olarak kendi iyimserliğimiz olsa bile.

Hayat çok yoğun. *Yine de* zihnim Cole Porter'ın anısına geri dönmenin yollarını buluyor. Bir akşam, Sayfalar Arasında'da yalnızken, kapanıştan hemen önce aklıma geliyor. Kendini beğenmiş gülümsemesini ve sesinin ipeksi hırıltısını düşündüm.

"Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır. Git başımdan." Radyonun sesini açıyorum ve neşeli bir şarkıya eşlik ederek depoya yöneliyorum. Konsinye mağazasından aldığım kitap kutusunu alıp okuma odasındaki masaya taşıyorum, tutkal tabancamı da üstüne koyuyorum. Bu hem zihnimi hem de ellerimi meşgul edecek.

Ama sonra kapı zili çalıyor ve işte orada, sanki hayal gücüm tarafından çağrılmış gibi.

Bugün takım elbise giymemiş. Cole Porter düğmeli bir ceket ve pantolonla kapının önünde dururken ilk gözlemim bu oldu. Elleri ceplerinde,

sıradan erkek gücünün resmi. Elimde ıvır zıvır yığınıyla beni görünce yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

"Bir sanat ve zanaat projesi mi, Skye?"

Kutuyu tezgâhın üzerine bıraktım. "Neden buradasın?"

"Yatırımına bakmak istedim." Sesi sinir bozucu derecede sakın. "Başarılı olursanız, bu işin benim binama dahil olarak devam etmesine izin vermeyi kabul ettim."

İçimi çektim ve satın aldığım kitapları yığmaya başladım. Güzeller, eski sırtları var ama bana sadece üç kuruşa mal oldular.

"Eğer mali kontrol için geldiyseniz, size yardımcı olamam. Ancak size yeni muhasebecimizin numarasını verebilirim."

"Tavsiyemi dinledin mi?"

"Evet," diyorum kibarca. "Sanırım acımasız bir CEO'nun efendimiz olması iyi bir şey."

Kıkırdıyor ve tutkal tabancasına uzanıyor. "Uzun zamandır bunlardan birini görmemiştım."

O burada dururken projem biraz aptalca geliyor. O bir iş adamı ve ben de müşterilerimiz için Instagram'a layık *olabilecek* bir şey yaratmaya çalışıyorum.

"Harika gidiyoruz," diyorum. "Bir sürü yeni müşterimiz oldu. Sanırım posterler gerçekten işe yarıyor."

Çileden çıkarıcı bir hareketle kaşını kaldırıyor, elleri hâlâ ceplerinde. "Öyle mi?"

"Evet." Bir yığın kitap ve tutkal tabancasını alıp bitişik odalardan birindeki okuma masasına götürüyorum.

"Bunun geri kalanını da istiyor musun?" Cole beni takip ediyor, ağır kutu kollarında yükseliyor.

"Masanın üzerinde."

Onu yere koyar ve kitapları karıştırmaya başlar. "*Gulliver'in Seyahatleri*?"

"Bir klasik."

Bir tane daha alıyor. "*Lavanta ile Nasıl Yemek Yapılır, Adım Adım Rehber*. Bu kitaplar..."

"Eski mi? Eski mi?"

"Tamamen satılamaz."

Telefonumdaki fotoğraflara bakıyorum, seçtiğim ilham resmini bulmaya çalışıyorum. "Biliyorum," diyorum. "Onlar satılık değil."

"Bunlar kişisel koleksiyonunuzun bir parçası mı?" Yemek kitabını açıyor, yüzünde şüpheci bir ifadeyle gözlerini gezdiriyor. "Söylesene, lavantalı kişinin tadı nasıl?"

Görmesi için telefonumu kaldırıyorum. "Yapacağım şey *bu*."

"Kitapları kalp şeklinde birbirine mi yapıştıracaksın?"

"Evet. Bilimkurgu odası ile Çağdaş Kurgu arasında küçük bir duvarımız var ve şu anda sadece bir grup raftan ibaret. Ama bunun yerine bunu oraya koyarsak, insanlar iki oda arasında bir kalp şeklinde bakabilir. Bir kitap kalbi."

Cole uzun bir süre sessiz kalıyor, başka bir kitabı karıştırıyor. Bana bunun saçma olduğunu söyleyecek bir sitem, bir ses tonu bekliyorum. Bitkilerin ya da kedilerin başarısız bir işi kurtaracağını düşünmek gibi.

Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum. Bunun gibi şeylerin eğlenceli küçük tuhaflıklardan başka bir şey olmadığını biliyorum. Ama zorlamaya devam edersem, belki bu kitapçıyı benim için olduğu kadar tüm müşteriler için de büyümlü bir yer haline getirebilirim. Belki burayı insanların fotoğraf çektirmek için geldiği bir yer haline *getirebilirim*. Kitap severler ve hayalperestler için bir yer.

Ama Cole aşağılayıcı bir şey söylemiyor. Onun yerine, kollarını dikkatle, her seferinde bir santim, metodik ve sakın bir şekilde sıvayışının muhteşem görüntüsüne maruz kalıyorum. "Pekâlâ," diyor. "Sanırım bu konuda biraz yardıma ihtiyacın olacak, değil mi?"

"Yardım etmek ister misin?"

"Tutkal tabancasını nasıl kullanacağımı biliyorum." Elini uzatıyor ve ileri geri çeviriyor. "Sanırım biliyorum. İşaretle ve ateş et. Ne kadar zor olabilir ki?"

Ona gitmesini söylemeliyim. Yıkmayı planladığı dükkânda bir milyon dolar gibi görünüyor ve ben de ona izin veriyorum.

Tutarlılık çok önemli Skye ve sen bunu göstermiyorsun.

İçimdeki mantığı bastırıyorum. "Sanırım önce onları istiflememiz gerekiyor." Kitaplardan birkaçını alıp bir düzen içinde dizmeye başlıyorum. Kafamda tam olarak nasıl görünmesini istediğimi biliyorum, ama aslında oraya ulaşmak daha zor.

Cole bana birbiri ardına kitaplar veriyor ve onları yanlara koymama yardım ediyor. "Bunun gibi mi?"

"Evet." Yana taranmış perçemlerimin altından ona bakıyorum. Kendini toplamış görünüyor, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi. "Neden yardım etmek istiyorsun? Neredeyse düşman sayılırız," diyorum.

Cevap vermiyor, sadece bana başka bir kitap uzatıyor.

"Şey," diyorum, "belki de kendime hak ettiğimden daha fazla önem veriyorum. Sen benim düşmanımsın, ama belki de biz daha çok yolumuzdaki küçük bir engeliz. Sinir bozucu bir sivrisinek, bilirsin işte."

Cole'un dudakları yine seğiriyor. "Sen bir sivrisinek değilsin."

"Ama dünya hakimiyeti planınıza çomak sokuyoruz." "Hmm. Evet, kesinlikle bunu yapıyorsunuz." Bana başka bir kitap uzattı. "Peki neden bize yardım ediyorsunuz?"

"Belki biraz mücadele etmeden kazanmayı sevmiyorum," diye belirtiyor. "Belki de adil ve dürüstçe kazanmayı seviyorum. Bahis oynamanın keyfinin bir parçası da bu."

Yaptığımız kalbi inceliyorum. Etrafı daha fazla kitapla çevrilince güzel görünecek. Rafın kendisi kalp şeklinde bir pencereye açılmış gibi görünecek, farklı bir dünyaya bir bakış.

"Yani bu senin için eğlence gibi bir şey."

Tutkal tabancasını fişe takıyor. "Elbette, eğer bu şekilde görmek istiyorsan."

O zaman anlaması daha kolay oldu. Eğilip kollarını inceliyormuş gibi yapıyorum. Cole önce aşağıya sonra bana bakıyor, alnında bir çatıklık var.

"Ne?"

"Sadece çizik arıyorum."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Yeni kedim ve ben çok iyi anlaşıyoruz, haberin olsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki. Muhtemelen bir uşığı ve iki uşığı vardır." "Hayatım hakkında çok çarpık bir fikre sahip gibisin."

Başımı eğip ona bakıyorum. Cole bana bakıyor, kendini beğenmişliğin resmini çiziyor. Onu internette takip ettiğimi itiraf etmek için doğru zaman olmayabilir. Sadece *Cole Porter* yazın ve karşınıza bir sürü bilgi çıksın. Onunla ilgili neredeyse her şey parmaklarınızın ucunda.

Değerinin ne kadar olduğu (milyarlarca). Bu kadar genç yaşta (otuz dört) biriktirdiği nüfuz. Yıllardır ciddi bir partnerinin olmaması (en az dört).

"Sizi her yere götüren bir şoförünüz olduğunu biliyorum."

"Dikkat ediyorsun."

"Bir keresinde buraya geldiğini görmüştüm. Arka koltuktan tırmanmıştın."

"Bu daha verimli. Seyahat ederken çalışabiliyorum." Bana başka bir kitap uzattı. "Tutkal tabancası sıcak."

Ona uzandım. "Teşekkürler." Kalıcı kararlar alma zamanı.

"Kitapları sabit tutmamı ister misiniz?"

"Evet, lütfen..." Ben kitap şeklindeki kalbin tabanını yerine yapıştırırken ikimiz de konsantrasyon içinde sessizliğe gömülüyoruz. O da büyük ellerini atılmış iki kitabın kapaklarına yayarak tutmama yardım ediyor. Uzun parmakları var, sırtı bronzlaşmış, parmak boğumlarında belli belirsiz bir tutam saç var. O eller benim tenimdeydi. Okşuyor, şapırdatıyor, kavırıyordu. Ve parmakları içimdeydi.

Gözlerimi hızla başka yöne çevirdiğimde yüzünde bir eğlence ifadesi görüyorum. Düşüncelerimi okuyamıyor olabilir ama yanaklarımın kızardığı çok açık. "Bugün saçlarını açmışsın," diye yorum yapıyor. "Normalde yapmazsın."

"Çalışırken bana engel oluyor. Ve sen bunu fark etmemelisin." "Fark etmemeli miyim?"

"Hayır."

"Var olmayan çiziklerimi fark *etmediğin* şekilde mi?"

Beni orada tutuyor ve gözlerim gömleğindeki açıklığa kayıyor, teninin çağırdığı yere. "Pekâlâ. Yani tam olarak tutarlı değilim. Sanırım bunu seninle ilgili olarak tespit ettik."

Sırtışı geri döndü. "Katılmıyorum. Sürekli olarak zor birisin."

Başka bir kitaba uzanıp onu yapıştırıyorum, elleri zahmetsizce hareket ederek yerine sabitlenmesine yardımcı oluyor. "Sen de sürekli bir baş belasısın."

"Bunu çok uzun zamandır duymamıştım."

"Etrafınız yalaka dalkavuklarla çevrili olduğu için mi? Bunun güçlüler arasında bir sorun olduğunu duymuştum. Anlıyorum."

Cole gülüyor, sıcak ve gerçek bir kahkaha. Onunla dalga geçmek istemiştim ama o bunu normal karşıladı ve bu ses beni rahatsız etti. Çok hoşuma gitti. "Evet," diyor. "Sabahtan akşama kadar şımartılıyorum, kimse bana gerçeği söylemeye cesaret edemiyor. Bu şekilde gelişen bir iş kurdum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Eleştiriyiyle başa çıkmalısın, yoksa hayatta hiçbir yere varamazsın." Karşıya uzanıyor ve bir sonraki kitap setini zahmetsizce yerine koyuyor. "Ayrıca, dalkavuk kelimesinin mükemmel kullanımı."

"İngiliz Edebiyatı diplomam var."

"Belli oluyor. Şimdi bunları yapıştır."

Onun tavsiyesine uydum. Birbirimizi çıplak görmüş olmamıza rağmen birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. "Seninkini nasıl yaptın?"

"Benim işim mi?" "Evet."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu bahsi kazanmak için benden daha fazla tavsiye almaya mı çalışıyorsun? Sana vereceğimi biliyorsun ama bu kirli bir taktik."

"Belki." Başka bir kitaba uzanıp onu üst üste yığıyorum. "Belki de birbirimiz hakkında aslında çok az şey bildiğimizi fark ettim."

Bir elini saçlarında gezdirip geriye doğru itiyor ve kalbe doğru başını sallıyor. "İyi görünüyor."

"Saptırıyorsun."

Bir iç çekiş. "Küçük iş yerleri ile başladım. Kimsenin istemediği eski ofis binalarıydı."

"Sen hariç."

"Ben hariç," diye kabul ediyor ve yerine yapıştırmam için bana başka bir kitap uzatıyor. "Ve sonra onları çevirdin mi?"

Belki de benim meslekten olmayan terimime homurdanıyor. "Evet. Onları yeniledik, piyasa ile doğru zamanlamayı yaptık ve kârla sattık."

"Kulağa kolaymış gibi geliyor," diyorum. "Her şey senin için mükemmel bir şekilde sıraya mı girdi?"

"Hayır. Çok fazla iş vardı. Başlangıçta çok fazla birlikte çalışmıyorduk, bu yüzden çok uzun saatler geçirdik."

Hala uzun saatler çalışıyor mu merak ediyorum. İmparatorluğu ayakta tutmak için çalışıyor olmalı, ama yine de burada oturup benimle kitap yapıştırmak için zaman ayırıyor. Bu beni... şey yapıyor. Bir yerlerde gizli bir amacı olmalı.

"Sonra işler açıldı. Ofis binalarından Reese oteline..."

Gözleri anılarla parlıyor, ama kızaran yanaklarıma rağmen ondan başka tarafa bakmıyorum. "Evet," diyor. "Bu bir sıçramaydı. Herkes bunu yapabileceğime inanmıyordu."

"Ama sen yaptın."

Başını eğiyor. "Kendinize olan inancınız gerçekten önemli olan tek şey. Dikkatli ol. Sağa doğru devriliyor."

O haklı. Kalbi düzeltiyorum ve arkama yaslanıp inceliyorum. Neredeyse bitti ve sadece bir avuç kitabım kaldı. Saymış olsaydım daha iyi sonuç alamazdım.

"Yeğenin bu gece buralarda değil," diyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Gülümsüyorum. "Severdi. İçinde inşaat ya da alet olan her şeye bayılır." Cole'un yüzü okunmuyor. "Çocukları seviyorsun."

"Evet. Şu kitabı uzatır mısın? Hayır, kırmızı olanı."

Sessizce bana uzatıyor ve ben onu tekrar inceliyorum. Kibar ve medeni davranıyor. Samimi. Ben de öyle. Bu... garip. Ve hoş. İşte o zaman şüphelerim tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

"Oteldeki gecenin tekrarını mı istiyorsun?" diyorum.

Cole'un gözleri benimkilere kayıyor ve gözlerindeki ani ateşten haklı olduğumu anlayabiliyorum. "Peki ya yaparsam?"

"Bitkiler baştan çıkarma planının bir parçası mıydı? Tutkal tabancası?" "Evet desem bitkileri indirir miydin?"

"Hayır."

"O zaman evet, elbette öyleydiler."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bu hiç mantıklı değil. O gece en çılgın hayallerimin bile ötesindeydi... heyecan verici, cüretkâr, tehlikeli. Seksi. Yatakta harikaydı.

"Çok fazla şeyi riske atmış olursunuz."

Gözlerindeki belli belirsiz eğlenceye bakılırsa, tüm hareketimi eğlenceli buluyor. "Öyle mi?"

"Evet. İş anlaşması yaptığınız biriyle yatmak. Pek profesyonelce değil."

Bana başka bir kitap uzatıyor ve başını sallayarak kalbinin üst kısmını işaret ediyor. "Neredeyse bitirdin Skye. Şimdi durma."

Öfkeli bir hareketle ondan alıyorum. Tüm bu konuşma, onun burada olması... sinir bozucu olmanın ötesinde. O gecenin tekrarını yaşayabilirdim - uzun zamandır hayalini kurduğum gecenin - ama sadece düşmanla yatmaya razı olursam. Onunla.

Çünkü cam gibi çenesine ve rahat kahkahalarına rağmen, bu işi layık görmezse yerle bir eder. Bunun doğru olduğunu bilmek için onun acımasız iş kararları hakkında yeterince internet okudum.

"Dünyada yatacağım son kişi sensin," diyorum. "Bir buçuk ay içinde işsiz kalmamın sebebi sensin."

Cole güçlü ve becerikli elleriyle kitabın kalbini destekliyor. Yakışıklı yüzü net çizgilerle belirlenmiş. Bu konuşmadan dolayı hiç telaşlanmış görünmüyor. "İşteki herkese tazminat ödenecek. Eliniz boş kalmayacaksınız."

"Eğer seninle yatarsam."

Gözleri benimkilere kayıyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez gözlerinde gerçek bir öfke var. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Burada önerdiğiniz şey bu değil mi?"

"Hayır. Lanet olsun, hayır. Benim için böyle mi düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum. Çenesi çalışıyor, boynuna doğru hafif bir kızarıklık yayılıyor. Adını araştırdığımda özellikle bir manşet dikkatimi çekmişti. *Cole Porter, eski iş ortağı tarafından, ayrılışının görevi kötüye kullanma olduğu iddiasıyla dava edildi.*

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyorum dürüstçe. Bu adam resmen bir yabancı ve bunu unutmamam gerekiyor. "Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz. Ve sen benim sevdiğim yeri yıkmaya çalışıyorsun Cole."

"Çok şanssız bir tesadüf," diyor karanlık bir sesle. "Anlat bana. Otelde birlikte geçirdiğimiz geceyi. Bana o notu neden bıraktın? Gerçekten mi?"

Şimdi hatırladıkça yanaklarım alev alıyor. *Gece için teşekkürler, aygır.* "Zorlamak istemedim," diyorum.

"Neyi iteyim?"

"Bilmiyorum. Kendim mi? Şansım mı?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Barlarda rastgele erkeklerle yatmıyorum. Ben buyum," diyorum elimi gündelik kıyafetlerimin üzerinde gezdirerek. "Günlerimi burada geçiriyorum. Şu anda yapıştırıcı kullanıyorum. Ve *sen* de... şey, *sensin*. Bütün otelin sana *ait* olduğunu öğrenmeden önce bile bunu biliyordum."

Kurt gibi sırtışı geri döndü. "*Legacy*'yi bir barlar zincirine *dönüştürmeyi* düşünüyorum. Hepsi senin sayende."

"Oh, Tanrı yardımcımız olsun."

"Ama gecedен keyif aldın."

Tavana bakıyorum. "Evet."

"Sana böyle bir teklifte bulunmayı planlamıyordum. Sen benden önce davrandın.

Ama tabii ki o gecenin tekrarlanması istiyorum. Sen istemiyor musun?"

Etrafımızdaki raflara bakıyorum ve kendimi Cole'u kaskıyla onları tek tek yıkarken hayal etmeye zorluyorum. "Hayır."

"Her şey farklı olsaydı - ben ben olmasaydım ve sen de sen olmasaydın - benimle tekrar yatmak istemez miydin?"

İmkansız istiyor. Bitmiş kitap kalbinden uzaklaşıyorum ve ayağa kalkıyorum. Üzerinden güç ve ham erotizm dalgaları yayılıyor ve onu yumruklamak mı yoksa kendime çekmek mi istediğimi bilemiyorum.

"Bu bir varsayım," diyorum.

"Evet. Öyle."

"Yani cevabın ne olduğu önemli değil."

Sanki bir şeyi doğrulamışım gibi gülümsüyor ve ben de ona başımı sallıyorum. "Bak, bunun bir önemi yok. Bu imkansız. Biz düşmanız. Rakibiz.

Sen benim düşmanımsın, dünyada en az sevdiğim insansın."

Cole bir elini çenesinde gezdiriyor, gözlerindeki şakacı bakış geri dönüyor. "Huh.

Bunun nasıl bir sorun olabileceğini görebiliyorum, evet." "Küçük bir sorun. Kişisel değil."

"Doğru, tabii ki değil." Kitapçımızın okuma odasının loş ışığında bile bir milyon dolar gibi görünüyor. Başka bir evrende olsa orduların komutanı olurdu ya da Olimpiyat atleti olarak taç giyerdi. Gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Peki," dedi. "Seni suskunlaştırdım mı? Bu senin için bir ilk olmalı."

"Ben değilim." Tutkal tabancasının fişini çekiyorum ve kablosunu hızlı hareketlerle sarıyorum. "Sadece nasıl ilerleyeceğimi düşünüyordum. Sanırım kalbi yarın takabilirim. Biraz çiviye ve çekice ihtiyacım olacak."

Cole konuşmak için ağzını açıyor ama parmağını kaldırıp sözünü kesiyorum. "Ve yardıma ihtiyacım yok. Teslimat yok. Teşekkürler."

"Çok bağımsız." Elini çenesinde gezdiriyor, o kadar kibirli görünüyor ki sınırları zorlamaktan kendimi alamıyorum.

"Bu senin için yeni bir deneyim olmalı, ha?"

"Tutkallama mı? Evet."

"Kadınlar sana hayır diyor," diye açıklıyorum, yanındaki masaya oturarak.

Yine ateşle oynuyorsun.

"Hmm. Bunu bir hakaret olarak söylüyorsun, ama ben iltifat olarak duyuyorum.

öyle."

Sinir bozucu adam. "Söyle bana, birbirimizi tanıma ruhu içinde Daha iyisi, masum işletmeleri yok etmek sizin için bir hobi mi yoksa düzenli bir eğlence mi?"

Cole sandalyesini geriye itip ayağa kalkıyor ve beni onu görebilmek için başımı arkaya eğmeye zorluyor. "Genelde sadece iş," diyor. "Ama bu durumda, kesinlikle daha çok bir hobi. Senin için bir istisna yaptım."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yıkım erkekler için çok klişe bir şey. Garip bir Napolyon kompleksin yok, değil mi?"

"Hmm. Eğer doğru hatırlıyorsam, bu sadece kısa boylu ya da daha kaba bir ifadeyle ortalamanın altında bir boyda olsaydım işe yarardı." Eğiliyor, keten ve erkek kokusu üzerime siniyor. "Bunun her iki açıdan da yanlış olduğunu biliyorsun."

"Gerçekten neden buradasın?"

Gözleri kısıldı. "Bunu çoktan anladın Skye."

"Demek senin için de o kadar iyiydi, ha?" diye yumuşak bir şekilde

bitiriyorum. "İstedigin kadına sahip olabilirsiniz ve sen bir geceyi daha bir kadınla geçirmeye çalışıyorsunuz.

sıradan bir kitapçı."

Gözleri dudaklarıma kayıyor. "Sıradan bir şeydi."

Yaklaşıyorum ve gözleri aşağıya, vücuduma, bacaklarımin arasına sığması için yayıldığı yere kayarken zaferle izliyorum. "Sıradan mı, Porter? Fantastikten daha azı olduğunu düşünseydin burada olmazdın."

Eli kolumdan çeneme doğru hızla ilerliyor, güçlü parmakları başımı geriye yatırıyor. Gözleri neredeyse siyah görünüyor. "Eğer yaparsan itiraf ederim," diyor.

Dizlerim belinin iki yanında kilitleniyor. "Asla."

Beni öpmek için eğiliyor, ama önce ben onu öpmek için yarışıyorum ve öfkeyle çarpışıyoruz. Dudaklar ve ağızlar ve sonra, dilini benimkine doğru kaydırduğunda, tüm sıcaklık.

Ellerim boynunda. Onunki belime dolandı, beni kendine çekti.

Vücudunun sert uzunluğuna karşı eriyorum. Göz kapaklarımin ardında onun yataktaki halleri beliriyor. Ağzının tenimde nasıl hissettirdiği. Vücudunun benimkinin üzerinde nasıl hareket ettiğini.

Dudaklarını çenemde gezdirirken ürperiyorum. Güçlü bir el saçlarımin kavıyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye yatırıyor. Boynum benim zayıf noktam. Her zaman öyleydi ve Cole bunu hatırlıyor gibi görünüyor.

Bacaklarımin beline doluyorum ve dudaklarını saat beş yönündeki gölgesinin yumuşak çizikleri takip ederken ona tutunuyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum ve onu tekrar dudaklarıma doğru çekiyorum. Ağzımın içinde inliyor, elleri kalçalarımin kavramak için düşünüyor.

Elbisesini üzerinden çıkarmak istiyorum. Ona vurmak istiyorum. Onu lime lime etmek istiyorum. Ağlamak ve *neden sen olmak zorundaydın diye* sormak istiyorum.

Ellerim gömleğinin düğmelerinin üzerinde geziniyor, kararsızım. Dudaklarıma karşı sert bir alay hırıltısı çıkaracak kadar uzun süre ara veriyor. "Korkak."

Saçını çekiştiriyorum.

"Pislik." "Seninle

tanıştığımdan beri."

Elleri kalçalarımin kavıyor ve bana karşı sertliğini hissedene kadar daha yakına çekiliyorum.

"Siktir." Morartıcı öpücüğü nefesimi kesiyor. Otelinde birlikte uyuduğumuz geceki gibi değildi. O bir oyundu, adım adım ilerliyorduk, ikimiz de öğreniyor ve ortak tutkumuzun tadını çıkarıyorduk.

Bu bir orman yangını. Ellerim boynunda ya da dudakları dudaklarımda

incelik yok. Bu bir kavga ve ikimiz de zaferi hedefliyoruz.

Geri çekiliyorum ve bir yığın kitabı devirirken irkiliyorum. Cole bunu görmezden geliyor ve dikkatini köprücük kemiğime veriyor.

Kitaplar.

Kitapçı.

Sayfalar Arasında.

Omuzlarını itiyorum. "Yapamayız."

"Neden olmasın?" Boynumu öpmeyi bırakmıyor ve gözlerim cevap olarak yarı kapalı bir şekilde kayıyor. "Bunu daha önce de yaptık."

"Kim olduğunu bildiğim halde değil."

Geri çekiliyor, gözleri karanlık ve sesi daha da karanlık. "Beni yaraladın."

"Hah." Masadan kayarak ondan birkaç dengesiz adım uzaklaşıyorum.

Ateş hala damarlarımda dolaşıyor.

Gözlerini kısıyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi gömleğinin yakasını düzeltmek için uzanıyor. "Her zaman bir zevk, Skye."

"Bu kesinlikle hiçbir şeyi değiştirmez."

"Öyle olsaydı şaşıırırdım." Yanımda duruyor ve kulağıma değen sıcak nefesi beni ürpertiyor. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

Saçlarımı geriye tarıyorum ve nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. "I

Senden *nefret* ediyorum."

"Eminim öyledir." Kitapçının kapısında durdu ve bana o gece otelin barında karanlık ve çekici bulduğum alametifarikası olan sırtışını yaptı.

"Ne kadar nefret dolu bir seks yapacağımızı bir düşün." Sonra gitti ve ben yine yalnız kaldım, kalbim göğsümde ateşli bir ritimle atıyordu.

COLE

Havuzda bir turu daha bitirirken kaslarımdaki yanmayı görmezden geliyorum. Omuzlarım, kollarım, sırtım yanıyor. Kaslarımı daha sonra esnetmem gerekecek ama şimdilik bu ağrı hoşuma gidiyor.

Bir keresinde Olimpik yüzücülerin sadece antrenman yapmak için günde on ila yirmi mil yüzdüklerini okumuştum. Bu benim asla ulaşamadığım bir rakam, ancak çoğu zaman kendime bunun yeteneksizlikten değil zaman yetersizliğinden kaynaklandığını söylüyorum.

Yüzmek bana düşünmek için zaman veriyor. Hayatım dakikada bir milyon mil hızla akarken ve sahip olduğum tek şey suyun içinde kendime ayırdığım bu saatken bile hep öyle oldu.

Bugün düşüncelerim şirketimin düşündüğü yeni yatırımdan küçük kız kardeşime ve oradan da tekrar Sayfalar Arasında'ya kaydı.

Çünkü bugünlerde kaçınılmaz olarak tüm düşüncelerim oraya, özellikle de damarlarında ateş yanan kitapçı tezgâhtarına yöneliyor.

Onu aklımdan çıkarmalıydım. Ne istediğimi anlamış ve hayır demişti. Hatta bunun neden kötü bir fikir olduğunu da belirtmişti. Haklıydı da. Profesyonelce olmazdı. Karmaşık. Dağınık.

Yine de, onunla geçirdiğim zaman aylardır yaşadığım en eğlenceli zamanlardan biriydi. Bir kez bile bana yağ çekmeye çalışmadı; parasal ihtiyaçları ya da denemek istediği pahalı restoranlar hakkında ipuçları vermedi. Son birkaç yıldır çıkmaya çalıştığım kadınlar, sanki seçim yapmakta berbatmışım ya da elimdeki seçenekler başarıya ulaştıkça daralmış gibi, hep böyle yapıyorlardı.

Skye başarımı bana karşı kullandı. Öfkesini hatırlayınca gülümsememek elde değil. Buna hakkı var, ama tartışma ve savaşıma şekli... takdire şayan. Savaşmadan pes etmeyi reddediyor ve lanet olsun ki bu onu daha çok istememe neden olmuyor.

Duvardaki dev saat sabah 7:30'u gösterdiğinde nihayet kendimi havuzdan çıkarıyorum. Sudaki normal saatimi çoktan aşmışım.

Otuz dakika sonra ofise vardığımda Bryan ve Tyra beni bekliyordu. Bryan'ın kolunun altında dizüstü bilgisayar ve Tyra'nın her iki elinde de birer akıllı telefon var. Bana binlerce kez sorulan iyi bir iş stratejisinin anahtarı her zaman şudur; en iyinin en iyisini işe almak. Yetki devredemezseniz işiniz kesinlikle hiçbir yere gitmez.

Ancak iş dünyası panelleri ve gazetelerin duymak istediği cevap asla bu değil. Benden *içsel dürtü* ve *hırs* gibi şeyler söylememi istiyorlar. *Ya vardır ya da yoktur*. Bunların hepsi saçmalık.

"Günaydın," diyor Tyra. Bana bir kahve uzatıyor ve ben de kabul ederek ofisimdeki sandalyelerden birine oturuyorum. "Cowell projesi programa uygun gidiyor. Az önce son rakamları telefonla bildirdiler."

"Güzel."

Bryan, "*The Inside Tribune* ile yaptığınız röportaj bugün yayınlandı," diyor. "Şimdiden elden ele dolaşıyor olmalı. Röportajın bir kopyasını bir saat içinde masanıza bırakacağım."

"Mükemmel." Okumak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Melissa Edwards yönlendirici sorular sormuştu ve hikaye kaçınılmaz olarak zar zor anlayacağım bir şekilde anlatılacak.

Bryan kaşlarımı çattığımı gördü. "Reklam için harika. Ve reklam için harika olan şey-"

"İş için harika," diyorum. "Anladım. Başka ne var?"

Tyra bana kalın bir dosya uzattı. "Kesinleşmiş otel geliştirme planları. Ve talimatlarınıza göre, lobi için iki seçenek var. Biri Sayfalar Arasında'yı içeriyor, diğeri ise içermiyor."

Parlak kağıtlara göz gezdiriyorum. Bu, geliştiriciler için değil yatırımcılar için hazırlanmış bir belge, dolayısıyla grafikler mükemmel görünüyor. Küçük bir kitapçığı otelin ultramodern görünümüne dahil etmeyi başardığı için grafik sanatçısını da tebrik etmem gerekiyor.

Kötü görünmüyor, ama tam olarak doğru da görünmüyor. Projenin baş mimarı ile bir toplantı ayarlamam gerekecek.

"Bir de bu var." Bryan bana bir kitap okuması için basılı bir davetiye uzattı. İyi tasarlanmış, üstünde Sayfalar Arasında'nın logosu var. "Bu akşam. Kitapçıdan Bayan Stiller ofisimize e-posta ile gönderdi." Boğazını temizliyor. "Sanırım bu bir şaka ya da sataşma."

Tyra, "Savaşmadan yenilmeyecekler," diye belirtiyor. "Yine de yeterli olacağından şüpheliyim."

Gözlerim davetiyei tarıyor. Akşam 7'de. Herkesi bekliyoruz. *Sezon ortası satışımızın başlangıcı.*

"Ofis e-postamıza mı gönderildi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Bryan. "CC:ed'lendim."

Sağ alt köşede damga gibi küçük bir sembol var. Ne yazdığını okumak için yaklaşmam gerekiyor. *Yerel satın alın, toplumunuzu destekleyin, büyük şirketlere hayır deyin.*

Gülmek istiyorum.

Bunun yerine davetiyei masama koyup arkama yaslanıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Bryan ve Tyra sabah raporunu sunuyorlar. Dinliyorum ama zihnimde akşam için planlarımı değiştirmeye başladım bile. Kolayca iptal edebileceğim bir akşam yemeği var; zaten ana konuk ben değildim.

Skye ile kitapçada son konuşmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve bana teklifimi sordu ve hayır dedi. Ama bu daveti ofisimize o göndermişti. Gönderen Karli olabilirdi ama azmettiren Skye'dı, buna hiç şüphem yok.

Charles beni yediyi çeyrek geçe Between the Pages'in önünde bıraktı. Dışarıdan aydınlatılmış; vitrinde peri ışıkları asılı.

Kapıyı açtığımda bir kalabalıkla karşılaştım. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde doluydu, büyük okuma odası masası sandalyelere yer açmak için taşınmıştı. İnsanlar yarım daire şeklinde etrafında toplanmış, her şekil ve boyutta insan.

Karli ana sandalyelerden birinde, kırmızı bir kitaptan bir şeyler okuyan yaşlı bir kadının yanında oturuyor. Kalabalığın içinde eriyerek köşelerden birine çekiliyorum ve kalabalığı tarıyorum. Yazar baharla ilgili bir pasaj okuyor, mevsimler, tomurcuklar ve çiçekler hakkında bir şeyler söylüyor ama ben kitapçada çalışan birini arıyorum.

Onu karşı köşede buldum.

Skye bir kitapçı tişörtü ve dökümlü bir etek giymiş, uzun saçları bugün salınmış. Sırtından aşağı dalga dalga dökülen saçları yüzünü çerçeveleyiyor ve şu anda bir mikrofon sistemiyle uğraşırken kaşlarını çatmış durumda. Cildinde sağlıklı bir kızarıklık var.

Gülümsemek istiyorum. Tüm bunların mimarı o, ama tabii ki Karli'nin yanında övgü almak için derme çatma sahnede değil, perde arkasında çalışıyor.

Kalabalığa bakılırsa, bu da popüler bir etkinlik. İnsanlar büyük bir sessizlik içinde dinliyor. Etrafımızda, koyu ahşap kitap raflarının üzerinde el yazısıyla yazılmış *satış* tabelaları asılı. Burası muhteşem görünüyor.

Yazar dramatik bir duraklamayla pasajını bitirir ve dinleyiciler alkışa boğulur. Karli, Skye'dan mikrofonu alıyor, kaşları artık geniş bir gülümsemeye dönüşmüş. Bu bende de gülümseme isteği uyandırıyor.

"Test, test," diyor, birkaç kahkaha eşliğinde. "Pekala, yeniden başlıyoruz. Nigella'ya bugün buraya gelip kitabı *The Seasons*'ı bizimle paylaştığı için çok teşekkür ederiz. Kısa bir süre sonra soru-cevap bölümüyle tekrar karşınızda olacağız.

-Sorularınızı hazırlayın! Lütfen aramızda dolaşmaktan, satış bölümümüze bakmaktan ve bu arada bir şeyler atıştırmaktan çekinmeyin. Desteğiniz bizim için çok önemli. Teşekkür ederiz."

Daha fazla alkış. Skye'ın mikrofonu alıp dükkânın arka tarafına geçmesini ve elinde aperatiflerle dolu bir tepsiyle geri dönmesini izliyorum. Bu işi gerçekten çok ciddiye almışlar.

Yerleşik kitap raflarından birine yaslanıyorum ve beni fark etmesini bekliyorum. Bu biraz zaman alıyor ve bana bir müşteriyle konuşurken yüz hatlarındaki yumuşaklığı görmek için bolca fırsat veriyor. Hizmetkâr gülümsemesi, şen kahkahaları. Beni gördüğü anda bunların kaybolacağını biliyorum.

Ve sonunda bakıyor, bakışları kitapçada geziniyor ama bana gelince duruyor.

Ona göz kırpmıyorum.

Kaşları kalkıyor ve sonra elleri kalçasında ilerliyor. "Kitap okumamıza mı geldin?"

"Ofisime bir davetiye geldi. Reddetmek kabalık olurdu."

Şaşırtıcı bir şekilde, bana ısılt ısılt bir gülümseme verdi. Her zaman güzeldi ama yüzündeki o neşeyle nefes kesici. "Burada olmana sevindim. Etrafına bak, şu insanları görüyor musun? İzle ve ağla, Porter. Satışlarımız şimdiden geçen çeyreğe göre arttı."

"Tahmin edebiliyorum." Satış tabelalarından birine başımı sallıyorum. "Sen de benim tavsiyemi dinledin. Tekrar ekleyeyim."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor, yerini alışık olduğum meydan okuyan ifade alıyor. "Seattle'daki en uygun milyarder bekârdan tavsiye almamak için deli olmam gerekir."

İnledim. "Sakin bana bugünkü makaleyi de okuduğunu söyleme." "Oh, evet. Nasıl okumayayım? Ön sayfadaydın."

Melissa Edwards'a ve halkla ilişkiler ekibime bunun iyi bir fikir olduğunu düşündükleri için sessizce lanet okudum. Sözlerimi almış ve onlarla koşmuştu ve ben makalede okuduğum adamı zar zor tanıyabilmişim.

"Beni ikna ettiler," diyorum. "Ve kendimi savunmam gerekirse, gazeteciler her zaman abartır."

"Yani Seattle'daki en uygun bekar *olmadığını* mı s ö y l ü y o r s u n ? Cole, eğer dikkatli olmazsan alçakgönüllü biriyle karşılaşacaksın."

Ona alametifarikam olan sırtışıma veriyorum. "Başlık doğrudur. Saçma olan içeriği idi."

Skye yaklaşarak, "Bence çok bilgilendiriciydi," diyor. "İş hayatında ne kadar acımasız olabileceğinizi fark etmemiştim."

Neyi kastettiğini anladığımda yüzümdeki gülümseme dondu. Eski iş ortağım ve onun şimdiki karısı hakkında tam da çıkarılmasını istediğim bölüm. Her zaman olduğu gibi yine de makalede yer almıştı, çünkü iyi bir hikaye oluşturunuyordu. Cole Porter, olağanüstü pislik.

Görünüşe göre Skye'a da ulaşmıştı, benden hoşlanmaması için başka bir nedene ihtiyacı olduğundan değil. "Acımasız, verimli," diyorum. "Bunların hepsi sadece anlambilim."

"Motive ediciydi," diyor. "Bu projede seni acımasızca geçmem gerekecek."

"Şey," diyorum, tıklım tıklım dolu dükkâna bakarak, "İşe yarıyor gibi görünüyor. Değerli bir rakipsin, hakkını vermeliyim."

Skye dudaklarını büzüyor. Gözlerinde ateşli bir ifade var ve yakından bakınca kızarmış teni belirginleşiyor. "Bu gece bu yüzden mi buradasın? Şirket casusluğu mu? Bunu tersine çevirmek için hâlâ beş haftamız var."

"O kadar belli mi ediyorum?"

"Evet," diyor. "Bir trençkot ve üzerinde delikler olan bir gazete kağıdı giymeliydin."

Başımı sallıyorum, rol yapıyorum ama aslında sadece ona bakıyorum. Gözlerinin altında halkalar var.

"Bunu bir dahaki sefere düşüneceğim. Bunu kendi başına mı organize ediyorsun?"

Tekrar odanın diğer ucuna bakıyor; öğütülen konuklara, yazarı eğlendiren Karli'ye, hızla boşalan sandviç tabağına. "Hayır, Karli ve ben birlikte yaptık."

"Hmm. Ama davetiyeleri ve el ilanlarını siz yaptınız sanırım? Sağ alt köşedeki küçük eklemeyi takdir ettim."

Gülümsüyor. "Bunu sadece davetinize ekledim. Çok ince değil, biliyorum."

"İyi oynadın. İçecek bir şey aldın mı?" "Hayır."

Kaşlarını çatı. "Alkol servisi yapmıyoruz." "Su demek istedim. Biraz kötü görünüyorsun... iyi misin?"

Saçlarını kulağının arkasına doğru itiyor. "Evet, harikayım." Odanın öbür ucundan bir ses ona sesleniyor - "Skye!"- ve benden yana dönüyor. Karli mikrofonu yukarıda tutuyor. "Vakit geldi!"

Skye'ın mikrofon sistemini yeniden kurmasını ve Karli'ye bir dizi soru vermesini izliyorum. Soru-cevap seansları başladığında Karli tekrar yola koyuluyor, yiyecek tepsisini temizliyor ve mağazadaki müşterilerle sessizce konuşuyor.

Köşemde, gözlerden ve akıllardan uzakta duruyorum, arada sırada telefonumdan e-postalarımın cevap veriyorum. Skye karşı köşede, kalabalığın karşısında, ikimiz de boksör olarak dövüşmeye hazırlanıyoruz. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor ve ben onu izlerken alnını sinsice silmek için uzanıyor. Belli ki pek iyi gitmiyor.

Yazarın soru-cevap bölümü bittikten sonra Skye kasaya yöneliyor. Kuyruk uzundur - neredeyse tüm mağaza boyunca kıvrılır, belli ki bu kadar insan için donanımlı değildir.

"Affedersiniz," diyorum, insan kalabalığının arasından ona ulaşmak için yolumu zorluyorum. Yığılıp kalacakmış gibi görünüyordu. "Pardon."

"Hey!" diye sesleniyor biri. "Sırayı bozmak yok!" Elimi kaldırıyorum. "Ben burada çalışıyorum!"

Skye'ın bana gönderdiği bakış öfkeliydi. "Ne yapıyorsun?"

"Bırak yardım edeyim." Bekleyen kitleye doğru başımı sallayıp sol tarafına geçiyorum. "Sen ödemeyi hallet, ben toparlanayım."

Skye'ın gururu ile ihtiyacı arasında karar vermesi gereken sonsuz küçüklükte bir duraklama olur. İkincisi kazanır. "Peki," diye mırıldanıyor ve ısıltılı bir gülümsemeyle bir sonraki müşteriye dönüyor.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkürler," diyor.

Adam ona belirsiz bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Benim için bir zevk. Bu dükkânın önünden binlerce kez geçtim ama hiç içeri girmedim. Nedenini anlayamıyorum."

"Bunu yapmak çok kolay."

"Bu artık değişiyor."

Kitap dolu çantayı ona uzattım. Ağırlığına bakılırsa, Sayfalar Arasında'nın yeni satışını gerçekten beğenmiş. "İstedığınız zaman tekrar gelebilirsiniz. Desteyiniz için teşekkürler."

Skye ve ben birlikte çalışıyoruz, o ödeme yapıyor, ben paketliyorum. Kasaya para akıyor -iş için çok ihtiyaç duyulan bir destek. Sıra boşaldıkça Skye'ın gevezeliği de azalıyor. Sadece ellerinin titrediğini görmek için bakıyorum.

"İzin ver," diye mırıldanıyorum ama beni silkeliyor. Bu kadar yakından ateşi olduğu belli oluyor. İnatçı kadın.

Kapı son müşterinin arkasından kapandığında Skye kasaya doğru yığılıyor. "Vay canına," diye nefes alıyor. "Daha önce hiç sıra olmamıştı!"

"Satış yapmak işe yaradı"

Bana gözlerini devirdi. "Evet, evet, teknik olarak senin fikrin olduğunu biliyorum."

"Bu değil-"

"Skye!" Karli sesleniyor, hâlâ yazarla birlikte bitişik odada. Burada olduğumu fark etmedi ama yakında fark edecek, dükkân boşalıyor. Skye bana çelişkili bir bakış fırlattı. Daha bir saat önce kızarmış olan teni şimdi solgun. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

Bu açık bir kovma ve gitmem gerektiğini biliyorum ama... "Berbat görünüyorsun."

Kaşlarını çattı. "Sanırım bunun için de teşekkürler." "Hayır, hasta görünüyorsun."

"Üşütmüş olabilirim. İyi olacağım."

Diğer odada Karli, yazarı eve bırakmayı teklif ediyor ve sesi bize kadar ulaşıyor. Skye iç geçiriyor, yere yığılacakmış gibi görünüyor.

"Gidiyor mu?" Mırıldanıyorum. "Dükkânı tek başına mı temizleyip kapatacaksın?" "Yarın erken bir veli toplantısı var. Ben teklif ettim. gece geç saatlere kadar idare et."

"Hasta olduğunu biliyor mu?"

"Burnum akıyor ve hayır."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Her şeyi tek başına yapamazsın Skye."

"İzle beni."

"Eğer bu numaraları çekiyorsanız, siz ikiniz işe almalısınız-"

"Tartışmayı kes," diyor ve tahmin ettiğimden daha büyük bir güçle beni bitişikteki depoya itiyor. "Ve sessiz ol."

Karanlıkta, kutu kutu kitapların yanında duruyorum. Ne kadar stokları var? Kutulardan birkaçına yaslanıyorum ve perdenin diğer tarafındaki konuşmaya kulak misafiri oluyorum.

"Oh, işte buradasın, Skye! Biz çıkıyoruz. Bu gece için teşekkürler," diyor Karli. Hoş beş edip vedalaşıyorlar ve sonunda bir kapı kapanıyor. Kitapçı bir kez daha sessizleşir.

"Şimdi dışarı çıkıyorum," diye yüksek sesle ilan ediyorum.

Yanıt yok. Dışarı çıktığımda Skye iki eliyle tezgâha tutunmuş, birkaç derin nefes alıyor.

Saniyeler içinde onun yanındaydım. "Skye?" "Ben iyiyim. İyi olacağım."

"Hadi gel. Otursana." Bir kolumu beline dolayarak okuma odasındaki bir sandalyeye oturmasına yardım ediyorum. İtiraz etmemesi bana *ne kadar* hasta olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Seni bir doktora götüreyim."

"Hayır, hayır. Sadece buradaki işimi bitirip biraz uzanmam gerekiyor." "Yanıyorsun."

Kemiksiz bir şekilde sandalyeye çöktü. "Mmm. Belki."

"Bunu Karli'ye nasıl söylemezsin?"

"Etkinliğin iyi geçmesine ihtiyacım vardı. Başarılı olması gerekiyordu," diye mırıldanıyor ve buğulu gözlerle odaya bakıyor. "Temizlenecek çok şey var."

"Bana ne yapacağımı söyle."

Zayıf bir kahkaha atıyor. "Yardım edecek misin?" "Evet."

"Pekâlâ. Katlanabilir sandalyeleri istiflememiz gerekiyor. Tabakların temizlenmesi gerekiyor. Ben... Ben kasayı kapatmalıyım. Bunu yapabilirim."

Sessizlik içinde çalışıyoruz. Sandalyeleri ve çöpleri toplamam uzun sürmüyor - kitapçı o kadar büyük değil. Skye köşeden, kasada acı verecek kadar yavaş hareketlerle çalışıyor.

Ve soğuk algınlığı olduğunu söylemişti. Kadının kendini koruma içgüdüğü yok. "Pekâlâ," dedim sonunda, "burası *tertemiz* görünüyor. Biz

Şimdi gidelim mi? Dinlenmen gerek."

Yanımda sallanıyor ama cevap vermiyor. "Skye?"

"Evet," diye mırıldanıyor. "O benim."

Alnına tekrar dokunuyorum ve gözleri tepki olarak kapanıyor. "Çok iyisin. Yani elin. İyi hissettiriyor."

"Tamam, seni hemen eve götürüyoruz." Ön kapıya kadar ona yardım ettim. "Çantan yanında mı?"

Kolunun altına sıkıştırdığı çantayı işaret ederek başını sallıyor. "Her şey hazır." Bana karşı sıcak bir ağırlık oluşturuyor, destek koluma itiraz etmiyor.

"Araban nerede?"

Başını sallıyor ama acı içinde kaşlarını çatarak aniden duruyor. "Ah. Başım."

"Sık sık böyle hasta olur musun?"

"Hayır. Grip. Geçen hafta yeğenim geçirdi. Yakalanmış olmalı."

"Araban mı?"

"Bugün işe yürüyerek geldim," diyor ve ben küfretmek istiyorum. Elbette yürümüştü ve dükkânı kapattıktan sonra geç saatte ve karanlıkta eve yürümeyi planlamıştı. Saat neredeyse 10.

Benden bir adım uzaklaşıyor ve sallanıyor ama ayakta duruyor, çantasının tokasını karıştırıyor. "Bir taksi çağıracağım," diye mırıldanıyor. "Eve gidebilirim. Teşekkürler."

"Şu anda seni taksiye bindirmem mümkün değil. Bana adresini söyle, seni eve bırakalım, yarın da hastaneye gideceksin." Sol kolumu ona doladım ve sağ kolumu Charles'ı aramak için kullandım.

"Biz hazırız."

"Beş dakikaya oradayım," diyor ve telefonu kapatıyor.

Skye yaz sonu sıcaklığına ve yüksek ateşine rağmen yanımda titriyor. "Kimi aradın?"

"Şoförüm. Bana adresinizi söyler misiniz?"

Skye bana bakıyor ama gözleri şüpheyle ya da her zamanki meydan okumasıyla kısılmış değil. Onun yerine minnettarlık ve başka bir şey var, derin bir yorgunluk. "14 Fairfield Point. Çok yakın."

Arabamın arka koltuğuna geçtiğimizde Skye gözlerini kapatmış ve başını koltuğa yaslamıştı.

Charles aynada bana bir bakış attı. "Her şey yolunda mı efendim?"

"O hasta. Dr. Johnson'ı arayacağım. Umarım bizi bıraktıktan sonra onu alabilirsin."

Skye itiraz etmiyor, artık konuşmamızı dinlemiyor. Her zaman son sözü söylemek isteyen biri için bu iyiye işaret değil.

Dr. Johnson'ı aradım ve araba yolculuğu boyunca ona göz kulak oldum. Geç oldu ama kabul etti. Benim ya da ailem için hep öyle yapar.

Durmak için kayarken Skye'a "Hadi," diyorum. "Dışarı çıkma zamanı."

Kapıyı açmak için cesurca bir çaba gösterir ama kapı zorlukla kımıldar, kolları ateşten zayıf düşmüştür. Charles bir an sonra oradaydı ve ona çılgınca bir gülümseme fırlattı. "Teşekkürler Cole," diye mırıldanıyor.

Charles bana eğlenmekten çok endişeli bir bakış attı. Kırışan saçları ve bıyıklarıyla birbirimize hiç benzemiyoruz. "Hemen Dr. Johnson'a gideceğim."

"Mükemmel."

Kolumu Skye'a doluyorum ve çantasını tehlikeli bir şekilde gevşek tutuşundan alıyorum. Ön kapısının kilidini açmasına yardım ederken ya da daairesine çıkan merdivenlerde yürürken itiraz etmiyor.

Kilidini açar açmaz kapısını iterek açıyorum. "Tanrım," diye nefes alıyor. "Sonunda evdeyim."

Ve sonra beklemediğim bir şey yaptı.

Bayıldı.

Yere düşmeden önce onu yakalıyorum, kollarım bir kalp atışında onun altında. Onu küçük daireye taşıyıp kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattığımda vücudu gevşek ve çok sıcaktı.

"Lanet olsun," diyorum ona, artık beni dinlediğinden değil. "Ve sen doktor istemedin mi?"

Yatak odasını buluyorum ve onu orta boy yatağa nazikçe yatırıyorum. Yanına oturup hem alnına hem de bileğine dokunuyorum. Bayılmak bir şeydir, ama baygın olmak bambaşka bir şeydir.

"Skye?" Ben soruyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini kırıştırarak açtı. Odaklanmakta zorlanıyorlar ve sonunda yüzüme geliyorlar. "Hey," diyor zayıfça. "Burada ne yapıyorsun?"

Rahatlayarak gülmek istiyorum. Bunun yerine elimi onunkinden çekip ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başlıyorum.

"Sen hastasın."

Yüzünü kapatıyor. "Demek bu yüzden kendimi berbat hissediyorum."

"Evet." İki ayakkabısını da çıkarıyorum ve hemen dönüp yatağa daha da sokuluyor. Bir eliyle yorganı arıyor ve ben de onu yukarı çekip üzerine örtmesine yardım ediyorum. Gözleri kapanıyor.

O dinlenirken ben de dairesinin geri kalanını keşfediyorum. Banyosundan uzun bir bardak su ya da küçük bir havlu bulup musluğun altına tutuyorum. Yavaşça çok sıcak alnına koyuyorum.

Rahat bir nefes alıyor. "Bu çok iyi. Çok iyi."

"Sevindim."

"Özür dilerim," diye

mırıldanıyor. "Ne için?"

"Bu."

"Olma," diyorum. "Hepimiz hasta oluruz. Senin suçun yok."

Eli kolumun üzerinde geziniyor, koluma kadar iniyor, parmakları kumaşı kavırıyor. "Kalacak mısın? Sadece birazcık?"

Elini kendi elime alıyorum. "Elbette tutacağım," diyorum ve bu olasılığın umurumda olmadığını fark ediyorum. Hem de hiç.

GÖKYÜZÜ

En saçma şeyleri hayal ediyorum.

Canlı renkler ve yüzlerin dönen görüntüleri. Karlı, Timmy ve kız kardeşim Isla'yı görüyorum. Annemi görüyorum. Cole'u görüyorum ve yüzü her görüldüğünde endişeli bir şekilde kaşlarını çatıyor. Genelde sırtıyor, bu yüzden bunun bir rüya olduğunu biliyorum.

Ben de rüyamda evimde yabancı bir adam olduğunu görüyorum. Cole onu içeri alıyor, yapmaması için yalvarsam bile.

"Doktor arıyor," diyor bana tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. Onun bir rüya olduğuna ikna olsam bile tartışmıyorum.

Nazik bir gülümsemeye sahip yaşlı bir adamın yüzü önümde yüzüyor. "Merhaba," diyor. "Ben Dr. Johnson. Grip olduğunuzu düşündüğünüzü söylediler."

"Mhm."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sıcak."

Çantasını açıyor ve sonra beni dürtüyor, ateşimi ölçüyor ve kalp atışlarımı dinliyor. İş bittiğinde minnetle gözlerimi kapatıyorum ve tekrar o mutlu yarı rüyayı görmeye çalışıyorum.

"Yüz dörtte koşuyor. Bayılmasına şaşmamalı." Cole, "İş için kendini çok zorluyordu," diye ekliyor ama buna mecbur kalmamın sebebinin o olduğunu söylemiyor. Bunu belirtmeyi düşünüyorum ama dilim ağırlaşıyor.

Doktor elini alnıma koydu. "Başınız nasıl?"

"Çok acıyor," diye mırıldanıyorum. "Ama bana etrafı gösterecek bir Virgil yok. Dante'ninki kadar güzel değil."

Cole'un sesi öfkeliydi. "O bir İngiliz Edebiyatı mezunu."

Konuşmak için oturma odama gidiyorlar, sesleri kısık. Dinlemeye çalışmak çok yorucu. Göz kapaklarımla kaybettiğim bir savaşa girmem uzun sürmüyor.

"Dinlenmeye ve bol sıvıya ihtiyacı var." "Onu hastaneye götürmemeli miyim?"

"Grip için değil. Kötüleşirse beni ara. Ve bunları almasını istiyorum. Her dört saatte bir iki hap."

"Pekala."

"Arayabileceğin biri var mı? Gece burada kalabilir misin? Yalnız kalmamalı."

Cole, "Ben kalacağım," diyor.

"Boğazı ağrımaya başlarsa, ona biraz çay yapın. Soğuk havluyu alnında tutun. Bu termometreyi size bırakacağım; birkaç saatten uzun süre ateşi yüz dörtten fazla çıkarsa beni arayın."

"Yapacağım."

Yakalayamadığım bir konuşma daha oluyor ve bir kapı kapanıyor. Yatağıma daha da sokuluyorum ve göz kapaklarımla olan savaşımı kaybediyorum. Vücudumun her parçası tükenmiş durumda.

Soğuk eller alnımdaki ıslak havluyu tekrar yerine koyuyor. İlahi bir his. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Ne zaman istersen, Holland."

Bir süre için duyacağım son şey bu olacak.

Omzumda güçlü bir el ve dudaklarıma bastırılan soğuk bir şeyle uyanıyorum. "Skye, yutmanı istiyorum. İki hap, hepsi bu."

Oda karanlık ve her şeyi görebilmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Cole yanımda oturuyor.

"Gel hadi."

Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi ağzımı açıyorum ve o da ağzıma iki hap atıyor. Bana uzattığı bir bardak suya uzanıyorum ve o da bana destek oluyor.

İçki. Bitirdiğimde nefesim kesiliyor ve tekrar yastıklara yığılıyorum.

"Tanrım," diyorum.

"Son kontrol ettiğimde hâlâ Cole'du."

Gülmek istiyorum ama sadece kısık bir hırıltı çıkıyor. Boğazım acıyor.

Yuvarlanmaya çalışıyorum ama kot pantolonum rahatsız edici bir şekilde takılıyor. Hâlâ iş kıyafetlerim üzerimde. Yüksek belli pantolon.

"Ugh. Off, off, off." Yorganı geriye atıp düğmeyi açmaya çalışıyorum. Parmaklarım bu çabayla titriyor.

"Sana yardım edeceğim." Cole'un elleri benimkilerin etrafında serin ve güçlü. Düğmeyi ve fermuarı saniyeler içinde buluyor ve dar kotu bacaklarımdan aşağı çekmeme yardım ediyor.

Elleri ayak bileklerimde duruyor. "Çoraplar açık mı kapalı mı?" "*Kapalı*," diye inliyorum.

"Çok sıcakladım."

Hepsini çekiştirerek çıkarıyor ve üzerimden çıktıklarında kendimi bin kat daha iyi hissediyorum. Bu iri yarı, iyi giyimli adamı dağınık yatağımın kenarında, küçük yatak odamda kıyafetlerimi çıkarırken görünce gülesim geliyor. Bu çok saçma. Ateşimin neden olduğu rüyalardan biri daha olmalı.

Bir süre sonra gözlerimi kırpıştırarak alnıma bir başka soğuk kompresle uyanıyorum. "Skye, aramamı istediğin biri var mı?"

Erkek sesine gülümsüyorum. Gerçekten de çok hoş bir ses, derin ve güçlü. "Hayır," diyorum. "Hiç kimse."

"Kız kardeşin mi?"

Bir hırıltılı kahkaha daha. "Hayır. Umurunda olmaz."

O güzel ses susuyor ve ben yine yastığıma sarılıyorum. Bir bulut gibi kabarık. Tüm yatağım öyle. Dünyanın en güzel yatağı.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor ses ve neden ya da neye atıfta bulunduğunu bilmiyorum.

"Sesin çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Harika bir ses. Mükemmel."

Bir dahaki sefere duyduğumda sesi eğlenmiş gibi geliyor. Bu sesin kime ait olduğunu bilmem gerekiyor ama kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum.

"Ateşten sayıklıyorsun."

"Ve siz iltifat almayı bilmiyorsunuz, Bay Voice." "Belki de sizden gelen iltifatlara pek alışık değilimdir."

Gözlerimi açıp yatağın diğer tarafına bakıyorum ama karanlıkta hiçbir şey seçemiyorum. "Bu çok aptalca. İltifat etmeye bayılırım. Arkadaşlarıma hep iltifat ederim."

Yatak eğiliyor ve sonra büyük, serin bir el alnımın etrafında kıvrılıyor. Ona doğru eğildim. "Senin de harika ellerin var."

Erkeksi bir homurtu. "Evet, kesinlikle hâlâ ateşin var. Yakında geçer."

Ateş ya da hastalık hakkında konuşmak istemiyorum. El yordamıyla bileğini tutuyorum ve elini alnıma, teninin serin ve biraz pürüzlü olduğu yere yapıştırıyorum. Cennet gibi hissettiriyor.

"Bu çok güzel," diye nefes alıyorum.

Yine homurdanıyor. "Eğlenmene sevindim." "*Biz* arkadaşız, değil mi?"

Ses yine kesiliyor ve bu sefer çok daha uzun sürüyor. Cevap vermeyeceğini düşünerek bileğinin derisini okşamakla yetiniyorum ve elinin alnımdaki hissinin tadını çıkarıyorum.

"Şey," diyor sonunda, "olmak isterdim."

"Ben de," diye nefes alıyorum. Bu sesin sonsuza dek hayatımda olması bana birincilik ödülü gibi geliyor.

Gülüyor, sesi serin bir dalga gibi ateşli hislerimi yıkıyor. "Keşke ateşin düştüğünde bunu hatırlasan."

"Elbette yapacağım." Ellerim, sesin ait olduğu adamın sert göğsünü bulana kadar kolunu, kolunu tırmalıyor. Ellerimin altında çelik gibi duruyor. Onu keşfedemeyecek kadar güçsüz hissediyorum, bu da hayatın acımasız şakalarından biri olmalı. Bana yatakta lezzetli bir adam sun ve ondan faydalanamayacak kadar güçsüz kıl.

Sessizce incelememe izin veriyor, ta ki sonunda elleri ellerimi yakalayana kadar. "Uyu, Skye."

"Mhm. Tamam." Tekrar yastıklara yaslanıp rahatlamak iyi hissettiriyor ve karanlık beni çağırıyor. Ama önce bilmem gereken bir şey var. Çarpan kafamın içinde parlayan bir anı, yorgun beynimin ses ve sert göğüsle birlikte bulduğu ipuçları. "Hey. Birlikte yatmıştık, değil mi?"

Alçak sesle, karanlık bir kahkaha atıyor ve ben onu şişeleyip istediğim zaman içmek istiyorum. "Evet, yaptık. Haftalar önce."

"Mhm. Hatırlıyorum." Sese daha yakın olmak için arkamı dönüyorum. "Bunu *her* zaman düşünüyorum."

Kısa bir sessizlik. "Öyle mi?"

Neden şaşırmış gibi görüldüğünü anlamıyorum. Ateşler içindeki beynimde bile, bu anının tekrar ziyaret etmeyi en sevdiğim anılardan biri olduğunu biliyorum.

"Hayatımın en iyi seksi" diye mırıldanıyorum.

Bir el saçlarımda geziniyor, düzeltiyor. "Bunu söylediğin için daha sonra kendinden gerçekten nefret edeceksin. Ve benden, burada olup dinlediğim için."

Gülmeye çalışıyorum ama onun yerine öksürüyorum. O orada, beni oturmam için itiyor ve bana bir bardak su uzatıyor. Tekrar nefes alabildiğimde, değersiz, enerjisiz bir yığın halinde yastıklara yığılıyorum.

Duyduğum son şey onun sesi oluyor. "Ben de bunu düşünüyorum," diyor sessizce. "Her zaman."

Gözlerimi kırpıştırarak perdelerimden içeri süzülen soluk güneş ışığına açıyorum. Başım kurşun tuğlalardan yapılmış gibi hissediyorum, ağzım bulanık. Ugh.

Soğuk bir kompres başımdan yanımdaki yatağa doğru kayıyor. Büyük bir şey hareket ediyor ve ben irkiliyorum.

"Hey, sadece ben varım." Cole elinde bir kitapla yatak başlığıma yaslanmış oturuyor. Gözlerinin altında halkalar var.

"Hey," diye fısıldadım.

Bana her zaman dokunduğu gibi, hiç tereddüt etmeden uzanıp elini alnıma koyuyor. Gece boyunca dokunmuş olmalı. Ateşi, teri ve karanlıkta fısıltıyla yapılan konuşmaları hatırlıyorum.

Teninin tenime değdiğini hissedince gözlerimi kapatıyorum. "Çok daha iyiyim," diyor. "Sanırım ateşin birkaç saat önce düştü."

Komodininin üzerindeki saate bakıyorum. Sabah 6:50.

Bir sarsıntıyla doğruluyorum ve hemen inliyorum. Her yerim ağrıyor. Ağrı boynuma ve başıma vuruyor ve eklemlerimde keskin ağrılar var. Eğer bu gripse, şimdiye kadar geçirdiğim en kötü nöbeti.

"Woah." Ben yastıklara gömülürken Cole'un kolları beni kucaklıyor. Bir tanesini benim için kabartıyor. "Sakin ol, kaplan."

"İşe gitmem gerek." "Kesinlikle hayır, değilsin." "Sayfalar arasında..."

"Telefonundan Karli'ye mesaj attım ve hastalık izni aldığımı bildirdim." Sesi sert ve ben isteksizce yastıklara geri yaslanıyorum.

Yapılacak çok şey var ve yerime bakacak kimse yok ama ben bile buna hazır olmadığımı itiraf etmeliyim. Başım hala

oturmak için zayıf girişimim.

Cole'un elleri saçlarımı geriye itip yüzümden uzaklaştırıyor. "Senin için bu kararı verdiğim için saldırıya uğrayacağımı düşünmüştüm."

"Dövüşe bir gün ara veriyorum."

Kitabı yere bırakıyor. "Sonunda."

Birkaç derin, sakın nefes alıyorum ve başımdaki ağrı yavaş yavaş azalıyor. Yan dönüp ona bakıyorum.

Hâlâ pantolonunu ve kazağını giyiyor ama ayakkabılarını çıkarmış, çoraplı ayakları yatağımın ucunda büyük ve savunmasız görünüyor. Buruşuk saçlar. Yorgun gözler.

"Ne okuyorsun?"

Bana kapağı gösteriyor. "Agatha Christie. Aslında onun yazdığı hiçbir şeyi okumadığımı fark ettim."

"O bir klasik."

"Bana öyle söylendi." Bir elini kitapların üst üste yığılı olduğu yatak odamın diğer tarafına doğru uzatıyor. "Sen gerçekten de bir kitapçı tezgâhtarısın, değil mi?"

"Mhm. Ve başarısız bir yazar."

Kaşları kalkıyor ve bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama şu anda savaşılabilecek enerjim yok. Tek istediğim sonsuza kadar bu yatakta yatmak, gözlerim kapalı, bu grip geçene kadar tembelce sohbet etmek.

Başını yastıklardan birinin üzerine koyana kadar eğiliyor. "Tanıştığımızda yazar olduğunu söylemiştin."

"Yine de bir kitap yayınlamadım."

Cole düşünceli görünüyor. "Bu yaşta bir kitap yayınlamış olmak oldukça nadir bir durum değil mi?" Duvarımı kaplayan kitap yığınlarına başıyla işaret ediyor. Benim bir rafım bile yok. "Yirmi altı yaşında kitabı basılan yazarlardan birini söyle."

"Dostoyevski," diyorum. "Bram Stoker. Ve... mhm, David Foster Wallace."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Her fırsatta beni alt etmek zorundasın, değil mi?" "Bu benim tarzım."

"Pekala, ama en azından aykırı olduklarını kabul edebilir misiniz?"

İç çekiyorum. Konuşmak istediğim son şey kendi yetersizliklerim. "Evet. Otuz dört yaşında milyarder bir müteahhit gibi."

Cole yüzünü buruşturuyor. "İnsanlar bana bunu hatırlatmaktan hoşlanıyor."

Yanıma kıvrılıyorum ve konuştuğum için rahatsız olan boğazımın itirazını görmezden geliyorum. "Anlat bana."

"Ne hakkında?" Onu şimdiye kadar gördüğüm en soğukkanlı haliyle karşımda duruyordu ve *eğer* düşman olmasaydık, Cole Porter'ı sevebileceğime karar verdim.

"İnsanların size sürekli başarınızı hatırlatması hakkında. Çok yorucu olmalı."

Cole bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Bunun bir numara olup olmadığını anlayamıyorum. Şikayet edeceğim ve sen de bana ezilen sınıfın bir parçası olmadığımı söyleyeceksin."

Ona göz kırpıyorum. "Hayır. Hayır, yapmayacağım. Gerçekten merak ediyorum."

Yan yatıyor, böylece yatak odamın loş sabah ışığında birbirimize bakıyoruz.

Onun burada olması gerçeküstü bir his. "Her yere davet ediliyor olmalısın," diyorum. "Her şeye. Katılmak istemediğin etkinliklere bile."

Gülümsemesi kendisiyle alay ediyor. "Her zaman." "Tanımadığınız insanlar tarafından, değil mi?"

"Oh, evet," diyor. "Başlangıçta sadece bir ödül gibi davet edildiğimi fark etmeden önce birkaç şeye katıldım."

Bu bana son derece üzücü geldi ve bunu ona söyledim ama o sadece güldü. "Pek sayılmaz. Sahip olmak güzel bir sorun."

"Sanırım. Pek çok şeye davet edilmiyorum. Ama davet edildiğimde, her zaman giderim."

"Eminim biliyorsundur."

"Dün okuduğum seninle ilgili gazete haberi. Hayır, inleme! Bu konuda çok ciddi bir sorum var."

Gülümsemesi gitmiş, yerine ani bir ciddiyet gelmiş. "Öyle mi?"

"Evet. Hakkınızda yayınlanan tüm makaleleri saklıyor musunuz? Bir dosya tutuyor musunuz? Ben olsaydım saklardım."

Dudakları seğiriyor. "Ateşliyen çok tatlı oluyorsun."

"Ugh."

"Sana şirin denmesinden hoşlanmıyor musun?"

"Senin tarafından değil. En azından şu anda." Beni *seksi* ya da *şehvetli* olarak düşünmesini istiyorum. Karşı konulmaz. Oteldeki o ilk gece bana söylediği şeyler. Şu anda kendimi bir patates kadar sevimli hissediyorum, yıkanmamış ve terliyim.

"Not edildi." Cole sırt üstü döner ve gözlerini tavana diker. "İlk başladıklarında annem tüm gazete makalelerini saklamıştı. Bilmiyorum."

eğer hala öyleyse."

"Seni temin ederim ki öyle."

Gülümsüyor ve bu yumuşak, özel bir gülümseme. "Muhtemelen. Ona sormalıyım."

Hastalandığımda benimle ilgilenen ve sorularıma derin, yumuşak bir sesle cevap veren Cole Porter'ın bu yeni versiyonu karşısında aniden çılgına dönerek dirseğimin üzerinde yükseliyorum.

Her nasılsa, alternatif bir evrendeyiz.

"Sen kaldın. Bütün gece. Neden?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Dün gece bayılmana saniyeler kalmıştı. *Bayılmıştın.*"

"Oh."

"Burada bir doktor olduğunu hatırlıyor musun?" "Mmm. Belli belirsiz. Birini mi çağırdınız?"

Başını sallıyor. "Ve bu sabah onunla görüştüm bile. Sana yatak istirahati, bol bol sıvı ve yatağının başucundaki masada duran haplardan daha fazla yazdım."

Bir süre nutkum tutuldu. Başım hâlâ dönüyor ve gözlerimi gün ışığına karşı kapatıyorum. "Vay be."

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Dün geceye kıyasla yani. Vay be."

Uzanıp yastığımı kabartıyor. "Şaşırdım," diyor. "Neye şaşırdın?"

"Ateşin çıkmadan uyandığın anda kovulacağımı düşünmüştüm. Bilirsiniz, bir numaralı düşmanınız olmak falan."

Gülmek istiyorum ama tek yapabildiğim gülümsemek. "Enerji yok," diyorum. "Bu stratejik bir geri çekilme."

"Ateşkes," diye düzeltiyor.

"Evet, güzel," diye mırıldanıyorum, tekrar dönüyorum. Uyku zaten beni geri almaya çalışıyor ve onunla savaşmanın bir anlamı yok. Buna gücüm yok.

Duyduğum son şey cep telefonunun çalması ve Cole'un cevap vermeden önce ettiği hafif küfür. Ayak sesleri apartmanda geri çekiliyor, ama bir cümle bana ulaşıyor. *Toplantılarımı iptal et.*

Ve sonra yine kayboldum.

İğrenç biriyim.

Tekrar uyandığımda hissettiğim ilk şey bu. Gözlerim birbirine yapıştırılmış gibi, saçlarım dağınık ve ağzımın tadı bakır gibi.

Çarşaf, kendi tişörtüm... Bütün gece terledim. Duş almam lazım.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve bir süre oturup nefesimi topladım. Üzerimde külot ve tişört var, hepsi bu.

Cole.

Pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkarmama yardım etmiş olmalı... Kalmıştı. Bir doktor çağırdı. Toplantılarını iptal etti. Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor. *Hayır Skye*, diyorum kendime ve bunu çok uzaklarda bir yere bölüyorum. Şu anda bunu işleyemem. Her seferinde bir şey. Önce duş. Düşmanın iyiliğini ikinci olarak düşün.

Yatak odamın kapısı açık ve oturma odasından bir ses geliyor. Cole telefonda biriyle konuşuyor.

"Hayır," dediğini duydum. "Kesinlikle olmaz. Bunun senin hayatın olduğunu biliyorum, o konuya girme Blair ama benden izin istiyorsan, hayır."

Dinlemeyi bırakamayacak kadar meraklıyım, bu yüzden açık kapıya doğru yaklaşıyorum.

Hattaki kişi çok uzun süre konuşur.

Cole iç geçirir. "Elbette mutlu olmanı istiyorum. Bu nasıl bir soru böyle?"

Kulak misafiri oluyorum. Gözetliyorum, gerçekten. Ama yine de uzaklaşacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Evet," diyor sonunda. "Pazar günü görüşürüz. O zaman daha fazla konuşabiliriz."

Sesi yaklaşıyor ve ben tam zamanında yatağa geri dönüyorum. Uyandığımı gören Cole'un kaşları kalkıyor. Kapı direğine yaslanmış, üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetleri var.

"Sıra sende."

"Evet."

Telefonunu gösteriyor. "Seni uyandırdım mı?" "Hayır, hayır. Hiç de değil."

"Güzel."

Ben de başımı sallıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. O kaldı. Neredeyse öğlen oldu ve o hala burada, dünya hakimiyetini erteliyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Susadım. Umutsuzca bir duşa ihtiyacım var."

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Aç mısın?" "Biraz, evet."

"Git bir duş al. Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

İtiraz edemeyecek kadar sersemlemiştim. "Pekâlâ." Banyoya gidiyorum ve koridordaki sehpadan anahtarlarımı aldığını duyuyorum, ön kapım arkasından tıkırdayarak kapanıyor.

Vay canına.

Sırılsıklam tişörtümü çıkarıp iç çamaşırımı kaydırırken kendimi bir kuzu kadar zayıf hissediyorum. Duş fevkalade basit. Sıcak tenimi soğutmaya yetecek kadar soğuk suyla duş alıyorum, sonra tekrar sığağa çevirip ağrıyan kaslarımı yatıştırıyorum.

Güzel, pahalı şampuanıma ve saç kremime bakıyorum ve onlar da bana bakıyor. Enerjim var mı?

Sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama bir topak şampuan sıkıyorum ve ağırlı saç derime masaj yapmaya başlıyorum. Her şey acıyor ama ürünlerimin kokusu yardımcı oluyor. Karamel ve çiçek kokuları.

Duştan beş yaş daha genç ve yaklaşık yüz kat daha taze çıkıyorum. Aynaya baktığımda yanaklarım kızarmış ve gözlerim parlıyor.

"Lanet olsun." Hissettiğim kadar hasta görünüyorum. Dün gece muhtemelen Cole'a söylediğim onca şeyi düşünüyorum. Kitap okumasına gelmesini, ofisine gönderdiğimiz davetiyeye bizzat cevap vermesini. Bunun bir zafer ifadesi olması gerekiyordu. *Bakın ne kadar iyiyiz!* Bunun yerine, benimle yatakta bir gece daha geçirdi ama hiçbir faydası olmadı. İyilik olsun diye mi kalmıştı? Merhametinden mi? *İlgisinden mi?* Beni en çok hangi seçenek korkutuyor bilmiyorum.

Sahip olduğum en büyük havluya sarınıyorum ve banyonun kapısını açıyorum. Etraf temiz görünüyor ve aceleyle oturma odasına geçiyorum.

Kanepemde uyumuş gibi görünüyor. Masanın üzerinde bir kahve fincanı var. Suçluluk ve utanç duygusu midemde düğümleniyor. "Sayfalar Arasını Kurtar," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Önemli olan tek şey bu."

Ön kapının açıldığını duyduğumda yarı giyiniktim. Aceleyle büyük boy bir tişört giyip çekmecedan bir kazak alıyorum. Şu anda bende seksi olan hiçbir şey yok. Otelin barında tanıştığı kadın -ne istediğini bilen ve bunun peşinden gitmekte tereddüt etmeyen kadın- bana milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

"Geri döndüm!" diye sesleniyor.

Yatak odasının kapısını iterek açtım. Mutfak masamın üzerinde kocaman bir poşet dolusu yiyecek paketini açıyor. Bir kutu portakal suyu. Bir somun ekmek. Fıstık ezmesi. Reçel. Elmalar.

"Woah."

"Buzdolabın neredeyse boş. Yandaki bakkaldan sana her şeyden biraz aldım." Bir elini şimdi dağınık olan gür saçlarında gezdiriyor. "Yiyecek alışverişine çıkmayalı uzun zaman oldu."

O da ciddi.

Yaklaştım. Bir paket kurabiye ve bir çikolata aldı. Büyük bir şişe limonata. Bir kutu Advil. Evde kalınacak en iyi hasta günü paketi.

"Teşekkür ederim."

Bir adım geri çekiliyor ve bana başını sallıyor. "Tabii, tabii."

Kurabiye paketini alıyorum, çoğunlukla yapacak bir şeyim olsun diye. "Beyaz çikolata parçacıklı mı?"

"Büyürken onları çok yedim."

"Ah."

"Evet."

Boğazımı temizliyorum. "Bunun için işi kaçırmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunu kastetmedim... buna mecbur değildin, biliyorsun."

Dudağı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Biliyorum. Ama sonra bana arayacak kimsenin olmadığını söyledin."

Yüzümdeki utancı gizlemek için ona sırtımı dönüyorum. Harika, Skye. Ona başka hangi acı verici şeyleri söyledim?

Saatine bakıyor. Uzaklaşmak için can atıyor olmalı ve ben buradayım, acınacak haldeyim ve onu işinden alıkoyuyorum. "Pekâlâ," diyorum. "Rakibinizin iyi durumda kalmasını sağladığınız için teşekkürler."

"Benim için zevkti," diye mırıldandı. "Bu ateşkesin bittiği anlamına mı geliyor?"

"Düşünüyorum. Bugün ilerleyen saatlerde danışmanlarımla bir toplantım var."

Yaptığım saçma espriye gülümsüyor ama bence bu espriden çok acıma duygusundan kaynaklanıyor. "Bugün izinlisin," diyor. "Bu sabah bunun hakkında konuşmuştuk. Hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Ön kapıya doğru bir adım atıyor, sanki kaçmak için can atıyor. "Güzel." *Cesaret, Skye.*

"Bak," diye başladım. "Dün gece için gerçekten üzgünüm. Bunun için. Kaldığın için teşekkürler. Bunu senin üzerine yıkmak istememiştim."

Başını yana eğiyor ve uykusuzluğa, duş almamış olmasına rağmen hâlâ kataloglardan fırlamış gibi görünüyor. Bu hiç adil değil. "Aldırmadım," diyor.

"Zamanınızın değerli olduğunu biliyorum. Her neyse, sadece bunu söylemek istedim. Ve bu durum profesyonel ilişkimizi etkilemezse çok memnun olacağımı söylemek istedim."

"*Profesyonel* ilişkimiz," diye tekrarlıyor, yüzündeki tüm mizah izleri silinmiş.

"Evet. Sayfalar Arasında. İki aylık anlaşma." Kitapçının kapandığını düşündüğümde oluşan yumruyu yutuyorum.

"Olmayacak."

"Güzel." Kollarımı göğsümde daha sıkı sararak dengesiz bir insan gibi başımı sallıyorum.

"Dediğiniz gibi, rakibimin iyi durumda olduğundan emin olmalıydım."

Tekrar başımı sallıyorum. Mücadele eden birine karşı kazanmaktan hoşlandığını birkaç kez söylemişti. Mücadele etmekten hoşlanacağım kesin ama kazanmasına izin vermekten değil. "Ve sen kazandın. Hemşire olabilirsin. Eğer imparatorluğun başarısız olursa yani. Sırtını yaslayabileceğin bir şey."

Koridordaki masadan telefonunu alıyor ve kabaca ceplerinden birine sokuyor. Yanında sadece o vardı, fark ettim. "Mükemmel bir tavsiye."

Boynumu ovuyorum. "Evet.

Şey..." "Görüşürüz, Skye."

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum ama o çoktan kapıdan çıkmış oluyor.

Kanepeye çöktüm ve yüzümü kapattım. *Lanet* olsun. İstedığımı aldım ama yine de az önce tartışmışız gibi hissediyorum. Birbirimizi tanımıyoruz bile.

Açılmış parmaklarımın arasından daireme baktım. O da buradaydı. Eksantrik annemin birkaç yıl önce bana yaptığı ve iyi hisler için asılı tutmamda ısrar ettiği kristallerden oluşan cep telefonunu gördü. Taşan çamaşır sepetimi gördü. Şu anda okumakta olduğum, suçlayıcı bir şekilde komodininin üzerinde duran korse yırtıcıyı.

Kalması iyi oldu. Aynı zamanda dükkânı yok etmeye çalışıyor. Peki neden onu göndererek kabalık ettiğimi düşünüyorum?

Telefonum titreştiğinde kendimi battaniyenin altına gömüp, artık bana hep Cole Porter'ı hatırlatacağından korktuğum beyaz çikolatalı kurabiyemi kemiriyorum.

Bu o.

Bunlar Dr. Johnson'ın iletişim bilgileri. Daha iyi olduğunuz konusunda bilgilendirildi, ancak daha kötüye giderseniz, onunla iletişime geçin Hemen.

Cole'un geç bir ev ziyareti için ayarladığı doktor. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor ve bu kez acı, ağrıyan kaslar ya da utanç bile değil. Kabalığımın dolayı duyduğum suçluluk.

Ve onun altında, çok daha tehlikeli bir şey.

Duygular.

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Dinlenmem ve iyileşmem iki günümü aldı. Halsiz olduğum, duvarlara tırmandığım, gecede on dört saat uyuduğum koca iki gün. Bu, zamana karşı çalışırken ne Karli'nin ne de benim göze alabileceğimiz bir iş molası.

Hastalık iznimin ikinci gününde bunu belirttiğim de telefonda sadece gülüyor. "Skye, sen *hastasın*. Kendine zaman ayır."

"Ama-"

"Aması yok!" Sesi yumuşar. "Bak, buranın senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Benim için de öyle. Ama burayı ayakta tutmaya çalışırken hastalanacak kadar kendimizi yıpratmayacağız. Eleanor bunu istemezdi."

Onun uyarısıyla kanepeye yığıldım. Eleanor, Karli'nin büyükannesiydi ama hiçbir zaman kendi adından başka bir adla anılmak istememişti. *Bu beni yaşlandıracak tatlım*, dediğini birden fazla kez duymuştum.

Eleanor, kendi ailem anlamasa bile yazar olma hayalimi her zaman desteklemişti. Onu o kadar çok özliyordum ki bazen içim acıyordu.

"Haklısın."

"Ayrıca, kitap okumanın etkisinden hâlâ kurtulamadık. *Otuz dört* bir akşamda bireysel alımlar. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Pek sayılmaz." Bacaklarımı kanepeye uzatıyorum. "Chloe'den geri dönüş aldın mı?"

"Evet, yeni muhasebecimiz olmayı kabul etti! Bugün ona mali durumumuzla ilgili tüm raporları gönderdim. Şimdiye kadar oldukça iyi görünüyor, sanırım. Biz

Henüz karlı değil... Porter Development'ın istediği şekilde değil. Ama oraya doğru gidiyoruz."

Porter Development'ın sözleri karşısında içimde bir şeyler acı verici bir şekilde sıkıştı. Kafa karışıklığı, öfke ve tam olarak adlandıramadığım başka bir şey. "Harika," diyorum. "Yarın geri geleceğim."

"Emin misin?"

"Evet. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Şimdi Sayfalar Arasında için bir Instagram profili oluşturuyorum."

"Skye! Dinleniyor olmalısın!"

Endişesine gülümsedim. "Olacağım. Yakında. Söz veriyorum."

Karli iyi bir arkadaşı. Kanepede arkama yaslanıyorum, başım hafifçe dönüyor ve tavanımdan geçen çatlak sıvaya bakıyorum. İyi günde kötü günde hep yanımda oldu. Kan bağı olmasa bile bir kız kardeş.

Kız kardeşim Isla ile aramızdaki tezat çok açık. Dün arayıp Timmy'ye bakmamı istediğinde ve ben de hasta olduğumu söylediğimde kükreyerek bana bir an önce iyileşmemi söyledi. *Hepimizin sana ihtiyacı var*, demişti bana tatlı bir şekilde, alt metin çok açıktı.

Karli öyle biri değil. Cole da öyle görünmüyor.

Porter Development'ın CEO'su ve sahibi bu hafta başında buradaydı ve bütün gece ateşli alnıma soğuk kompres uyguladı. Telefonda *toplantılarımı iptal etmemi* söylemişti. Beni en zayıf anımda görmüştü. Ve kibirli kalbim, kesinlikle en itici halime işaret etmekte gecikmedi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

En azından bir şey açık. Kitapçıyı yıkmaya çalışıyor olabilir, ama artık onun kötü bir insan olduğunu rahatlıkla iddia edemem. Tavana bakıyorum ve farkına vardığım şeyin içime dolmasına izin veriyorum.

Sonuçta pek bir şey değişmedi. Hâlâ anlaşmazlık içindeyiz, bir konuda kesin olarak zıt kamplardayız ve birkaç gün önce evimden ayrıldığından beri konuşmadık. *Fazla düşünme*, diyorum kendime ve mesajlaşmamızı açıyorum. Bana doktorun bilgilerini verdikten sonra gönderdiğim son şey sade bir teşekkürdü.

Skye Holland: *Zirveye yükselişimizi daha yakından takip etmek isterseniz, Sayfalar Arasında'nın yeni Instagram sayfası burada.*

Aptalca.

Damarlarımda dolaşan adrenaline rağmen gönderdikten hemen sonra pişman oluyorum. Onu istiyorum ve olduğu kişi olmamasını istiyorum - işimi ve arkadaşımın dükkanını yok etmeye çalışan müteahhit- ve bu iki şeyi uzlaştıramıyorum.

Bir saat cevapsız geçti. Duş alıyorum. Yazmaya çalıştığım ve başarısız olduğum taslağı açıyorum.

Mesaj annemden geliyor, Cumartesi günü akşam yemeğine gelip gelemeyeceğimi ve Isla ile Timmy'yi de getirmemi istiyor. İç çekmek istiyorum. Sadece takılmak için akşam yemeği yemek istediği zamanlar nadirdir, ama mecburen bir *tabii ki* yazıyorum ve ayrıntıları Isla'ya iletiyorum.

Telefonum sonunda istediğim yanıtla çalışıyor.

Cole Porter: *Sonunda bir halkla ilişkiler danışmanı tuttuğunuza sevindim. Bu yirmi yedi takipçi sana gerçekten yardımcı olacak.*

Yanıt karşısında gözlerimi deviriyorum.

Skye Holland: *Termometreni benimkinde unutmuşsun. Geri verecektim ama şimdi sanırım bende kalacak.*

Olamaz. Bu benim favorimdi.

Skye Holland: *Gerçekten mi? Altın kaplama bile değil.*

Cole Porter: *Korku. Daha iyi hissediyor musun?*

Ekranıma birkaç saniye göz kırpyorum. Bir yanıt yazamadan, ondan gelen başka bir mesaj beliriyor.

Cole Porter: *En büyük rakibimin yedek kalmasından nefret ederim. Kazanmayı daha az özel yapar.*

Skye Holland: *Sağlığıma kavuştum, teşekkürler. Belki de sadece sana alerjim vardı?*

Cole Porter: *İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.*

Evet, sanırım. İkimiz de öyle düşünüyoruz.

İçimde huzursuz bir şey yuvarlanıyor. Tam olarak suçluluk değil, ama yakın. Kitap okumada kendi yolundan gitmişti, başlangıçta ilerlememizi kontrol etmek için geldi, ama kaldı ve yardım etti.

Net olarak hatırladığım üç şey var.

1) Vücudunun benimkine karşı verdiği his.

2) Haftalar önce otelin barına gitme sebebim. Yaşamak içindi. Sınırları zorlamak için. Pervasız olmak.

3) Bir hafta önce kitapçıda paylaştığımız öpücük.

Benimle tekrar yatmak istediğini itiraf etmişti. Oteldeki gecenin tekrarını istediğini, bütün geceyi... iyi şeyler yaparak geçirdiğimizi. Hatırladıkça yanaklarım kızarıyor. Önceki erkek arkadaşlarımla yaptığım sekslerden çok daha hayvani, dürüst ve açıktı. Sınır yoktu, tam iletişim vardı ve Cole'un sinsi gülümsemesi işe yaramıştı.

Belki de tekrar umursamaz olmanın zamanı gelmiştir. Dizüstü bilgisayarımın sehpanın üzerinde masum bir şekilde durduğu yere bakıyorum. Aylar önce kız kardeşime bir roman yazmaya başladığımı söylediğimde kıkırdamıştı. Yüzümdeki ifadeyi görmeden önce, "*Ne hakkında yazacaksın Skye?*" diye sormuştu. *Oh, özür dilerim! Öyle demek istememiştim.*

Ama vardı.

Ve en kötüsü de, haklıydı. Yirmi altı yaşındayım. Üniversite yıllarım da dahil olmak üzere tüm hayatımı aynı şehirde geçirdim. Arkadaş grubum dağınık, işim kitap istiflemekle sınırlı. İngiliz Edebiyatı'nda ana dal ve Yaratıcı Yazarlık'ta yan dal yapmak bunun için gerekli değil.

Rahat bir düşünce değil. Kanepede dönüyorum, bütün gün yaptığım keyifli uykulardan birini daha arıyorum, ama bu sefer uykunun beni ele geçirmesi uzun zaman alıyor.

Ertesi gün kendimi çok daha iyi hissediyorum. Hatta o kadar iyi ki, vardiyam başlamadan on beş dakika önce kitapçıya geri döndüm. Karli bana gülüyor.

"Çok heveslisin, ha?"

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyorum ve hemen işe koyuluyorum. Müşteriler içeri girip çıkıyor ve ben hepsine yeni, canlı gülümsememi veriyorum. Dört hafta geçti ve teslim tarihinin dolmasına dört hafta kaldı.

Kitapçının etrafına hızlıca bir göz atmak, meydana gelen tüm değişiklikleri gözler önüne seriyor. Bitkiler, duvara gömülü kitap kalbi penceresi. Satış tabelaları. Envanterimizin bir kısmını eskisinden daha hızlı tükettiğimiz doğru.

Karlı kapanıştan iki saat önce ayrılıyor ve ben düşüncelerim, radyo ve şu anda istiflemekte olduğum kitapla baş başa kalıyorum.

Bu bir klasiktir. Her yeni okul yılının başında bunlardan bir ton satarız. Yazar erkek, ters tavırları ve seyrek yazılarıyla ünlü. Puro ve viski içerdi. Birçok savaşa katılmış ve yıllarca Avrupa'yı şehir şehir dolaşmış. Hatalar yaptı, dostlar ve düşmanlar edindi ve hikayesini anlatmak için yaşadı.

Yaşamış bir yazar.

Kitabın kapağındaki kalın bıyıklı ve sakallı fotoğrafına bakıyorum. Belki de pervasız olmanın zamanı gelmiştir. Ne de olsa hayran olduğum yazarlar uysal hayatlar yaşamıyor.

Belki de o kitabı yazmamak için bahaneler üretmeyi bırakmanın zamanı gelmiştir. Hem kötü fikirlere hem de iyi fikirlere teslim olmak. Kötü bir seçim olabilecek ama kaçınılmaz olarak unutulmaz bir deneyim yaratacak *birine* teslim olmak. *Biraz yaşa Skye. Bu kadar korkma.*

Cesaret yolculuğum vardiyamın sonuna kadar sürüyor, kitapçıyı haftalardır sahip olmadığım kadar umutla kapatırken bile. Cole'a bir mesaj göndermek için parmaklarım ekranda uçuşuyor.

Skye Holland: *Bana karşı polis raporu tutmadan önce termometreyi bırakayım.*

Cevap bekleyecek kadar cesur değilim, eve gidiyorum ve duşa giriyorum. Kırk dakika sonra saçlarım temiz ve kuru, aynada rimel sürüyorum. Beni ateşler içinde ve terli görmüş olabilir ama ona çaba gösterdiğimde nasıl görünebileceğimi hatırlatmak istiyorum.

Otele giderken giydiğim dar elbiseyi ve ona uygun iç çamaşırını -sahip olduğum tek uyumlu sütyen ve külot- giyerek telefonumu alıyorum. Cevap verdi.

Cole Porter: *Amena Binası'ndayım. En üst katta.*

Yazdığı tek şey bu, talimat yok, doğru düzgün adres yok. O kadar onun gibi ki telefona bakıp gülümsüyorum. Belki de ona hemen geleceğimi söylemeliyim, ama itiraz edebilir. Cesaretimi kaybedebilirim. Yeni cesaretimle bunu yapmamaya karar veriyorum.

Otuz dakika sonra Amena'nın önüne park ettim. Seattle'ın merkezinde dev bir yüksek bina, güzel ve şık bir bina. Kimin içinde yaşamayı seçeceğini hep merak ettiğim türden modern bir bak ama dokunma mimarisi. Görünüşe göre Cole Porter.

Annem buna *ruhsuz* derdi, mecazi anlamda da değil.

Bir elimle elbisemi düzeltiyorum. *Pervasızca, Skye*. Eski büyük yazarlar deneyim kazanmak için dünyayı üç kuruşa gezerlerdi. Buna kıyasla, ben zaten istekli olduğunu göstermiş bir adamı baştan çıkarmaya çalışıyorum. Uzaktan yakından alakası yok.

Amena'nın lobisine oraya aitmişim gibi giriyorum. Yavru topuklu ayakkabılarım taş zeminde acı verici bir sesle yankılanıyor.

Bir kapıcı beni durdurdu. "Yardımcı olabilir miyim, bayan?"

"Bir arkadaşımı görmeye geldim," diye cevap veriyorum. "Cole Porter. Beni bekliyordu."

Umarım.

Adam beni bir kez süzdükten sonra bakır kaplama bir masanın arkasında oturan resepsiyon görevlisine yönlendiriyor.

"En üst kat için," diyor ona.

Bana profesyonel, pratik bir gülümseme veriyor. "İyi akşamlar hanımefendi.

Adın ne senin?"

"Skye Holland," diyorum, her geçen dakika daha az hissederek. "Teşekkür ederim."

Ben izlerken, bir telefon görüşmesi yapıyor ve sonra diğer hattaki kişiye -Cole olabilir- bir ziyaretçisi olduğunu bildirirken orada durmak zorunda kalıyorum.

Pervasızlık girişimim artık dört kişilik bir gösteri. Zengin insanların maiyetleriyle birlikte geldiklerini düşünmeliydim. Kaderim belirlenirken elbisemin zaten mütevazı olan eteklerini çeğiştirerek ona gülümsüyorum.

Sonunda telefonu kapatır. "Amena'ya hoş geldiniz. Gordon size üst kata kadar eşlik edecek."

"Teşekkür ederim."

Beni lobinin arka tarafında, sadece anahtar kartla girilebilen bir asansöre götürüyor. İçeride sadece bir düğme var ve o da en üst kat için.

Vay canına.

Cole'un kendi özel asansörü var.

Ve iyi olduğumdan emin olmak için geceyi küçük dairemde yanımda geçirmeye razı oldu.

Yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, cennete doğru yükseliyorum, kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Sonunda kayarak durur ve kapılar açılarak Cole'un kafesteki bir hayvan gibi koridorda volta attığı görülür.

Beni görünce durdu. "Skye."

"Selam." Asansörden çıktım ve ona yarım bir gülümseme verdim.

"Kendi asansörün mü var? Çok etkileyici, Porter."

Beni görmezden geliyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, gayet iyiyim. Bana verdiğin haplar işe yaradı. Demek burası senin yerin, ha?"

Onun yanından geçip köşeyi dönüyorum. Gri duvarlar, tavandan tabana pencereler. Seyrek mobilyalar, kullanılmak için değil, hayran olunmak için tasarlanmış bir şekilde sert ve güzel.

"Evet." Güçlü bir el bileğimi sarıyor ve daha ileri gitmemi engelliyor. "Çok hızlı geldin."

"Bir şey fark ettim." Bakışları dudaklarımda, boynumda ve vücudumda gezinirken nefesim kesiliyor. Dar siyah elbisem ve topuklu ayakkabılarım. Saçlarım, fönlü ve sırtımdan aşağıya doğru uzun.

Gözleri benimkilere döndüğünde alev alev yanıyor. "Ah, Skye, beni öldürüyorsun."

Biraz daha yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum ve yavaşça göğsünün sert düzlemlerinde gezdiriyorum. "Neyi fark ettiğimi bilmek istemiyor musun?"

Gözlerini kapatır. "Sanırım tahmin edebilirim."

"Size bir ipucu vereyim. Termometre bir bahaneydi."

"Bunu topluyorum, evet." Elleri uzanıyor ve kalçalarımı kavırıyor, parmakları tenime lezzetli bir şekilde gömülüyor. "Sonunda seni pervasız olmaya ikna edebildim mi?"

"Evet." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve çenesinin keskin kenarına bir öpücük konduruyorum. "Ama bu ayrı bir şey. İş anlaşmasına müdahale edemez."

"Tamamen ayrı," diye kabul ediyor.

Bum. Tencerelerin birbirine çarpması gibi ürkütücü bir ses. Cole bir adım geri çekildi, elleri beni bıraktı. "Lanet olsun. Bana bir dakika ver. Bir şeyi halletmeme izin ver."

"Misafiriniz mi var?"

"Bir dakika. Gitme Skye." Hızlı adımlarla koridorda gözden kayboluyor ve ben hayattan daha büyük koridorda kalıyorum.

Biraz daha aşağı inip evine baktım. İşte o zaman sehpanın üzerindeki iki kadeh şarabı görüyorum. Birinde silik ama belirgin bir ruj izi var.

Sesler bana ulaşıyor. Biri karanlık, derin ve lezzetli, bu mesafeden bile. Diğer i açık bir şekilde kadınsı.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Topuklarımın taş zeminde çıkardığı sest en kaçınmak için parmak uçlarımda asansöre geri dönüyorum. İçimdeki her şey utançtan yanıyor.

Asansör en alt kata ulaşmak için anahtar kart gerektirmiyor. Üzlmek için bir nedenim olmadığını bildiğim halde asansör aşağı iniyor ve kendime olan saygım da onunla birlikte yok oluyor. Benimle tanıştığından beri bekâr olduğunu mu düşünüyordum? Hayır, çünkü bunu hiç düşünmemiştim. Aklımdan bile geçmedi.

ıkarken kapıcıya ve resepsiyon görevlisine küçük bir el sallıyorum ve gözlerindeki şaşkınlığı görmezden geliyorum.

"İyi akşamlar hanımefendi," diyor Gordon, ben aceleyle geçerken sesi giderek güçleniyor. "Size bir taksi çağırmanızı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim!" Aptalca süslü binadan yarı koşarak ıktım.

Akşamın ılık havasına geri döndüğüm anda gülümsemem azalıyor. Arabama ulaştığımda, sürücü koltuğunda birkaç derin nefes alıyorum. *Sorun yok*, diyorum kendime. Dikkatsiz davrandım. Bir ders aldım. Ve bir daha asla o yola girmeyeceğim.

Eve otomatik pilotta gidiyorum, zihnim etkileşimi tekrar tekrar gözden geçiriyor. Bana yer açmak için bir kadın misafirden kurtulacağı fikri... koridorda birbirimizin yanından geçecek miydik?

Merhaba, hoşça kal?

Karnımda bir huzursuzluk dolaşıyor. Üniversiteden beri doğru düzgün bir erkek arkadaşım olmamasının bir sebebi var. Ben bunu yapamam. Bu konuda iyi değilim.

Özellikle de flört oyunu gündelik seks ve takılmaları içeriyorsa.

Telefonum çalıyor, çantamın içinde titriyor ama onu duymazdan gelip yola odaklanıyorum.

"Denedin Skye," diyorum kendime yüksek sesle. "Belki de pervasız olmak sana göre değildir."

Telefonum yine çaldı.

Yine görmezden
geliyorum.

Arabamı park edip dairemin kapısını arkamdan kapattığımda - brutalist camlardan ve sert mobilyalardan uzak, tanıdık, sade kaosuma geri döndüğümde - telefonum üçüncü kez çalıyor. Bu sefer ekrana bakıyorum.

Cole Porter.

Reddet tuşuna basıyorum.

Hemen ardından bir mesaj belirir.

Lanet telefonuna cevap ver, Skye.

Bilmiyorum. Başka bir metin beliriyor.

Bu kadar korkak olacağını düşünmemiştim.

Oh, hayır.

Ellerim öfkeden neredeyse titrerken, iletişim bilgilerini bulup aramaya basıyorum. İlk çalışta cevap veriyor.

"Korkak mı?"

Alay ediyor. "Bunun seni etkileyeceğini biliyordum."

"Bu kadar tahmin edilebilir olduğuma sevindim," diyorum, "ama korkup kaçmadım. Belli ki meşguldünüz ve ben de kabalık edip misafirinizi gitmeye zorlamak istemedim."

"Haklısın," diyor. "Bir misafirim vardı."

Bu zaten bildiğim bir şeydi ama yine de canımı yakıyor, ne kadar mantıksız olsa da. "Gördün mü?" "Kız kardeşim."

"Oh."

"Haber vermeden gelmenizden çok memnun olsam da, bu biraz ikilem yarattı."

"Tabii ki." Kalbim hem utanç hem de rahatlamayla çarpıyor. Ne kadar pervasızsın Skye. "Çok özür dilerim."

"Özür mü? Skye Holland'dan mı?"

"Bunu yapabilirim. Tanrım, Cole..."

Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Şimdi, bana termometreyi geri vermedin. Bu yüzden geldiğini sanıyordum."

Koltuğuma çöktüm. "Bu sadece bir bahaneydi."

"Evet, ben de aynısı için buradayım." Ön kapım çalındı. "Beni içeri al Holland. Termometremi geri istiyorum."

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Kapıyı açtım ve işte oradaydı, yüzü kararlı çizgilerle belirlenmişti. "Beni eve kadar takip mi ettin?"

"Evet."

"Peki ya kız kardeşin?"

"O anladı." Cole yanımdan geçip daireye giriyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. Hareketlerinde şiddetli bir amaç var. "Sana *beklemeni* söylemiştim Skye."

"Yanında bir kadın var sanıyordum!" Sesim onunkini yansıtıyor ve ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırıyorum. "Akraba olmadığın biri yani."

"Ve bu sizi rahatsız eder miydi?"

"Evet!" Soru kafama dank etti ve başımı salladım. "Hayır. Yani, tabii ki kadınlarla görüşmeye izin var. Ne kadar istersen. Benden izin alman falan gerekmiyor."

"Bildiğim iyi oldu." Bir adım daha yaklaşıyor ve ben de aynı şekilde karşılık vererek bir adım geri çekiliyorum. "Ama yine de bu fikir seni rahatsız etti?"

İtiraf etmem için beni kışkırtıyor, lanet olsun ona, ama kelimeler kendiliğinden dökülüyor. "Evet. Onunla tanışmak istemedim. Ya da onun yerini almak."

"Onun yerini al, ha? Neden geldiğini bir daha söyle." "Termometre," diyorum, kelimeye olabildiğince kibir katarak.

Onu istediğimi itiraf etmek bu kadar zor olmazdı, eğer bunu bu şekilde dile getirmeseydi.

Ağzı seğiriyor. "Böyle giyinmişken mi? Pek mümkün değil."

Gözlerim dudaklarına, çenesindeki kirli sakala kayıyor. "Bu kadar yavaş olduğunu düşünmemiştim. Şimdiye kadar anlamış olmalısın."

"Oh, var," diyor, gözleri yanıyor. "Sadece bunu senden duymak istiyorum." "Yenilgiyi kabul etmemi mi istiyorsun? Asla."

"Yenilgi değil. Bir ateşkes." Gülümsemesi eğri büğrü ve sinsi. "Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun."

Vücudumun her parçası bunu kabul etmek istiyor, dudaklarının tekrar üzerimde olması için her şeyi söyleyebilir. Birkaç tehlikeli saniye boyunca bu dürtüyle savaşıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş. Kollarımı boynuna dolamak için uzanıyorum ve teslim oluyorum. "Peki," diyorum. "Seni istiyorum. *Damızlık.*"

Gözlerinde kara mizah parıldıyor. "Sonunda," diye mırıldanıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor. Tıpkı kitapçıdaki öpücük gibi, güçlü, derin ve ısrarcı. Ağzı talepkâr ve ben onun gücüne teslim oluyorum. Güçlü eller kollarımda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Her şeye rağmen -birbirimizi çok iyi tanımadığımız gerçeğine, kitapçıdaki rekabete, aramızdaki büyük sınıf farkına- otel odasındaki gibi. Karmaşık değil, bedenlerimiz birbirini yakından tanıyor.

Kendimi ona doğru bastırıyorum ve o da boğazının altından hırlıyor. Ses içimde yankılanıyor, benim de bir inlemem şekilleniyor. Boynumdan aşağıya doğru öpüyor ve yemin ederim gözlerim biraz başımın içine yuvarlanıyor. "Yatak odası," diyorum ona.

Başını hafifçe salladı. "Tam burada."

Kanepeye geri sürünüyorum ve o da beni takip ediyor, vücuduyla beni örtüyor, ağırlığı beni aşağı çekiyor.

Cole dudaklarıma geri dönüyor. Beni anlamsızca öperken ellerimi sırtında gezdiriyorum, dili içeri girmeye çalışıyor. Güçlü eller aşağı uzanıyor ve elbisemi yukarı itiyor, böylece bacaklarımı onun etrafına sarabiliyorum.

"Bu tanıdık geliyor," diye mırıldanıyorum.

Karanlık kahkahası üzerime yıkılıyor. "Acı verici bir şekilde," diyor ve sertliğini hissedene kadar beni itiyor.

İçimdeki bir şeyi söküp atıyor. Yüzünü boynuma doğru çekiyorum ve kulağını ısıriyorum, topuklarım kalçalarına batıyor. "Hızlı," diyorum. "*Sonra yavaş.*"

Arkasına yaslanıp tek bir hareketle kazağını ve tişörtünü çıkarıyor. Bronz, gergin teni tüm ihtişamıyla ortaya çıkıyor. Karnındaki kıllar, siyah pantolonun içinde kayboluyor.

Fermuarımı indirmek için eğiliyorum ve o da yardım ediyor, dar elbiseyi tenimden sıyrıp bakışlarına açıyor.

Elleri dolaşıyor. Kalçalarımnda. Kollarımnda. Karnımnda. Bakışları vücudumu, dantelli iç çamaşırlarımı ıslatıyor ve dokunduğu her yerde yanıyorum.

"Hızlı istediğine emin misin?" diye soruyor, sesi karanlık ve kaba.

Kemer tokasını çözüyorum ve eski sözlerini ona çeviriyorum. "Korkuyor musun, Porter?"

Gülüyor, ama kısa, hararetli bir ses. "Sikeyim hayır."

O uzanıp sütyenimin kopçasını açarken ben de aynı anda fermuarını indiriyorum. Dantel kollarımdan aşağı düşüyor ve onu bir kenara fırlatıyor.

"Rütbemi geri alıyorum," diyor, ayağa kalkıyor ve pantolonunu tekmeliyor. "Buraya gel."

Güçlü eller kalçalarımı kavırıyor ve beni kaldırıp vücuduna yashıyor. Yatak odasına giderken bir şeyi deviriyor.

"Bırak," diyorum ama dudakları boğazıma dayanmışken fark etmemiş gibi görünüyor.

Beni yatağa fırlattı ve üzerime tırmandı. Bacaklarım beline dolandı. Sertliği iç çamaşırlarımızdan bile sıcaklığıma karşı. İpeksi saçları parmaklarımın altında. Duygularımın üstesinden geldim.

Cole alamet-i farikası olan gülümsemesiyle araya giriyor. "Bu gece tereddüt yok. O gece otelde daha kararsızdın."

"Sadece ilk başta." Onu tekrar aşağı çekiyorum ve tırnaklarımı sırtında hafifçe gezdiriyorum.

"Sadece ilk başta," diye kabul ediyor ve ben üstte olacak şekilde ters dönüyor. Elleri kalçalarımı kavırıyor ve gözleri göğüslerimde, vücudumda, açıkça aç.

Bileğini tutup göğsüme doğru çekiyorum. O da bana uyuyor, güçlü parmaklarıyla meme uçlarımı sıkıyor. "Bunu hatırlıyorum," diyor ve ağzını üzerlerine koymak için doğruluyor. Isırıyor. Nefesim kesiliyor.

Otel gecesi de böyle olmuştu. Gariplik yok. Tam iletişim. Bu kombinasyon birden fazla orgazm ve daha önce hiç yaşamadığım kadar eğlenceli bir seks yapmamı sağlamıştı.

Dudaklarını her çekişinde içimde ihtiyaç dalgaları titreşiyor. Ellerimi geniş omuzlarında, sırtının derin oluklarında gezdiriyorum. Bu vücudu özlemişim.

Cole arkasına yaslanıp göğüslerimi inceliyor; ikisi de dolgun ve ağır, meme uçları artık gergin ve kırmızı. "Mükemmel."

Onu geri itiyorum ve gülerek yatağa düşüyor. "Çok sabırsızsın Holland."

"Çok." Uzanıp boxer'ının üzerinden onu okşuyorum ve kahkahası hemen kesiliyor.

"Bu ayrı bir konu," diye hatırlatıyorum ona. "Tamamen," diye kabul ediyor.

Kemerini aşağı çekip onu sertçe kavriyorum. Acı dolu bir zevkle tıslıyor.

"Seks yapacağız."

"Evet," diye homurdanıyor. "*Lütfen*."

Okşuyorum, bir, iki kez. Elimde zonklıyor, çelik ve kadife birleşmiş. "Ve sonra, birbirimizden nefret etmeye geri döneceğiz."

Gözlerinin karası parlıyor. "Evet."

Uzanıyor ve külotumu kabaca yana çekiyor. Ve sonra aynısını bana yapıyor, aynı güç oyununu, parmaklarının onu okşamaya odaklanmak zorlaşana kadar alay etmesine ve daire çizmesine izin veriyor.

"Adil olan adildir," diyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde.

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Parmaklarının her dokunuşu içimdeki acıyı artırıyor. Buna daha fazla dayanamayacağım.

Cole beni tek bir güçlü hareketle çeviriyor ve sonra vücudumdan aşağı iniyor, elleri külotumun her iki yanında. Kalçalarımı yataktan kaldırıyorum ve o da külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Dantel hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel." Elini üzerime koyuyor, parmaklarından biri lezzetli bir şekilde içime batmadan önce parmakları beni açıyor. "Ama ben bunu daha çok seviyorum."

İçimdeki bir şey övgüyle ısınırken aynı zamanda ihtiyaç da beni pençelerine alıyor. Gözlerinin karalığına bakılırsa o da aynı şeyi hissediyor.

"Ve şimdiden çok ıslak," diyor. "Sikeyim."

"Şimdiden ısındı."

Cole parmağını yavaşça çeker. "Açıkça."

Bacaklarımin arasına oturuyor ve onları aralıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Kendini kavriyor ve zonklayan başını yavaşça merkezimde gezdiriyor. Yarığımın tepesine her dokunuşunda miyavlıyorum. Beni sınırdan tutmaya yetecek kadar veriyor.

"Dalga geçmeyi bırak."

"Hayır," diyor. "Bu bir ödeşme."

"Ne için?"

"Bana numaran yerine o notu bıraktığın için."

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve ellerimi yanlarımdan yukarı kaydırarak göğüslerimi kavriyorum. Parmak uçlarımin arasında yuvarlarken

bakışları meme uçlarıma kayıyor.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir," diyorum. Bu daha önce hiç yaşamadığım türden teşhirci bir seks; ışıklar açık, utangaçlık yok. O etraftayken beceriksizliğe yer yok.

Hâlâ beni izliyor, aşağı uzanıyor ve emin, pratik parmaklarıyla klitorisimde daireler çiziyor. İçimdeki ateş bir közün aleve dönüşmesi gibi hızla yayılıyor ve bir iniltiyle yatağa yığılıyorum. Bu benim dayanabileceğimden çok daha fazlası ve görünüşe göre onun da dayanabileceğinden çok daha fazlası. Aynı anda oyunu kaybediyoruz.

Güçlü eller kalçalarımı kavırıyor ve beni daha sıkı çekiyor. Giriş yerimdeki baskı artıyor, lezzetli, yeterli değil, istiyorum-

"Prezervatif," diye nefes alıyorum. "Bize bir tane lazım."

Nefes verirken titriyor. "Doğru. Yatağının başucundaki çekmecedeki mi?" "Bende hiç yok."

"Tanrı aşkına, Holland. Kim yapmaz-"

Onu itiyorum. "Zamanını boşa harcama. Sende var mı?"

"Olabilir. Bir kontrol edeyim." O kayboluyor ve ben yatakta kalıyorum, onun yokluğundan fiziksel olarak ağrıyorum. Geri döndüğünde, kararlı adımlarla yürüyordu.

Arkama yaslanıp onu izliyorum, V şeklindeki fiziğini, geniş omuzlarını ve ince belini. Bir yüzücü gibi kesilmiş. Onun yanındayken gergin ya da utangaç olmamam düşünülemez ama işte buradayım, rahatım ve o kadar tahrik oldum ki acı veriyor.

Folyoyu yırtıyor ve prezervatifi pratik bir hareketle takıyor. "Cüzdanımda bir tane vardı," diye homurdanıyor. "Tanrıya şükür." Beni o kadar sert öpüyor ki morarabileceğimi düşünüyorum, ikimiz de birbirimizi hevesle kavırıyoruz. Kalçalarımı kavırıyor ve beni kendine çekiyor. Uzanıp ona yol gösteriyorum.

Ve sonra içime girdi.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Çok iyi hissediyorsun."

İltifatını yinelemek istiyorum - beni en lezzetli şekilde esnetiyor - ama sonra hareket etmeye başlıyor ve konuşma tamamen elimden kaçıyor.

Cole ayak bileklerimi kavırıyor ve omuzlarına koyuyor. Parmakları kalçalarımı kazıyor, kendini daha derine itmek için beni kaldıraç olarak kullanıyor.

"Kendine dokun," diye emrediyor. "Etrafımda dolaştığını hissetmek istiyorum."

İşte bu yüzden otel odasındaki o geceyi unutamadım. Nereme dokunulmasını istediğimi ona göstermemi istemişti ve o da bunu görmek, öğrenmek istemişti. Bana bu şekilde dokunmak için.

Aşağı uzanıyorum ve beni her zaman sınıra getiren şekilde klitorisimin etrafında dönüyorum. Çok kolay, çoktan yaklaşmıştım ve Cole gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Bu bana güç veriyor. Tekrar daire çiziyorum, ve tekrar, ve o şimdi inliyor. "Sikeyim. Yaklaştım."

Neredeyse iki büküm olana kadar beni eğiyor ve nefes nefese kalıyorum, nefes alamıyorum, o kadar derin ki. Elim hala çalışıyor. Kenarda sallanıyorum, kontrolü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakınım. Uçurum beni çağırıyor.

Sonra içimdeyken kalçalarını döndürüyor ve ben zevke, ona kendimi kaptırıyorum. Bize.

İklimsel sisin içinde bir yerlerde Cole'un yüksek sesle inlediğini duyuyorum. İçime doğru sarsılıyor, elleri kalçalarımı kavırıyor.

Saniyeler geçer. Dakikalar.

Ayağa kalkıp prezervatifi bağlarken bacaklarımı yavaşça yatağa indiriyor. O banyoya giderken ben de onun arkasına hayranlıkla bakıyorum. Tüm enerjim buna yetiyor. Uzuvarım gevşek ve ağır hissediyor. Hareket etmek şu anda beni aşıyor, muhtemelen tüm gelecek için.

Döndüğünde bana gülüyor. "İyi misin?" "İyiden çok daha iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Yatağa oturup birkaç yastığı destekliyor. Kendini rahat ettiriyor. Bu bana hasta olduğum ve uyandığımda onun yatağımın diğer tarafında kitap okuduğu zamanları hatırlatıyor.

Biraz telaşla yüzüstü dönüyorum. Bakışları vücudumu okşamak için aşağı iniyor ve kendimi güçlü bir şekilde kadınsı hissederek bundan zevk alıyorum. Vücudunun sadece yüzde yedisi yağlı olabilir ama benimkini kesinlikle umursamıyor.

"Yani," diyorum.

"Yani," diye yankılanıyor. "Dur tahmin edeyim. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu mu söyleyeceksin?"

Kendimi beğenmiş bir gülümsemeyi deniyorum. "Hayır. Temel kuralları konuşacaktım."

"Kurallar mı? Nasıl edepsizce konuşulacağını gerçekten biliyorsun, Holland." "Hah." Ama... ilginç.

"Yapmamı ister miydin?"

Kaşlarından biri kalkıyor. Çıplak, yeni sikilmiş saçlarıyla gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Ki öyle de sayılır.

"Kesinlikle." Kitap yığınma bir göz atıyor. "Daha önce hiç bir yazarla yatmamıştım. Benzetmeler kullanacak mısınız? Metaforlar?"

"Tonlarca," dedim ona. "Çok fazla

aliterasyon var." "Beni şimdiden tahrik ediyorsun."

Yastığıma uzanıyorum ve kollarımı altına sokuyorum. "Temel kurallar. Birlikte yattığımızı kimse bilmiyor."

"Kime söyleyebilirim ki?"

"*Özellikle* de Karli'ye ya da senin işindeki herhangi birine." Sanki bu çok açıkmiş gibi bana bakıyor.

"Ben dedikodu yapmam."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim ama söylenmesi gerekiyordu. Çok fazla şey tehlikede" diyorum. İşim gibi. İtibarım gibi. *Kalbim*, aklım uyarıyor ama *elimi* sallayarak geçiştiriyorum. Daha önce hiç menfaat karşılığı arkadaşlık yapmamış olmam yapamayacağım anlamına gelmez.

Cole eğilip elini sırtımda gezdiriyor. Bu basit dokunuşun verdiği zevkle gözlerimi kapatıyorum. "Yatakta yaptıklarımız dışarıdaki hiçbir şeyi etkilemeyecek. Eğer yapabilirsen ikisini ayrı tutabilirim."

"İyi," diye mırıldandım. "Çünkü yatak dışında senden hâlâ nefret ediyorum." Gülüşü sert. "Başka türlü olmasını istemezdim."

"Yani anlaştık. Bu sadece seks."

"Sadece seks," diye kabul ediyor. "Karmaşık olmayan, bağlılık içermeyen seks."

Göğsüne, omuzlarına, çenesindeki keskin kesime bakıyorum. Adam bir sopanın üzerinde seks yapıyor ve eminim bu tür durumlara alışıktır. Kavgı ettiğimizde gözlerindeki ısıltılı eğlenceden bahsetmiyorum bile. Gülümsemesinin kıvrımı, sinsi ve alaycı. Düşman olsun ya da olmasın, bunu bir kenara atmak için aptal olmam gerekir.

"Cehennem kadar sıcak seks," diye düzeltiyorum usulca.

Cevap sırtışı tamamen erkeksi bir gurur. "Cumartesi günü bana geliyorsun."

"Oh?" Elimi göğsünde gezdirmek için uzandım. "Öyle miyim?"

"Kesinlikle." Beni ters çevirmek için uzandı, vücudu üzerinde hareket ediyor

Benim. "Daha yeni başladık."

COLE

Nick omzuma bir tokat attı. Bu onun normal selamlaması, yirmili yaşlarımızın başından beri böyle. Ben de ona tokat atıyorum. "Dostum, seni buralarda görmeyeli haftalar oldu."

"Bunun için üzgünüm. İş... şey, *çok fazla*."

"Yeni gelişiminiz başlamak üzere mi?"

"Evet, birkaç hafta içinde," diyorum viskimden bir yudum alarak. Skye bu şekilde ifade ettiğim için başımın etini yerdı ama Sayfalar Arasında ile yaptığım iş anlaşmasını Nick'e açıklamaktan daha iyisini biliyorum. Bana bunun berbat bir karar olduğunu her yönüyle anlatırdı.

Başını sallıyor, kabinde arkasına yaslanıyor. "Cumartesi günü kaybetmeye hazır mısın?"

"Hah, hiç şansın yok. Arka arkaya üç set kaybetmeyeceğim." Kolumu yanımdaki boş sandalyenin arkasına atarak arkama yaslanıyorum. "Blair sonlara doğru uğrayabilir. Ona da bir oyun sözü verdim. Sorun olur mu?"

Nick, yüzü gerilmesine rağmen başını sallıyor. Nedense küçük kız kardeşimle hiç geçinememişti. "Elbette."

Gözlerinin altındaki halkalar her zamankinden daha derin görünüyor, aksi takdirde sağlık timsali olsa bile. "İşler iyi gidiyor mu?"

Homurdanıyor. "Öyle de denebilir, evet."

Gözlerindeki kurt parıltısını tanıyorum. "Şimdi hangi başarısız şirketi devralıyorsun?"

"Gizlilik Sözleşmesi" diyor. "Bir hafta içinde söyleyeceğim."

Sırıyorum. Seattle sosyetesini Nicholas Park'ı ne yapacağını hiç bilemedi. Zekice zengin, ama çok açık bir şekilde yeni para. Yetenekli ve verimli,

Ama acımasızlığa da meyilli.

Üniversitede sınıf arkadaşydık ve o zamandan beri birbirimize bağlıydık, ikimiz de kazanmaya ve başarıya pervaneler gibi tutuşmuştuk.

"Bir ay içinde edindiğiniz düşman sayısını takip etmek zor olmalı," diyorum. "Bir liste tutuyor musunuz? Küçük bir kara kaplı defter?"

Sırıttıyor. "Elbette. Ölümüm halinde sizin için bir kopyasını çıkaracağım."

"Yani katilini bulabilir miyim?" "Evet.

Sana inancım tam."

Homurdanıyorum. "Bilmiyorum. Ama paranın satın alabileceği en iyi özel dedektifi tutacağım."

Nick bardağını bana doğru uzattı. "Daha azını beklemezdim."

Cebimde telefonum titriyor. Günün kaç saati çalıştığımı düşünürsek, genellikle ailemle veya arkadaşlarımla birlikteyken görmezden geldiğim bir şeydir.

"Bana bir dakika verin."

Başını sallıyor ve otelin barına bakıyor. Benimkilerden biri daha ama Tanrı'ya şükür Legacy değil. O ilk geceden beri oraya gitmedim.

Skye arıyor. Bana Sayfalar Arasında'daki kalabalık depo odasının bir fotoğrafını göndermiş, metin yok. Duvarda küçük bir dart tahtası var ve üzerine Porter Development'in neredeyse anlaşılmaz logosu bantlanmış.

Biberli oklar.

Telefonuma bakıp sırtıyorum.

Cole Porter: *Tek bir ok bile hedefe isabet etmiyor. Burada gelişime yer var.*

Cevabı hemen geldi, sanki telefonun başında bekliyormuş gibi.

Skye Holland: *Öfkeyle doluyken nişan almak zor oluyor.*

Cole Porter: *Eğer vandalizme uğrayacaksam, en azından bunu düzgün yapmaya çalışın.*

Yüzünü hayal etmek çok kolay, hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş. Göt herif, diyor şu anda kendi kendine.

Nick bana kafasını sallıyor. "Telefonuna mı gülümsüyorsun? Sakın bana Blair olduğunu söyleme."

"Hayır." Kabinde arkama yaslanıp ona bakıyorum. Nick bana her zaman doğruyu söylemiştir. Bazen acımasızca. "Sana bahsettiğim kızı hatırlıyor musun?"

"Yıkmakta olduğunuz binada çalışan kişi mi?" "İşte o."

"Ne olmuş ona? Hayır, bana söyleme. Birlikte yatmaya başladınız."

Omuz silktim. "Evet. Ama öylesine."

"Senin için belki," diye uyarıyor. "Her zaman sıradan *başlar*."

"Karşılıklı kararlaştırılmış gündelik, aslında. Bana hâlâ kişisel olarak katlanamıyor."

Nick karanlık bir şekilde kıkırdar. "Ondan şimdiden hoşlanıyorum. Ne olmuş yani? İkiniz nefret seksi mi yapıyorsunuz?"

"Evet." Benim açımdan çok fazla nefret yok. Yine de düzenli olarak bana kendi nefretini hatırlatmayı seviyor. İş yerinde düşman edinme konusunda yetenekli olan tek kişi Nick değil.

"Mükemmel kurulum, dostum. Suratında patlayacak, ama sürdüğü sürece tadını çıkar."

"Bir risk var ama çok az," diyorum.

Nick sırtıyor. "En son ne zaman sıradan bir şey yaptın?"

"Uzun zaman oldu," diye itiraf ediyorum. "Ama bir zamanlar yaptığım tek şey buydu."

Parmağını kaldırıyor, gözlerinde bir uyarı var. Her ne söyleyecekse, duymak istemiyorum. Eski sevgilimin, girişeceği psikanalist saçmalığına sürüklenmesini istemiyorum.

Beni şaşırttı ama yapmadı. "Keyfini çıkar," diyor Nick, "ama bir teslim tarihine doğru ilerliyorsunuz. Unutmayın, eninde sonunda sizinle ilişkisini tamamen kesecek."

Viskimin tadı ekşi. "Oh, yapmayacağım."

Akşamımız uzun sürmüyor. Bir zamanlar Nick ve ben geç saatlere kadar dışarıda olurduk, ikimiz de içki ve etek peşinde koşardık, ama bu on yılı aşkın bir süre önceydi.

Elini omzuma koydu. "Cumartesi günü kaybettiğinde gözyaşlarını silmeyeceğim," diyor.

Jesti tekrarlıyorum. "Tennis bir centilmen sporudur, ama senin için bir istisna yapacağım."

Nick'in cevap veren gülümsemesi bana zafer için savaşmam gerektiğini söylüyor - tam da istediğim gibi. Hak edilmemiş hiçbir şey iyi hissettirmez.

Belki viskiden ya da bana gönderdiği mesajdan, ama yalnız kalır kalmaz Skye'in numarasını çeviriyorum.

"Cole?"

"Hey," dedim. "Evde bir dart tahtam var."

Sesi yarı eğlenmiş, yarı kızgın. "Neden şaşırmadım?" "Nişan alıştırması yapmalısın."

"Kaba," diyor. "Haklısın ama yine de."

"İşin var mı? Değilse, gel ve pratik yap." Bir duraklama. "Bu bir seks çağrısı mı, Porter?"

Elimde değil. Gülüyorum. "Sıradan seks genellikle bir çeşit planlama içerir, evet. Öyle kendiliğinden olmaz."

Diğer hatta sessizlik var. İki gün önce onun evinde geçirdiğimiz akşamdan beri ilk kez konuşuyoruz. O zaman anlaşmıştık - katı kuralları koyan oydu - ama belki de fikrini değiştirdi. Her şeyden vazgeçti. Tüm o canlandırıcı alınganlığına ve tavrına rağmen, özünde şaşırtıcı derecede masum.

"Skye?"

"Geleceğim," diyor. "Bana yarım saat ver." "Bir araba gönderirim."

Homurdanıyor. "Hiçbir koşulda bunu yapmayacaksın. Kendim sürerim." Telefonu kapattıktan uzun bir süre sonra, teklifimi reddederkenki çelik gibi yumuşak sesini düşünüp gülümsüyorum. Bağımsız Skye Hollanda gerçekten de iş başında.

Kırk beş dakika sonra asansörün zili koridorumda çaldı ve işte tüm ihtişamıyla karşımdaydı.

"Geç kaldın," diye sesleniyorum.

"Sadece on beş dakika." Botların fermuarının açılma sesi, yere fırlatılan bir ceket. "Bu gece okul var. Geç saate kadar kalamam."

"Bana acele etmemi mi söylüyorsun?" "Evet."

"Bir usta asla acele etmez." Şarap soğutucusundan bir şişe aldım ve kolay bir hareketle açtım. Skye kısa kollu bir sundress giymiş, çıplak ayaklarıyla mutfağıma giriyor. Kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş ve pırıl pırıl parlıyor. Her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür ama loş ışıklar altında yüzü dikkat çekici. İnce burun. Parıldayan gözler. Baştan çıkarıcı kıvrımlı bir ağız.

Boğazımı temizliyorum. "Şarap mı?"

"Evet, lütfen." Bir yudum alıyor ve koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Baştan çıkarma yeteneğine güvenen küstah bir bakış.

"Buraya gelmene sevindim." "Geleceğimi söylemiştim."

Tezgâha yaslanıyorum, gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, boynunda, göğüs dekoltesinde, kalçalarında duruyorum. Bu tamamen uygunsuz, zaten amaç da bu. Ayaklarını benim incelememin altından kaydırıyor. "Şey," diyorum sonunda. "Şüphelerim vardı."

"Oh?"

"Evet. Bu yaşadığın ilk sıradan ilişki mi?"

Beni görmezden gelerek beton mutfak adasının etrafında dolaşıyor. "Burada hiç yemek yapıyor musun?"

"Bazen. Soruyu geçiştiriyorsun."

Skye yüksek sandalyelerden birine oturuyor ve etrafına bakınıyor. Benim evim hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum - sade, minimalist tasarım. Bibloları, kitaplıklarının olmaması ve tamamen ev gibi olmasıyla onun dairesinden çok farklı.

"Evimden nefret ediyor olmalısın," diyor, sanki aynı farkı o da fark ediyormuş gibi.

"Hiç de değil." Bana eski dairemi hatırlatıyor. Büyüdüğüm evi. Ailemi ve sıcaklığımı.

"İç mimarınıza hangi talimatları verdiniz? Lüks Budizm mi?"

Kıkırdıyorum. "Ben hiç vermedim. Satın aldığım da ev döşenmişti." Acelem olduğundan, eski sevgilimle yaşadığım yerde bir gece daha kalmak istemediğimden bahsetmiyorum bile.

Bardağımı bırakıp tezgâhın etrafından dolaşarak oturduğu yere geliyorum. Elbisesi yukarı kalkmıştı ve bir elimi kalçasına koyup yumuşak tenini yumuşattım. "Bizimki gibi bir anlaşmayı ilk kez mi yapıyorsun? Açıkça gündelik mi?"

Dudakları açılıyor, davetkâr bir şekilde dolgunlaşıyor, kahverengi gözleri kapanırken bile. "Belki," diyor. "Genelde bir iş anlaşmasını kazanmaya çalıştığım erkeklerle yatmam."

"Oh, bilmiyor musun?"

"Hayır. Sen bu konuda benim ilkim sayılırsın." Elimi kalbimin üzerine koydum.

"Onur duydum."

"Öyle olmalısın." Benden uzaklaşıyor, sandalyeden kayıyor ve mutfağıımı incelemeye devam ediyor. Arkama yaslanıp ocağımda, mikrodalgamda durmasını izliyorum. Buzdolabında.

"Hiç buzdolabı magnetiniz yok," diyor. "Daha önce hiç magneti olmayan bir eve gittiğimi sanmıyorum."

Gülümsememi gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. "İyi tespit edilmiş." "Nasıl yani?"

"Peki, birileri onlarınkini nasıl alır?"

"Hmm." Elini kulpun üzerinde gezdirir ve buzdolabını açar. Buzdolabı ona boş boş göz kırpmıyor. Birkaç şişe meyve suyu, biraz meyve. İçinde nadiren yiyecek vardır. Yeterince evde değilim.

"Bu çok üzücü, Porter." Rafta tek başına duran, yarısı açılmış bir turşu kavanozunu kaldırıyor. "Bununla mı geçiniyorsun? Bundan şüpheliyim."

Artık gülümsememi gizlemenin bir yolu yok. Oyalanıyor ve bu çok sevimli. "Günde bir turşu, bilirsin."

"Bunların hepsi yanlış." Buzdolabımı kapatıyor ve yemek masasına doğru ilerliyor. Yan masada bir kase bir şey var - bunlar dekoratif limonlar mı? - ve bir tane alıyor. "Sahte meyve. Zenginler böyle mi yaşıyor?"

"Bak ne diyeceğim, bunları daha önce hiç fark etmemiştim."

Ağzı kaşlarını çatıyor. "Buzdolabında hiç yiyecek olmamasına şaşmamalı. Nasıl fark edeceğini bilmiyorsun."

Şimdi kocaman sırıtiyorum ve birkaç hızlı adımda ona ulaşıyorum. "Eğer burayı gezmek istersen, tek yapman gereken sormak."

"Yorum yapacak mısınız?"

"Sizin de zekice gösterdiğiniz gibi, burası hakkında bunu yapacak kadar bilgim olduğundan emin değilim."

Elini benimkinin içine sokuyor. Hareket zahmetsiz, sanki daha önce yapmışız gibi, teni benimkine karşı sıcak. "Yolu göster."

Onu yemek odasından geçirip oturma odasına ve büyük merkezi şömineye doğru çekiyorum. "Tüm ellerinizi ve ayaklarınızı her zaman aracın içinde tutun," diyorum. "Ve şoförün dikkatini dağıtmayın."

Elimden çekiştirerek beni duvardaki çerçeveli resmin önünde durduruyor. Annem, kız kardeşim ve ben Blair'in mezuniyetindeyiz. Koyu renk bir güneş gözlüğü ve takım elbise giymişim, Blair'in sevgiyle söylediği gibi "Tam bir ahmak gibi" görünüyorum.

"Bu senin ailen mi?"

Boynumu ovuyorum. "Evet."

"Kız kardeşin muhteşem."

Buna uygun yanıt nedir? *Teşekkür etmek mi?* "Hı-hı," diyorum, başka bir şey hakkında yorum yapıp yapmayacağını merak ederek. Bu... şey, kesinlikle sıradan bir cinsel ilişkinin parçası *olmayan* türden bir konuşma.

Ama o bana sadece geniş bir gülümseme veriyor. "Hadi, tur operatörü. Yatak odasını görmek istiyorum."

"Vay canına. Pekâlâ, ama bu biraz ileri gitmek oldu

Holland." Gözleri genişledi. "Ama-"

"Hayır, hayır, hanımefendi ne isterse onu alır. Bana kendimi ucuz hissettiriyor olsan bile." Onu öne doğru çekiyorum, kahkahaları arkamızdan geliyor.

"Niyetim bu değildi!"

"İstediğin kadar inkar et."

Beni geçip yatak odasına doğru ilerliyor, dev yatağı gördüğünde dudaklarında kahkahalar beliriyor. Satın aldığımda zaten burada olan bir başka özellik, ama şikayet ettiğim bir şey değil.

Komodine doğru yürürken eli benimkinden kayıyor ve kitabı küçük okuma malzemesi yığınının üstünde buluyor. Saçları öne düşüyor ve yüzünün görünmesini engelliyor. Elim parmaklarımın arasından hissetmek için ağrıyor.

"Tabii ki ne okuduğumu görmek istiyorsun."

Dalgınca gülümsüyor ve arkasını okumak için çeviriyor. "*Havacılık Tarihi* mi?"

"Evet." Kravatımı çözmek için uzandım ve bir kenara attım. "Yine oyalıyorsun."

"Belki de sadece seni değerlendiriyordum. Sadece bir ganimet çağrısı olmam, bitmiş bir anlaşma olduğum anlamına gelmez, biliyorsun."

"Beni okuma alışkanlıklarına göre mi değerlendiriyorsun?"

Başını sallıyor, yığının geri kalanına bakıyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve dudağını ısırırken acı dolu bir sessizlik içinde onu izliyorum. "Ah," diyor, yumuşak bir nefes verme sesi. "Bu kitap mükemmel."

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. "Bu çok acı verici."

"Yargılanmaya alışık değilsin." Sesi ipeksi, aynı haftalar önce otelde kullandığı tonda. Kendinden emin ve baştan çıkarıcı. Ve onu yatağıma bu kadar yakın dururken görmek.

"Yatak odasında değil, hayır."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Zavallı küçük geliştirici."

"Bir kelimeyi doğru söyledin. Sonuncusu."

Kitapları yere bırakıyor ve tamamen bana dönüyor. Gözleri parlıyor, yazlık elbisesinin en üst düğmesine uzanıyor. Hızlı parmakları ilkinin çözüyor.

"Yani?" Ağzım kurudu. "Geçtim mi?"

İki düğme daha açıldı. Sütyeninin beyaz danteli ortaya çıkıyor, göğüslerinin pürüzsüz kıvrımları görünüyor. Parmakları da durmuyor, çok geçmeden dümdüz karnı ortaya çıkıyor. Ani bir hareketin onu durduracağından korkarak olduğum yerde kalıyorum.

Skye elbiseyi omuzlarından silkerek, "Sen yaptın," diyor. Elbise ayaklarının dibinde birikiyor. "Bana böyle bakmana bayılıyorum."

Herkülvari bir çabayla bakışlarımı onunkilere doğru sürüklüyorum.

"Oh?"

"Evet," diye nefes alıyor, sesinde cesaret, utangaçlık ve istek baş döndürücü bir karışım halinde.

"O zaman sütyenini de çıkar."

Dudağını ısıyor ama gözleri hâlâ benimkilerde, boyun eğiyor. Kollarından kayıyor ve sonra sadece külotu ve uzun saçlarıyla önümde duruyor. Zarifçe kıvrılmış köprücük kemikleri. Kıvrık kalçalar. Yumuşak kalçalar. Çoktan sertleşmiş meme uçlarıyla çilli göğüsler.

"Lanet olsun."

Gülümsemesi sıcak. "Evet, bu bakış."

"Neyi sevdiğimi zaten çok iyi biliyorsun, değil mi?"

"Seni okumak çok kolay." Skye yatakta kayıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş

-Kemerimi açmak için uzandığımda -evet, başka tarafa bakma. Pantolonumu ve boxerımı indirirken nefesi tıslama sesi çıkarıyor. Çok zor, acı verecek kadar sert olmak.

"Gördün mü?" Kendimi okşayarak söylüyorum. "Hepsi senin sayende."

Güzel teni kızarıyor ve yanaklarından boynuna, oradan da göğsüne doğru iniyor. Otelin barında ilk fark ettiğim şeylerden biri buydu. Bana bir şeyler söylemişti ama bunu yaparken kızarmıştı.

"Buraya gel." Ayak bileklerinden tutup onu kabaca yatağın kenarına çekiyorum. Külotunu tutup uzun bacaklarından aşağıya ve bir ayak bileğinden çekerek çıkardığımda nefesi kesiliyor.

Çok güzel.

Bacaklarının arasına yerleşiyorum, ellerim kalça kemiklerinde. "Sadece bir seks çağrısı," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"Ne?"

Ama ben kelimelerle cevap vermiyorum. Onun yerine her dakikasından zevk alarak parçalandığından emin oluyorum. Boşaldığında Skye'in sırtı, tahrik edici olduğu kadar doğal da olan bir şekilde yükseliyor. Nefes alışları gerçek ve tıslayan nefeslerinin her biri zonklamama neden oluyor.

Yatağa doğru çöküyor ve başımı buluyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Alnımı iç uyluğuna yaslıyorum ve uyarılmışlığımla nefes alıyorum.

Bunu sonsuza dek yapabilirdim. Birlikte geçirdiğimiz o ilk gece onu boşaltmak bana başarı gibi gelmişti, üçüncü seferden sonra ise zafer gibi. Özellikle de bana erkeklerle nadiren boşaldığını söylediğinde.

"Beni becermeni istiyorum," diye nefes alıyor. İnliyorum. "Sikeyim.

Ben de istiyorum."

"Sert, Cole. Gerçekten, gerçekten sert."

Seksten nefret ediyorum, diye düşünüyorum, Nick'in sözleri beni tekrar buluyor.

Onu ters çeviriyorum, ellerim kalçalarında, kıcını kendime doğru çekiyorum. Onu sağlıklı düşünemeyecek, önümde eğilmiş bedeninin ötesinde bir şey düşünemeyecek kadar çok istiyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, eğilerek.

Skye'in talepkâr bakışları üzerimdeyken prezervatifi hiç bu kadar hızlı takmamıştım. "Sert," diye homurdanıyor.

İki kere söylemesine gerek yok.

İçine itmek cennet gibi hissettiriyor ve ikimiz de bu hisle inliyoruz. Çok ıslak, çok sıkı ve bunu sonsuza dek yapabilirim. Onu sonsuza kadar sikebilirim.

Ama yapamam. Her derin vuruş hissi, içimdeki ihtiyacı artırıyor ve bu sefer bir boka dayanamayacağım. Bu çok iyi. Kalçalarını kavriyorum - mükemmel bir tutamaklar - sadece yuvarlak kıcı için onları terk etmek için. İçine girip çıkarken kendimi izliyorum. Derinlere indiğimde nefesini duyuyorum.

"Cole," diye miyavlıyor, elleri yorganıma dolanıyor. Dirseklerinin üzerine düşüyor, bacakları birbirine yaklaşıyor, bu da onu etrafımda daha da sıkı hissettiriyor. Tüm düşünceleri unutturuyor.

"Aferin kızım," diye homurdanıyorum, onu daha sert ve daha hızlı beceriyorum, ona her şeyimi veriyorum, ellerim saçlarında ve sonra inliyor ve kontrolümü kaybediyorum ve vücudu altımda çok güzel ve hala dilimde onun tadını alabiliyorum ve her şey bitti. Ellerimle kalçalarını kavrayıp onu yerinde sabitleyerek patlıyorum, derinlere gömülüyorum.

Yorgana karşı inliyor. "Aman Tanrım."

Ellerimi yatağa dayayıp onu tamamen örtüyorum ve nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum. Nasıl oluyor da onu her becerişim bir öncekinden daha iyi oluyor?

"İyi misin?"

Bir kahkaha attım ve prezervatifi bir kenara fırlatarak içinden çıktım. "Ben de sana bunu soracaktım." Nefesim kesilmiş bir halde yatağa yığılıyorum. O da yanımda sırt üstü dönüyor.

"Evet." Skye daha iyi durumda değil; kolları ve bacakları bir denizyıldızı gibi açılmış, tavana bakıyor. "Vay canına. Bu..."

"Lanet olası gerçek dışı,"
diye mırıldandım. "Evet,
bu doğru."

Ona bakıyorum. Kızarmış bir cilt, parlayan gözler. Kahverengi ipek gibi yatağıma yayılan güzel saçlar. "Çok sert değil mi?"

Beni gülümsetecek kadar güçlü bir şekilde başını sallıyor. "Hayır. Mükemmel miktarda."

"Bana karşı inanılmaz iyi hissediyorsun, etrafımda olmaktan bahsetmiyorum bile. Bu kadar dayanabildiğime hep şaşırmışımdır."

Skye dönüp bana bakıyor, gözlerinde eğlence ve utanç okunuyor. O da mı seks sırasında iltifatlara alışık değil? Eğer öyleyse, daha önce birlikte olduğu erkekleri ciddi şekilde sorgulamama neden oluyor.

"Aletine iltifat ettiğim kısım bu mu?"

Gülüyorum, uzanıp burnuna bir fiske vuruyorum. "Sadece sen istersen."

"Bu durumda, diyebilirim ki-" Çalan bir telefonun tiz sesi havayı kesiyor. Bu bir melodi... tanıdık geliyor. Skye oturmak için çabalıyor.

"*Bu mu?*" Ben soruyorum. "Zil sesi olarak *The Office*'in tema şarkısını mı kullanıyorsun?"

"Evet." Elbisesinin ceplerini karıştırıyor ve yıpranmış eski bir iPhone çıkarıyor. "Merhaba, Isla."

Ellerimi başımın arkasına koydum ve açık bir şekilde konuşmasını dinledim. "Evet, akşam yemeği yarın saat yedide. Ben-"

Isla ne derse desin yüzü kapanıyor. Zaten seksten kızarmış olan yanakları koyu kırmızıya dönüyor. "Sen *imkânsızsın*."

Telefondaki her kimse bunu duymak hoşuna gitmedi, bu çok açık. Skye benden uzaklaşıyor, hâlâ çıplak, saçları sırtına kadar uzanıyor. Benim muhteşem kitapçı tezgâhtarım, zeki, güçlü ve cesur. "Tamam. Evet, elbette yapacağım. Onun da bende kalmasını ister misin?"

Bir duraklama.

"Evet. Tamam. Onu altıda alırım. Ve Isla... Bu hafta sonu fazla çılgınlık yapma, tamam mı?"

Skye telefonu kapatır, güzel dudaklarında bir çatıklık vardır. Bu oraya ait değil. "O her kimse," diyorum, "aptalın tekiydi."

Şaşkın bir kahkaha atıyor. "Bu da nereden çıktı?" "Önsezi diyelim."

"Şey, bunu açıkça kabul edemem."

"Kız kardeşin mi?"

Başını sallıyor. "Yarın Timmy'ye bakıcılık yapacağım. O kısmı hiç umursamıyorum ama annemle yemeğe gelmemesi hiç hoş değil. Özellikle de..." Başını iki yana sallayarak devam ediyor. "Seni sıkmak istemiyorum. Bu çok aptalca."

Kulağa aptalca gelmiyor ama zorlamıyorum. Onun yerine sütyenini takmasını izliyorum. *Güle güle göğüsler*, sanırım. *Bir dahaki sefere kadar*. Kendi pantolonumu çekiyorum ve iç çamaşırını ararken eğlenerek izliyorum.

"Onları nereye attın?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben daha çok neyi kapsadıklarıyla ilgileniyordum." Skye yine kızardı. "Onları geri istiyorum."

Bakmasına yardım ediyorum, sonunda şifonyerimin üstünde külotunu buluyorum. Güzel bir hareketle ona uzatıyorum. "Sizin için, bayan."

"Teşekkürler."

Oturma odasına geçiyoruz, Skye sessizce düğmelerini ilikliyor. "Bu bir okul gecesi," diyorum, "ama seksten sonra seni asla dışarı atmayacağım. İstedğin kadar kalabilirsin."

Gülümsemesi çarpık. "Birbirimizin saçını örebilir miyiz?"

"Hmm. Belki bir yastık savaşı?"

"İlk oyunda benim avantajım var, ikincisinde senin. Adil görünüyor."

"En adil olanı." Ellerimi ceplerime sokuyorum, hala gömleksizim. "Ben "Bu arada, birkaç günlüğüne gidiyorum."

"Öyle misin?" Daha da yaklaşıyor ve ben de uzanıp saçının bir telini parmaklarımın arasında gezdiriyorum.

"Evet, iş için. Salı günü döneceğim."

"Dünyayı daha fazla fethetmeye mi gidiyorsun?" Ela rengi gözleri tıpkı ilk gece otelin barında olduğu gibi bakıyor. Alaycı ve kendinden emin, hoşnutsuzluktan eser yok. Tercih ettiğim gibi.

"Yaşamak için ne yaptığımı sanıyorsun?" Ellerimi beline doladım. "Bu konuda seni düzeltmek istediğimi sanmıyorum; hayal gücünde çok daha güçlü görünüyorum."

Kıkırdıyor, elleri boynuma dolanıyor. "Ve egomanyak." "Bu da çok güzel bir kelime."

"Kelime dağarcığım seni tahrik ediyor, ha?"

Başını geriye yatırıyorum ve dudaklarına bir dizi yavaş, ürpertici öpücük konduruyorum. "Kesinlikle."

O da beni öpüyor; yumuşak, sıcak, davetkâr. "O zaman yanına bir eşanlamlılar sözlüğü al."

Ellerimi onun kızıyla dolduruyorum. "Senin kadar çekici değil. Tamamen sert açılar, kıvrım yok."

"Beni bir kitapla kıyasladığın için teşekkürler." Kollarını göğsümden aşağıya, kollarıma doğru kaydırıyor ve öpücüğü bir gülümsemeyle sonlandırıyor.

"Bunun kitabınızdaki en büyük iltifat olduğunu biliyorum." "Bildiğinden daha doğru."

Duvara yaslanıyorum ve asansörün düğmesine basışını izliyorum. Yine saygın görünüyor - çizimleri ve elbisesiyle sevimli - ama hiçbir şey uzun saçlarının yeni düzülmüşlüğüne gizleyemiyor, muhteşem ve vahşi.

"Ben yokken beni çok özlemeyin," diyorum.

Asansöre adımını atıyor ve bana çarpık bir gülümseme veriyor, en sevdiğim gülümseme. "Merak etme, Porter. Senden hâlâ nefret ediyorum."

Asansörün kapıları kapanıyor ve her seferinde bir kat aşağı inerek onu benden uzaklaştırıyor. "Biliyorum," diyorum yüksek sesle, "ama bunun üzerinde çalışacağız."

GÖKYÜZÜ

Pazartesi sabahı büyük bir patlamayla başlıyor.

Chloe içeri girerken yanlışlıkla kitapçının ön kapısını çarptı, kolunda pahalı bir çanta sallanıyordu. Kumral saçlarını geriye itti ve Karli ile bana kazanan bir gülümseme verdi.

"Hey! Geç kaldığım için çok üzgünüm!"

"Oh, endişelenmeyin. Oldukça yoğun bir trafik var, o yüzden acelemiz yok." Karli tezgâhın arkasından mali defterleri alıyor. "Depodaki defterleri gözden geçirmemiz gerekecek. Umarım sakıncası yoktur?"

"Hiç de değil." Chloe'nin gülümsemesi beni gördüğünde profesyonelden sıcağa dönüşüyor. "Skye! Sonunda ben buradayken sen de buradasın!"

Ona sarıldım. "Seni tekrar görmek güzel."

"Oh, aynı şekilde. Çok uzun zaman oldu." Arkasına yaslanıyor ve neden arkadaş değil de dost olduğumuzu hatırlatacak şekilde gözlerini üzerimde gezdiriyor. Her zaman biraz fazla eleştirel olmuştur. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de öyle."

"Karli ve ben konuştuktan sonra arayı kapatmamız gerekecek. Seninle ilgili yeni olan her şeyi bilmek istiyorum."

Karli'yi depoya kadar takip etti ve rakamlar hakkında sohbet etti. Bu kadar kısa sürede bir muhasebeci bulduğumuz için şanslıydık ve Chloe'nin mesleki nitelikleri hakkında hiç kötü bir söz duymamıştım.

Yine de, bahsi kazanmanın bir yolunu bulmak için harcamalarımızı ve yeni keşfettiğimiz geliri sıralayacak zeki birine ihtiyacımız olacaktı. Kârlı görünmenin ve kârlı olmanın iki şey olduğunu anlayacak kadar muhasebeden anlamıştım.

aynı şey olmak zorunda değildi. Bazı ödemeleri yeniden planlayabilirsek, harcamaları kısabilirsek...

Karlı yokken kasanın yanında oturuyor, müşteriler arasındaki zamanı Instagram profilimiz üzerinde çalışmak için kullanıyorum.

Cole'un sadece yirmi yedi takipçisi olduğu için alay etmesinden bu yana gerçekten büyüdü. Neredeyse dört yüz takipçiye ulaştık ve bunun için Instagram'ınızı nasıl büyüteceğiniz konusunda okuduğum yüzlerce makaleye teşekkür etmeliyiz. Organik etkileşim. Sosyal yardım. Tutarlı paylaşımlar. Hashtag'ler.

Oh neyse. Sayfalar Arasında başarısız olursa, belki de dünyanın en az deneyimli sosyal medya danışmanı olarak bir geleceğim olur?

Öğlen saatlerinde iki genç kız birbirlerine kıkırdarak içeri girdiler. Beni görünce doğruldular. "Merhaba! Size nasıl yardımcı olabilirim?"

İçlerinden biri öne çıkıyor. "Merhaba. Evet, lütfen. Kalplerden yapılmış bir kitap arıyoruz. Rafta pencere olarak mı?"

"Hayır," diyor diğeri, "*kitaplardan* yapılmış bir *kalp*."

Heyecandan içim içime sığmıyor. "Evet, bizde var! Hemen şurada..." Okuma odası ile çağdaş kurgu arasındaki duvara doğru ilerliyorum.

İlk kız boğazını temizliyor. "Fotoğrafını çeksek sorun olur mu?"

"Elbette! Ve" diye ekliyorum, çünkü tüm bu makalelerden *bir şey* öğrendim, "internette yayınlarsanız bizi etiketlemeyi unutmayın."

İki kız da bana gülümsüyor. "Yapacağız."

Bu küçük bir şey -belki de aptalca bir şey- ama kitap kalbinin umduğum gibi çalıştığını görmek beni aptalca mutlu ediyor. Buranın mistik cazibesinin bir parçası. Hangi kitapsever buna karşı koyabilir ki?

Kasaya dönüyorum ve arkadan gelen heyecanlı çığlıklara gülümsüyorum, kızlardan biri diğerine nasıl poz vereceğini öğretiyor. Neden daha önce yapmadım ki? Cole'a mesaj atasım geliyor. *Al bakalım, Porter. Kârlılık, işte geliyoruz.*

Ya da daha doğrusu, *bunu yapmama yardım ettiğin için teşekkürler. İşe yarıyor.*

İkisini de ona göndermedim. Gideli iki gün oldu, bu hiç de uzun bir süre değil ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Gerçekten iyi bir seks yapmadan yirmi altı yıl geçirmiştım ve şimdi bunu yaşadığıma göre, yaşamaya *devam* etmeye kararlıyım.

Siyasi klasiklerin bulunduğu kitaplığa bakıyorum. Machiavelli. Sun Tzu. Clausewitz. Hepsi de güç ve düşmanlarla, manipülasyon ve hileyle uğraşmış. Düşmanınızla yatmayı onaylayacaklarından şüpheliyim.

Gözlerim daha aşağılara, daha cüretkâr edebiyat klasiklerine kayıyor. Çılgınca şeyler yapan, yollarda yaşayan, Yunan tanrılarıyla savaşıp, aşılmaz zorluklara göğüs geren kahramanlar.

Sanırım *dağınıklığı seçtim. Hayat tecrübesi istedim. İşte bu.* Eşit ölçüde heyecan verici ve zor.

Ve tehlikeli, özellikle de bazen kendime neden devam edemeyeceğimizi, onun kim olduğunu hatırlatmak zorunda kaldığım için - Eleanor'un mirasını pelüş halıları ve avizeleri olan parlak yeni bir otele dönüştürmeye çalışan kişi. Bu tamamen benim yarattığım bir karmaşa.

İşten sonra kendime biraz kişisel bakım yapıyorum. Bilgisayarımdaki on dört internet sekmesini kapatıyorum: *Küçük bir işletme nasıl kurtarılır*'dan *Şirketiniz için bez çantalar yaratın*'a kadar her şey! Kendime bir banyo hazırlıyorum. Mumlar yakıyorum. Çakıllı caz müziği açıyorum, eski tarz bir caz müziği, kendimi bir içkili mekanda, göz kamaştırıcı bir elbise giymiş ve dünyayı umursamıyormuşum gibi hissettiriyor. Bu gece için, tam da ihtiyacım olan şey.

Gelecek hakkında endişelenmeye izin yok.

Su tenime karşı cennet gibi, hem endişelerimi hem de duygularımı eritiyor. Cole benim kurtuluşum. Benim kaçışım. Kesinlikle yapmamam gereken bir şeyi yapma şansım. Bana istendiğimi, yaşadığımı ve kendi şartlarımla kabul edildiğimi hissettiriyor.

Telefonum küvetin yanında duruyor ve cesaretimi kaybetmeden önce numarasını çeviriyorum.

"Skye?" Diğer hattaki sesi şaşkın ama aynı zamanda inkar edilemez bir şekilde memnun. Bu bana güç veriyor.

"Hey."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiç de değil," diyorum küvetin içinde bir dizimi bükerek. Biraz su s ı ç r ı y o r . "Seni aramam için bir şeylerin ters gitmesi mi gerekiyor?"

"Tabii ki hayır. *Yüzüyor* musun?"

"Banyo yapıyorum."

Bir duraklama oluyor ve sonra sesi geri geliyor, karanlık ve boğuk. "Beni küvetteyken mi arıyorsun?"

"Evet. Kendimi biraz keyifsiz hissediyordum ama sonra nedenini anladım. Bugün senden nefret ettiğimi henüz sana söylemedim."

"Ah," diye mırıldanıyor. "Günlük dozunu almamışsın."

"Kesinlikle."

Bir kapının kapandığını duyuyorum, sonra da ayak sesleri hızlanıyor.

"Neredesin sen?"

"Otel," diyor. "Lobideydim ama şimdi odama gidiyorum." "Oh."

Hafif bir elektrik bip sesi duyulur ve ardından bir kapı daha kapanır. "Bana ne yaptığınızı biraz daha anlatın."

"Banyoda mı?" "Evet."

Sadece omuzlarım ve başım yüzeyin üzerinde kalana kadar sıcak suyun derinliklerine doğru kayıyorum. "Neredeyse tamamen suya batmış durumdayım."

"Batık, ha. Bu iyi bir kelime."

"Evet, öyle. Ben senin kıvrımlı eşanlamlılar sözlüğünüm, unuttun mu?" "Evet," diyor.

"Hatırlıyorum."

"Ayrıca yaratıcı yazarlık dersleri aldım."

"Mhm." Sesi belli belirsiz gergin geliyor. "Onları benim için iyi kullan ve bana bir resim çiz. Otelimin küvetinde olmanı dilememi sağla."

Yanaklarım yanıyor, sadece banyo suyunun sıcaklığından değil. Bunu yapıyor muyuz? "Pekâlâ," diyorum. "Küvetim büyük değil ama benim için yeterli. Saçıma topuz yaptım ama yavaş yavaş çözülüyor. Birkaç mum yaktım."

"Oh?"

"Evet. Su lavanta gibi kokuyor. Biraz yağ ekledim. Ama hayır... şey, hiç kabarcık yok. Hem de hiç."

Diğer uçtaki kumaş hışırıyor. Kravatını çözdüğünü, yatağa uzandığını, telefonunu kulağına dayayıp beni dinlediğini hayal ediyorum.

"Kahretsin Skye. Şu anda tek düşünebildiğim banyoda çıplak olduğun."

"Bu oldukça doğru bir resim olurdu." "Meme ucunu çimdikleme istiyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ama itaat ediyorum, elimi aşağı kaydırarak dediğini yapıyorum. Parmaklarımın arasında yükseliyor. "Keşke senin elin olsaydı."

Sesi hararetli. "Dişlerim olabilir."

"Biliyor musun, kimse göğüslerimle senin kadar oynamadı." "Bir suç," diyor, "düzeltmekten çok keyif aldığım bir suç."

Elim onun sözlerinden güç alarak aşağıya kayıyor. "Şimdi odanda mısın?"

"Evet. Yatağımdayım."

Bacaklarımın arasındaki noktayı buluyorum ve daire çiziyorum. Su yağlı ve hareket pratik, ihtiyaç zaten nabız atıyor. Yumuşak bir inilti çıkıyor.

"Siktir. Telefonu hoparlöre al, Skye. Benim için kendine dokun."

Ve onun sesi... Daha hızlı dönüyorum, nefesim hızlanıyor. "Sen de aynısını yaparsan?"

"Seninle her zaman bir pazarlık var, değil mi?" "Her zaman."

Telefonun içinden fermuarın çözülürken çıkardığı belirgin sesi duyuyorum. Elim daha hızlı hareket ediyor, daireler çiziyor, basınç artıyor. Telefonun hoparlörü küvetin yanında, diğer uçta nefes alış verişini ağırlaştırıyor.

"Konuş benimle," dedim. "Sesini seviyorum."

Cevap verirken gülümsüyor gibi görünüyor. "Yani sürekli söylüyorsun. Pekâlâ. Benim için klitorisine dokunuyor musun?"

"Evet."

"Aferin kızıma. Parmaklarını daha da aşağı kaydır, bir tanesini de benim için içeri sok."

Yüce Tanrım. Dediğini yapıyorum, bu his karşısında içimden bir inilti kaçıyor. "Keşke sen olsaydın."

"Elim mi?" diye soruyor. "Yoksa sikim mi?" Cevap vermeden banyo suyunun derinliklerine batıyorum ve telefondan gırtlaktan bir kahkaha geliyor. "Şimdi kızarıyorsun. Bunu söyleyebilirim."

"Belki."

"Burada senin için çok sertim Skye. Seni çok fena becermek istiyorum."

Parmaklarım şimdi daha hızlı dönüyor, nefesim soluk soluğa ve inleyerek geliyor. Bu onun sesi. Onun sözleri. Otel yatağında, benim yüzümden sertleşmiş bir şekilde kendini okşarkenki resmi.

"Öylesin," diyorum.

Homurdanıyor. "Lanet olsun. Bana yakın olduğunu söyle, kendini tutma, yapamam-" "Yakınım. Keşke parmaklarım senin dilin olsaydı. Keşke içinde olsaydın

Ben."

"Oh bebeğim, ben de."

Sevgi sözcükleri karşısında gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı ileri geri hareket ettiriyorum. Zevk içimde başlıyor, karnıma, bacaklarıma, tüm vücuduma yayılıyor. Bu çok fazla. İnliyorum, bedenim kamburlaşıyor, orgazmım bir gelgit dalgası gibi duyularımda patlıyor.

Telefonda Cole yüksek sesle inliyor, küfrediyor.

Ve sonra ikimiz de sadece nefes alıyoruz.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Hâlâ orada mısın?" "Zar zor. Lanet olsun. Gömleğimi çıkarmalıydım." Kahkahalarım nefes kesiyor.

"Bu çok ateşliydi."

"Ötesinde. Keşke ben de orada olsaydım. Seni küvette becermek artık öncelikler listemde üst sıralarda yer alıyor."

Küçük dar küvetime bakıyorum. Pek olası değil ama yine de benimle sevişmenin bir yolunu bulacağından eminim. "Ben de öyle. Parmaklarım iyi ama sen değiller."

İnliyor. "Yapma. Konuşmaya devam edersen tekrar sertleşeceğim ve aletim zaten okşadığım için acıyor."

"Kıtlık. Hastalık. Otuz yedi kere sekiz."

Cole gülüyor, sesi küçük banyomda zengin ve dolgun. "Teşekkür ederim."

Kriz önlendi."

"Henüz dünyayı fethetmedin mi?"

"Sadece yarısı," diyor. "Bazı insanlar benim kurallarına direniyor. Bu çok ilginç." Homurdanıyorum. "Beni liderleriyle temasa geçirir misin?"

"Kaba."

Ilık suyun derinliklerine gömülüyorum, vücudum durgun ve gevşek hissediyor. "Bugün kitapçıya iki kız geldi. Kitap Kalbi'nin fotoğrafını çekmek istediler."

Mağazadan bahsederek her şeyi mahvedip mahvetmediğimi merak ettiğim kadar uzun bir duraklama oluyor. Ne de olsa sadece sıradan olmamızın nedeni bu.

Ama sonra gülüyor. "Eminim bu konuda kendini oldukça iyi hissediyorsundur." "Evet. Sanırım 'haklı çıktım' diyebilirim."

"Bu iyiydi," diyor. "Bu tür şeylerden anlıyorsun Skye."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Los Angeles'ta hava güzel mi?"

"Her zaman güzeldir. Ama arka arkaya toplantılardaydım, bu yüzden korkarım tadını çıkarma şansım yok."

"Zavallı küçük geliştirici."

"En fakiri," diye kabul ediyor, sesinde bir gülümseme. "Yani bu gece, gururla söylediğin gibi, senin ganimet çağrın mıydım?"

İtiraz etmek istiyorum ama ağzımı açtığımda hepsi havada kalıyor. O haklı. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Açtığın için mutluyum."

"Aradığın kişi ben olduğum için mutluyum."

Başka kimse yok, demek istiyorum. Ama bu istediğimden fazlasını açığa çıkarır. "Onurlandırılmak doğru kelime," diyorum.

"Pekâlâ." Sesi alaycı. "*Onur duydum.*"

Telefonda bile duyulabilen bir kapı sesi duyulur. "Kahretsin, gitmem gerek."

"Kendine iyi bak," diyorum ve hemen pişman oluyorum. Ne yapıyordum ben? Bir e-postayı mı imzalıyordum?

"Görüşürüz Skye."

Telefon görüşmesi bitiyor ve ben küvete daha da batıyorum, sonra daha da batıyorum, ta ki başım suyun altına girene kadar. Kendimi nasıl hissettiğimin doğru bir tanımı gibi görünüyor - boyumu aşan bir şey.

Ertesi sabah, kitapçıya bir teslimat var. *Skye Holland*, pakette yazıyor. *Kırılğan*.

Geldiğinde Karli telefondaydı ve ben de hızlıca arabama götürüp gözlerinden uzaklaştırdım. Bekleyemeyecek kadar hevesli bir şekilde kartonu yırttığımda şüphelerim doğrulandı.

Ağızına kadar banyo tuzları, banyo bombaları ve köpüren banyo yağlarıyla dolu bir kutu. Bath & Body Works'ün steroidleri gibi kokuyor. Ve altında, küçük bir mermi vibratör. *Su dostu*, kutunun üzerinde pembe harflerle yazıyor.

Yerin dibine batmak istiyorum. Kutuyu açıp test etmek istiyorum.

Ve ekinde, el yazısıyla yazılmış küçük bir not.

İstediğin kadar beni ara.

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Kitapçıdaki alçak ısıklık sesi beni gülümsetiyor. Timmy oşinografi kitabının üzerine eğilmiş, ödevini bitirmeye çalışıyor, bir yandan da ısıklık çalıp duruyor. Hayvanlarla ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda, motive olmaktan çok daha fazlasını yapıyor.

Benim de neredeyse hiç yardım etmem gerekmiyor ve bunu yapmaktan ne kadar hoşlansam da, bu gittikçe zorlaşıyor. Matematik ödevinin bazı kısımları bana yabancı gelmeye başladı bile. En azından İngilizce dersinde yardımcı olabiliyorum.

"Balinalar ve yunuslar arkadaş mıdır?" diye soruyor, başını kaldırıp bakmaya zahmet etmeden.

Kasada saydığım paraya bakıp gülümsüyorum. "Bilemiyorum. Birlikte yaşamıyorlar ve birlikte çok fazla zaman geçirdiklerini sanmıyorum ama birbirlerinden *hoşlanmıyorlar*. Bu mantıklı mı?"

"Evet," diyor defterine bir şeyler karalayarak. "Sen ve annem gibi."

Saymayı tamamen unuttum. Sanki apaçık bir şeyi ifade ediyormuş gibi hazırlıksız bir yorum. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlüklerini geri iterek yukarı bakıyor. "Birlikte çok fazla zaman geçirmiyorsunuz."

"Var," diyorum. "Bazıları."

"Çok değil." Sesi bir çocuğun zaferiyle neşeli. "Ya onunla birlikteyim ya da seninle, ama ikinizle aynı anda birlikte değilim."

"Hmm. Bu doğru, dostum. Ama biz kesinlikle yunuslar ve balinalardan daha iyi arkadaşız."

Cevabım her şeyi açıklıyormuş gibi başını sallayıp ödevine dönüyor.

Belki de öyledir ve belki de o kadar karmaşık değildir. Ama aynı zamanda, Isla daha önce hiç yapmadığı bir şekilde sınırlarımı bozmaya başladı. Daha bu *gece, bu gece meşgul olduğumu* söylediğimde beni görmezden geldi ve Timmy'ye bakmak için planlarımı değiştirmem konusunda beni suçluluk duygusuna sürükledi. Büyük planlar değildi -yoga, akşam yemeği, Cole'u tekrar aramak- ama bunu dört gözle bekliyordum.

Bunu düşünmek bile hainlik gibi geliyor. Timmy'nin etrafında olmasını seviyorum. Ödevine eğilmiş omuzları, hassas ensesi, neşeli ıslığı... O isteyebileceğim en iyi yeğen.

Ama hayatında *bir kez* olsun önceden plan yapmak Isla'ya zarar verir mi? Bazen, birkaç saatlik uyarıdan daha fazlasını takdir ediyorum. Ve Timmy çok daha iyisini hak ediyor. Bunu anladığından değil. Mantık söz konusu olduğunda, kız kardeşimin akli her zaman kevgir gibi olmuştur.

Duymak istediklerini duyar ve geri kalanını da.

Timmy arkasına yaslanmış, parmaklarında mürekkep. "Deniz kaplumbağalarının yüz yaşına kadar yaşayabildiğini biliyor muydunuz?"

"Yapabiliyorlar mı? Bu çok etkileyici!"

"Ve çok yaşlı!" Kitabının bir sayfasını çeviriyor ve bu mesafeden bile sayfadaki orkaların büyük boy çizimlerini görebiliyorum. "Hiç akvaryuma gittin mi?"

"Evet, ama uzun zaman önceydi. Gitmek ister misin?"

"Gidebilir miyiz?"

"Tabii ki. Annenle konuşup uygun bir zaman ayarlayacağım. Belki bu hafta sonu?"

Gülümsemesi muazzam. "Sen en iyisisin."

"Hayır, öylesin." Okuma odasındaki masaya doğru yürüyorum ve onun dağınık saçlarını karıştırıyorum. Burnunun kenarında çiller dans ediyor. "Kapatma işini neredeyse bitirdim, sonra eve gideceğiz. Akşam yemeği için ev yapımı pizza yapmak ister misin? Buzdolabında hamur var."

"Evet, önce ödevimi bitireyim." Sesi o kadar ciddi ki gülümsememek için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Elbette tatlım. İstedikçe kadar kalabilirsin." Sayfaya geri dönüyor ve ben de kasaya kadar gülümsüyorum. Isla'nın oğlu, çalışkanlığın timsali. Kız kardeşimle aynı fikirde olmayabiliriz ama ikimiz de Timmy'nin etraftaki en iyi çocuk olduğunu düşünüyoruz ve bu konuda ikimiz de haklıyız.

Islak bir bezle tezgahı siliyorum. Dükkânda tek bir müşteri bile yok ama bu Salı akşamı için alışılmadık bir durum değil. Ayrıca, müşteriler

bütün gün girip çıkıyor ve satışlarımız kesinlikle artıyor. Bu düşünce beni de ılık çalmaya itiyor.

Ama sonra kapı açılır, zil çalar ve işte oradadır. Hiçbir uyarı ya da ön bildirim olmaksızın, seyahatinin bitmesi gereken günden bir gün önce.

Cole'un gözleri hemen benimkileri buluyor. Bir amaç uğruna parlıyorlar, takım elbisesinin ceketi geniş omuzlarının üzerinde gergin duruyor. Kravat yok. Üst düğmesi açık. Yüzündeki kararlı çizgiler bana şiddetle çarpıyor ve tek yapabildiğim bakmak oluyor.

Uzun adımlarla aramızdaki mesafeyi geçiyor. "Teslimatımı aldın mı?"

"Evet. Ama-"

Öpücüğünün gücüyle beni geriye doğru eğiyor. Talepkâr, dudakları açık bir mesajla dudaklarımda geziniyor. *Beni küvete çağırdığında başladığımız işi bitiriyoruz.* Ve sonra, dili içeri girdiğinde, çok daha pis bir şey. *O vibratörü kullanıyoruz.*

Belki de bu sadece benim aklımdır.

Nefes nefese onu geri itiyorum.

"Cole-" "Erken döndüm."

"Tekrar hoş geldiniz." Gözlerim okuma odasına kaydı. "Yalnız değiliz."

Arkasına yaslanıyor, kolu omuzlarımdan belime doğru iniyor.

"Karlı?"

"Hayır."

Timmy kasalı açıklıktan bize bakıyor, yüzünde bir gülümseme. Baktığımızı görür görmez başını eğiyor.

"Tekrar merhaba, evlat!" Cole yüksek sesle sesleniyor. "Teyzenle baş b a ş a geçirdiğin zamanı böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil!" Timmy geri seslendi. Kendimi Cole'un kolundan kurtarıyorum. Bunu nasıl açıklayacağım? Kaçınılmaz olarak bunu kız kardeşime anlattığında ondan bahsetmiyorum bile.

Cole bunu ve daha fazlasını yüzümden okumuş olmalı, çünkü bana bir gülümseme fırlatıyor. "Merak etme," diyor nefesinin altından. "Biz hallederiz."

"Tamam. Evet."

"Dükkânı kapatmanız mı gerekiyor?" "Evet."

Timmy kitabını kapatmış -görünüşe göre ödevini unutmuş- ve fantastik kitap raflarından birine yaslanmış. "Beyzbol hakkında çok şey biliyorsun," diyor Cole'a, genelde yabancıların yanında gösterdiği utangaçlıktan eser yokken.

Doğru. Daha önce karşılaşmışlar. Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve omuzlarımı gevşemeye zorluyorum. Yanımda, Cole rahatlığın resmiydi.

"Biraz, evet."

"Okulumda seçmeler var," diyor Timmy gönüllü olarak. "Yani bu yıl içinde."

Ona göz kırpıyorum. "Takıma mı katılacaksın? Bu harika!"

Bana bıkkın bir "anlamazsın" bakışı atıyor ve gözlerini devirerek utanç verici olduğumu söylüyor. Birdenbire on yaşına on beş yaşına basmış, ergenlikten anlayan biri oluverdi.

Cole bilerek başını sallıyor. "Seçmeler korkutucudur," diyor.

"Anlıyorum." "Evet."

"Onlardan bir sürü yapmak zorunda kaldım."

"Öyle mi?" Timmy bir adım öne çıkıyor, eli böğründe kaşınıyor.

Son zamanlarda önemli gördüğü her şeyi yazmaya başladı.

"Evet, yüzme takımı için. Aynı spor değil ama size bazı ipuçları verebilirim."

Timmy hevesle başını sallıyor ve okuma odasındaki masayı işaret ediyor. "Oturalım," diyor, sanki bir toplantı yapacaklarmış gibi.

Cole bana çarpık bir gülümsemeyle ne yapabilirim ki der gibi bakıyor.

"Bu iyi mi?"

"Evet. Evet, kesinlikle," diyorum. Görünüşe göre, hem on yaşındaki çocuklar hem de onların daha iyi bilen yaşlı teyzeleri için cazibesi karşı konulmaz.

Kasayı kapatıp kilitliyorum. Üst katın ışıklarını kapatıyorum ve depo odasından arka girişi iki kez kontrol ediyorum. Bu sırada konuşmalarından kesitler dinliyorum; Cole Timmy'ye daha önce oynayıp oynamadığını, pratik yapmak için iyi bir beyzbol raketi olup olmadığını soruyor.

Bir şey bana belirgin bir şekilde erkeksi bir konuşma gibi geliyor. Köşeden onlara bakan Timmy gözlerini kocaman açmış ve hevesle Cole'un beni aşan bir şeyi açıklamasını izliyor. *Koç. Saha. Açıl.* Güçlü elini kalçasına dayamış, erkek canlılığının resmini çiziyor. Bu ne Isla'nın ne de benim sağlayabileceğimiz bir şey.

Ben bitirdiğimde, onlar hala derin bir sohbete dalmışlardı. Timmy'nin notlarla dolu yarım sayfası var. Kasalı açıklığa yaslandım. "Hey, çocuklar. Çıkmaya hazır mısınız, Timmy?"

Bana doğru yönelttiği sırtış göz kamaştırıcı. "Cole bizi beyzbol maçına götüreceğini söyledi! Mariners'ı görmeye!"

Hayır, yapmadı. Cole'a alaycı bir bakış attım ama o sadece bana baktı. "VIP sezonluk biletlerim var. Onları kullanabilirim. Çocuk

Bir gün oynamaya başlamak istiyorsa düzgün maçlar görmesi gerekiyor."

"Lütfen evet de teyze," diyor Timmy, zorlukla gizlediği heyecanıyla neredeyse zıplayarak. "İzlemek zorunda bile değilsin. Bir kitap getirebilirsin!"

Bu beni gülümsetti. "Programımız Cole'unkine uyarsa gideriz. O çok meşgul."

Cole yardımsever bir şekilde, "Yarın akşam evimizde bir maç var," diyor. "Ve ben çok meşgul değilim."

Teklif ettiği şey... kararlaştırdığımız gündelik durumun çok ötesine geçiyor. Sıcaklık göğsüme yayılıyor ve dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Cole'un motivasyonu ne olursa olsun, bu Timmy'nin haftasını güzelleştirecek.

Ve yavru köpek gözlerine bakılırsa, buna hayır dersem dünyanın en iyi teyzesi statümü çabucak kaybedeceğim. Düşmek için uzun bir yol var.

Timmy'ye "Anneni arayayım" dedim. "Eğer evet derse, yarın gidiyoruz."

"Evet! Evet, çok teşekkür ederim. Teşekkürler Cole."

"Benim için zevkti. Artık pek sık gitmiyorum. Eğlenceli olacak, evlat."

Cole bizi caddenin hemen karşısında park etmiş olan arabama götürüyor. Cole'la bir iki dakika yalnız konuşmamız gerektiğini söylediğimde Timmy itiraz etmiyor. Bunun yerine Cole'a bir başparmak işareti yapıyor ve neşeyle *yarın görüşürüz diyor!*

Kapı kapandığında Cole'a dönüp boynumu ovuşturuyorum. "Çok nazıksın."

Dudakları bir gülümsemeyeyle seğiriyor. "Teşekkür etmek üzere misin?"

"Evet, olabilirim. Ben... Cole, bu çok fazla. Eğer benim için olsaydı bunu kabul edemezdim."

Eli belimin kıvrımına yerleşiyor, rahat, sanki oraya aitmiş gibi. "Saçmalık."

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim içten.

"Gerçekten." "Ama...?"

Sesimi alçaltıyorum. "Bunun neresi sıradan? Bu işleri karmaşıklatacak."

Başımı geriye doğru eğiyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Yumuşak ve sıcak bir öpücük, daha birçok fırsatın olacağını bildiğinizde birine verdiğiniz türden bir öpücük. "Buna izin vermeyeceğiz. Ve yeğenin seni sonsuza kadar sevecek."

Biraz çarpık bir şekilde gülümsüyorum. "Bir çocuğun aşkını satın almak, ha?"

"Ben böyle yetiştirildim." Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden, ellerini kollarımda gezdiriyor. "Ona sadece çıktığın bir adam olduğumu söyle. Kız kardeşin aradaki farkı anlamaz."

"Haklısın."

"Maça giderken beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takarsan kimse seni tanımaz." Yine burnuma bir fiske vuruyor -bu onun alışkanlığı haline geldi- ve sırtıyor. "Bu hâlâ gündelik."

"Güzel," diyorum mutlulukla. "Gideceğiz ama hâlâ düşmanınız."

Gülüyor ve beni serbest bırakıyor. "Buna güveniyorum Holland. Ve bir kitap getirmeyi unutma."

Benim için normal maç günü deneyimleri sıra beklemeyi içeriyordu. İçeri girmek için kuyruklar, güvenlik kontrolü için kuyruklar, bir sosisli sandviç ya da simit almak için kuyruklar. Görünüşe göre yüzde birlik kesim böyle yaşamıyor.

Cole'un VIP biletleriyle -ve VIP statüsüyle- Timmy ve ben ayrı bir girişten içeri alındık. Merdivenlerden çıkmak yerine asansöre bindik. Bu neredeyse gülünç bir durum ve Cole yüz ifademi görünce bana pek de ince olmayan bir dirsek atıyor. "Kuralları ben koymuyorum."

Dirseğimle onu geri itiyorum, göğsü sağlam bir tuğla duvar gibi. "Sizin de farklı atıştırma alışkanlıklarınız var mı?" diye soruyorum. "Altın infüzyonlu soda? Yer mantarı aromalı patlamış mısır?"

"Hayır. Bu çok saçma olur." Bir duraklama. "Ama havyar aromalı pretzel için ölünür."

Gülüyorum, bir elimi Timmy'nin omzunda tutuyorum. "Kulağa lezzetli geliyor."

Timmy en sevdiği beyzbol tişörtünü giyiyor, takımın logosu ve galibiyet renkleriyle tamamlanmış. Ben de kendiminkini çıkarmıştım -yaklaşık iki beden büyük ve yirmi yıl eski, babamdan kalan birkaç parça kıyafetten biri. Onu bir kot pantolonun içine soktum, beyzbol şapkasını da başıma geçirdim.

Cole takım elbise giymiyor. İlk başta o kadar sarsıcıydı ki onu iğnelemek zorunda kaldım. "Seni kravatsız görmeye alışkın değilim," dedim ki bu bir hataydı. Onun gözünde, çürütme gün gibi açıktı. *Beni hiçbir şey olmadan görmeye alışkınsın.* Çek dostum, buna herkesin içinde söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Teras benzeri bir koltuğa kadar bize eşlik edildi. Saha önümüzde açılıyor, yeşil ve sonsuz. Dört yastıklı sandalye ve üzerinde bir monitör bulunan bir masa ve üzerinde oyuncularla ilgili istatistikler dönmeye başladı bile.

Timmy sandalyelerden birine tırmanarak, "*Vay canına,*" diye haykırıyor. "Bakın!"

Görünüşe göre vuruş antrenmanı tamamlandı ve her iki takım da sahada milli marş için hazırlanıyor.

Cole bana tüm atıştırmalık seçeneklerini içeren bir menü uzattı. "Ne istiyorsun?"

Listeleri tarıyorum, dudaklarımda bir gülümseme. "Havyarlı kraker yok. Kahretsın." "Bitmiş olmalılar."

"O zaman ne alacaksın?"

Homurdanıyor ve benim için sandalyelerden birini çekiyor. "Normal olanlar da güzel. Biraz deniz tuzu. Eritilmiş tereyağı."

Zevkten titriyormuş gibi yapıyorum. "Mükemmel. Timmy, çubuk kraker ister misin?" Gözleri neredeyse ateşli bir yoğunlukla sahaya yapışmış durumda. "Evet," diyorum.

diyor, ama bir saniye bile dinlemediğini teyit eder bir şekilde.

Saçlarının kıvrıldığı noktaya dikkat ederek başının arkasına gülümsüyorum. Küçüklüğünden beri saçları hep orada kıvrılır. "O zaman iki kraker, ikimize de birer tane. Biraz da soda?"

Cole sipariş vermek için ekranı kullanıyor. Etrafımızda Seattle yeşili, beyazı ve mavisine bürünmüş insanlar yerlerini alıyor. Kendi küçük terasımızda oturduğumuz için meraklı bakışları üzerimize çekiyoruz.

"İyi ki gözlük ve şapka takmayı unutmamışım," diye Cole'a fısıldıyorum. Gülümsüyor ve kolunu sandalyemin arkasına doluyor.

"Bir numaralı isimsiz esmer," diyor parmaklarını omzumda hafifçe gezdirerek.

"Bir numarayı kaptığıma sevindim," diye takılıyorum. "Tabii ki. Ben bir centilmenim."

Bir görevli yemeğimizi ve soğutulmuş bir kova birayı getirirken Cole'a alıştırılmış bir gülümseme atıyor.

Timmy yemeğe aldırış etmiyor. Ayağa kalkmış, kollarını parmaklıklara dolamış. Masanın üzerinde araştırma yapmak için getirdiği defteri ve kalemi duruyor. Cole ona eyalet dışından gelen rakip takım hakkında sorular soruyor ve Timmy'nin neredeyse tüm cevapları bilmesi beni şaşırtıyor.

"Bütün bunları ne zaman öğrendiniz? İkiniz de mi?"

Timmy'nin sesi gururlu. "Major League'i takip ediyorum."

"Tabii ki seviyorsun," diyor Cole, kolu hâlâ sandalyemin etrafında. "Oyunu seviyorsun."

Gülüyorum, bacaklarımı yukarı kaldırıyorum. "Tamam, tamam, anladım. Hiçbir şey bilmiyorum." Timmy cömertçe, "Biz sana öğretiriz," diyor. "Başlıyor!"

Ve öyle de oldu. Milli marş için ayağa kalkıyoruz ve sonra ben de neredeyse iki çocuk kadar büyümüş bir şekilde vurucunun kırbaç sesiyle vuruşunu izliyorum. Bir beyzbol maçını izlemeyeli uzun zaman olmuştu, hatta böylesine coşkulu bir kalabalığı izlemeyeli daha da uzun zaman olmuştu. Heyecan verici.

Timmy Cole'a tezahürat yapıyor ve beşlik çakıyor, ara sıra bana da çakıyor. Yanımda, Cole elinde birasıyla rahatlamış görünüyor ama gözleri sahadan ayrılmıyor. Taraftar olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Bugün de tıraş olmamış ve saat beş yönündeki gölgesi belirgin. Ona yakışıyor.

Bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. "Buraya maçı izlemeye geldin, beni değil."

"Ama sen bir toptan çok daha ilginçsin."

Kıkırdıyor. "Bu bir iltifat mı Holland?"

"Evet. Buna alışma."

"Risk yok." Kolunu bana doluyor ve tekrar oyuna bakıyor. Dürtüyle, yanağına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyorum. Başını çevirmiyor ama dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Timmy ilk devre arasında kendinden geçmiş durumda, o kadar heyecanlı ki simidinden bir ısırık bile almadı. Cole ile hamleleri tartışıyor, Cole da yeğenimi oyunun incelemek istediği her bölümünde şımartıyor. Ve benim sevincime göre, *ikisi de* eğleniyor gibi görünüyor.

Yanımızda biri boğazını temizliyor. "Bugün burada olacağını bilmiyordum Cole."

Uzun boylu bir adam terasımızın girişine yaslanmış, yüzünde haydutça bir sırıtış. Saçları koyu mürekkep rengi ve kısa kesilmiş, gözleri Cole, Timmy ve beni karanlık bir eğlenceyle süzüyor.

"Nick." Cole başını sallıyor, gözlerinde yorumlanması imkânsız bir bakış var. "Bugün burada olacağını da söylememiştin."

Adam homurdanıyor. "Bunu anladığımıza sevindim. Merhaba," dedi bana elini uzatarak.

"Ben Skye," diyorum el sıkışırken. "Nicholas Park."

İsim hafif bir zil çalıyor. Gözlerimde bunu görüyor, çünkü gülümsemesi genişliyor. "Evet, o."

Vay canına. Kibirli, çok mu?

Cole da aynı şeyi düşünüyormuş gibi boğazını temizliyor. "Nick bir risk sermayesi şirketi yönetiyor."

Timmy bana bir adım daha yaklaşıyor ve bu erkeklik gösterisini parlak gözlerle izliyor. Elimi omzuna koyuyorum.

"Sadece merhaba demek için uğradım. Sizi rahatsız etmeyeyim, aile gezisindeyiz." Nick'in gözleri sinsi bir eğlenceyle parlıyor.

"Teşekk rl r," diyor Cole. "Seni kalman için davet ederdim ama yine de kalmanı gerçekten istemiyorum."

Nefes verişim duyulabiliyor -Timmy ağızı açık bir şekilde Cole'a bakıyor- ama Nick sadece başını geriye atıp gülüyor. "Tabii ki bilmiyorsun. Ve biliyor musun, bir dahaki sefere oynadığımızda sana yumuşak davranmayı düşünüyordum. Ama artık yapmayacağım."

Cole homurdanır. "Sanki. Denemekte iyi şanslar."

Nick'in bakışları bana ve Timmy'ye kayıyor. "İkinizle tanıştığıma memnun oldum," diyor ve sonra kendi VIP koltuğuna giden merdivenlerden aşağıya iniyor.

İşte o zaman isim hatırlanır. Nicholas Park, Seattle'ın en nefret edilen milyarderini. şirketlerin yok edicisi. Serbest fon yöneticisi. Cole gibi bir inşaatçı değil. Hayır, Nick yıkımla ilgileniyor.

"Vay canına."

Cole bir biraya daha uzandı. "Bunun için  zg n m."

"Bu," diyor Timmy, "harikaydı. Az önce dedin ki..."

"Bunu sadece arkadaş olduğumuz için söyledim," diyor Cole. "Ve Nick hiçbir şeyden alınmadığı için."

"Yine de. *Müthiş*." Timmy'nin gözlerinde kahramana tapınma açıkça görülüyor.

Cole uzanıp omzuna hafifçe vuruyor. "Oyun başlıyor."

Öyle, ama zamanımın sadece üçte birini onu izleyerek geçiriyorum.  te biri Timmy'ye bakıyorum, onun mutluluğundan mutlu oluyorum ve diğer üçte biri de yanımdaki Cole'a gizlice bakıyorum.

Burada, beyzbol maçında, çok sıradan görünüyor. Sıradan görünüyoruz, sanki bu her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi. Rahatlamış ve gülümsüyor. Hala çok çekici - geniş omuzlarında ya da kare çenesinde sıradan bir şey yok - ve yine de olduğumuzdan daha fazlasıymışız gibi davranmak tehlikeli derecede kolay. Kitapçı dükkânını, yıkım planlarını, evimizi ve

ilişkimizin son kullanma tarihi. Daha önce onunla birçok kez yaptığım gibi düşünceleri uzaklaştırıyorum. *şu anı yaşıyorum.*

Yedinci devrede takımımız ne geçti ve bunu anlayabiliyorsunuz. Etrafımızda insanlar tezahürat yapıyor, gülüyor, bira şişeleriyle kadeh kaldırıyor, köpükten ellerini sallıyor.

Devre arası eğlencesi başlar ve Jumbotron'da heyecanlı taraftarların tezahüratları kayan kamera tarafından kaydedilir.

"Gerçekten her zaman buraya mı gidiyorsun?" Timmy sonunda çubuk krakerine uzanarak soruyor.

"Oldukça sık, evet," diyor Cole. "Gerçi geçmişte daha sıktı. Bu kadar çok çalışmadığım zamanlarda."

"Ne ile alışyorsun?"

"İnşaat işindeyim. Binalar, bilirsin işte," diyor, sanki işi bu kadar basitmiş gibi. Bakışları bana kayıyor - ikimizin de düşündüklerini eklemem için beni zorluyor. *Bazen de onları yıkıyor.*

"Cooooool," diyor Timmy ve sonra bana gcenmişim gibi bir bakış fırlatıyor. "Skye da gerçekten çok havalı."

Cole'un gülümsemesi arpık. "Sanırım yle, evet."

"devimi bitirdiğimde her zaman çeker yememe izin verir." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Bir parça, matematik ödevinden sonra."

"Ne zaman onun evinde kalsam, ben de geç saatlere kadar televizyon izleyebiliyorum. Çok fazla doğa programı izliyoruz."

Cole buna kıkırdadı. Görünüşe göre tüm kötü alışkanlıklarım burada ortaya çıkıyor. "Her neyse, sen Skye'ın erkek arkadaşı mısın?"

Ağzımı açtım ama aklıma hiçbir yanıt gelmedi. Ona daha önce arkadaş olduğumuzu söylemiştim. Görünüşe göre, yeterince ikna edici olamamışım.

Cole başını sallar. "Hayır, ama biz çok iyi arkadaşız."

Timmy başını eğiyor. "oğu arkadaş pşmez ama. En azından benimkiler."

"Haklısın," diyor Cole, dudakları yeniden seğirerek. "Her zamanki gibi değil. Bu şekilde daha çok erkek arkadaş ve kız arkadaş gibiyiz."

"Yani..." Timmy sözünü kesiyor, bana kaçamak bir bakış atıyor, belki de çok ileri gidip gitmediğini merak ediyor. "Siz sevgili *olabilecek* arkadaşlar mısınız? Ama henüz bilmiyor musunuz?"

Aman Tanrım.

Cole kararlı bir şekilde başını sallar. "Kesinlikle doğru."

Öyle mi? Sandalyeme geri gömülüyorum, içimde çelişkili duygular karmakarışık bir şekilde yarışıyor. İşte o zaman etrafımızdaki insanların normalden çok daha yüksek sesle tezahürat yaptığını fark ediyorum. Hâlâ devre arası, değil mi?

Öyle.

Cole ve ben Jumbotron'dayız. Etrafımız bir kalple çevrili.

Ekranı şaşkın bir dehşet içinde izliyorum, Timmy'nin televizyonda olduğumuzu fark ettiğinde kocaman sırtışını görüyorum. Kendi yüzüm yarı gizli, beyzbol şapkam aşağı çekilmiş. Cole'un ki kararlı çizgilerle belirlenmiş.

"Lanet olsun." Sesi etrafımızdaki tezahürat arasında neredeyse kayboluyordu. *Öpücük. Öpüyorum.*

Öptüm.

Şapkamı aşağıya doğru çekiyorum. "Bu kamerada!"

"Seni görmeyecekler." Ve sonra beni öpüyor, beni zorla sandalyeye geri itiyor, bir kolu etrafımda. Dudakları sıcak, sırtı geniş.

Beni gözlerden saklıyor.

Bir santim geri çekiliyor. "Başını eğ."

O arkasına yaslanıp beni göğsüne doğru çekerken itaatkâr bir şekilde başımı eğiyorum. Etrafımızdan alkış ve ısıklık sesleri geliyor. Ve sonra bitti. Kamera ilerliyor, tezahüratlar azalıyor ve nefesim ciğerlerime geri dönüyor.

"*Vay canına,*" diyor Timmy. "Televizyona

çıktık!" Sesim zayıf çıkıyor. "Düşünsene."

"Lanet olsun Nick," diyor Cole, eli sandalyesinin kenarında yumruk olmuş bir halde. "Bunu o mu yaptı?"

"Kuşkusuz."

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum. Maç televizyonda gösteriliyor. Ailemden bahsetmiyorum bile, arkadaşlarımdan herhangi birinin izliyor olma ihtimali çok düşük. Neredeyse yok denecek kadar az. Ama sıfır değil ve bu da midemi bulandırmaya yetiyor.

Dikkatimi dağıtmak için elimi Timmy'nin omzuna koydum. "En sevdiğin oyuncu hangisi? Dokunmatik ekranda bana göstermek ister misin?"

Atıcı gücü ve tekniği hakkında bir tartışmaya giriyor ve ben de dikkatle dinliyorum. Cole söz konusu olduğunda duygularımı bir kez daha görmezden geliyorum.

Oyun yeniden başlıyor ve Timmy'nin dikkati dağılmış durumda, ancak ara sıra bize dönüp sıra dışı bir şeye dikkat çekiyor. Cole'a doğru eğiliyorum ve onun kolu etrafımda sıkılaşıyor. "Öpücük kamerası için endişelenmeyi bırak," diye mırıldanıyor. "Kimse seni tanıyamayacak."

Beyzbol tişörtümün eteğiyle oynuyorum. "Ama insanlar seni tanıyacak, değil mi?"

Sesi isteksiz. "Evet." "Ve kiminle olduğunu merak ediyorum."

"Muhtemelen," diyor. "Ama sen Anonim Esmer Bir Numara'sın." Ayaklarımı küçük masanın üzerine koyuyorum. "Bazen sade olmak iyidir."

Şakağıma bir öpücük kondurarak, "Sende sade olan hiçbir şey yok," diyor. Ve her şeye rağmen bu sözler yüzümü kızartıyor.

Maçtan sonra Timmy'nin not defterinde iki sayfa dolusu not var. Timmy'nin özgüvenini artırma konusunda uzman olduğu ortaya çıkan Cole ile seçmeler hakkında heyecanla konuşuyor.

"Kolay olmayacak ama sorun değil. Kolay olsaydı ne anlamı olurdu ki? İlk seçmelerde takıma giremezseniz, tekrar denersiniz. Ve tekrar. Ve pratik yaparsınız."

Timmy başını sallıyor, kahverengi saçları uçuşuyor. İkisine de gülümsüyorum. Bu gecedен her ne çıkarsa çıksın, yeğenimin yüzündeki kocaman sırıtış için değerdі.

Bize tahsis edilen görevli, kolunun altında bir kutuyla tekrar ortaya çıktı. "Gitmeden önce, aranızdaki gençler için burada bir şey var. Ekip büyük bir hayranınız olduğunu duymuş."

Timmy'nin gözleri fincan tabağı büyüklüğünde. Bana bir kez bakıyor ve ben de cesaretle başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Hadi, kalabalığın önüne geçelim."

Timmy paketi Kutsal Kase'ymiş gibi tutuyor. Cole'un arabasına bindiğinde, saygılı elleriyle paketi açar. İçinde oyuncular tarafından imzalanmış bir beyzbol tişörtü ve üç beyzbol topu vardır.

"Bu," diyor, "hayatımın en güzel gecesi idi!" Cole bana sırıtıyor. "Ben de şikayet edemem, evlat."

İkisine de gülümsüyorum, mutluluğum bir sabun köpüğü kadar kırılgan olsa da kalbim dolu. Kitapçıyı bir kez düşünsem patlayabilir.

COLE

Blair ellerini kalçalarına dayadı. "Tüm arenanın görmesi için öpüşme kamerasındaydın, ama kendi kız kardeşine kim olduğunu söylemeyecek misin?"

Koridorumdaki duvara yaslanarak inliyorum. "Bunu nasıl öğrendin ki?"

"Facebook'ta paylaşıldı."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Başını sallıyor, altın rengi saçları uçuşuyor. "Başlık beni neredeyse öğürtüyordu. *Cole Porter'ın öpüştüğü bekâr kim?* Ew."

"Böyle bir şeyi paylaşacak insanlarla arkadaş mısınız?"

"Bunu benim üzerimden çevirmeyeceğiz." Kız kardeşim köşeden bakıyor, belli ki içeri davet edilmek için can atıyor. "İki hafta önce görmek için aceleyle gittiğin kız bu mu?"

"Evet. Ve - bunu kaç kez söylemem gerekiyor - bu konuşmak istediğim bir şey değil."

"Hadi ama Cole. Bunu haberlerde görmeliydim!" "Facebook haber değil. En azından henüz değil."

"Seni uzun zamandır buralarda görmediğimden bahsetmiyorum bile." Çantasını koridordaki masanın üzerine bırakıyor ve ceketinin tokasına uzanıyor.

Lanet olsun. Başka bir gün olsa hoş karşılanırdı ama bu güzel Pazar sabahında bir misafirim var.

Görünüşe göre öpücük kamerası katılımcısı.

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum. "Geçen hafta sonu tenis oynadık ve brunch yaptık."

"Nick oradaydı."

"Yani?"

Burnunu kırıştırıyor ve Nick ile Blair arasındaki hoşnutsuzluğun iki yönlü olduğunu bildiğim için iç çekiyorum. Neden anlaşılmadıkları beni aşıyor.

"Tamam, buna cevap verme. Ama Blair, şu anda takılamam. Bu öğleden sonra? Annemi arayalım ve onu yemeğe çıkaralım."

"Saptırma. Senin yöntemlerini biliyorum Cole. Bu konuyu konuşalım." Ceketini çıkarıp bir askıya asar, sarı saçları yeni omuz hizasında kesilmiştir. Blair rüzgâr gibi değişiyor. "Bu konuda bu kadar ketum davrandığına göre, ciddi mi? Elena'dan sonra bu bir ilk olurdu."

Eski sevgilimin adını duyunca kaşlarımı çatıyorum, özellikle de Skye hemen köşedeyken. "Blair, lütfen git."

"Tamam, tamam," diyor ve koridordan mutfığa doğru ilerliyor. "Önce bir bardak su alayım, sonra- Oh. Merhaba!"

Skye elinde bir kase mısır gevreğiyle mutfak adasının yanında oturuyor. Kendine bakarak küçük bir el sallıyor. "Merhaba! Özür dilerim..." Bir elini üzerinde gezdiriyor, düğmeli elbisem neredeyse onu boğuyor. Güzel bir kızarıklık boynuna doğru tırmanıyor.

"Hayır, hayır, davetsiz misafir benim," diye cıvıldıyor kız kardeşim. "Cole'un neden bir an önce buradan gitmemi istediğini şimdi anlıyorum."

Skye'ın gözleri merakla bana kayıyor. "Blair, bu Skye. Skye, Blair'le tanış. Kız kardeşim," diye iç geçiriyorum. "Benim çok meraklı kız kardeşim."

Blair eleştiriden etkilenmemiş bir şekilde gülüyor. "İşte ben buyum, burnum her zaman onun hayatında. Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Skye."

Skye kız kardeşime elini uzatmak için ayağa kalkıyor. Gömleğim kalçasının ortasına kadar geliyor ama o yine de gömleğimi aşağı çekiyor. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum. Oh, sana soracağım sorular var!"

Blair zevkle sırtıyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Mesela, kardeşinin buzdolabı mıknatıslarına karşı bir tiksintisi var mı?"

Tekrar inledim. "Bu şu anda olmayacak. Blair, seni sonra ararım."

"Ama ben daha yeni geldim!"

"Hayır. Asansör şu tarafta." Bana surat asıyor ama ben acımasızım ve sonunda kafasını Skye'a doğru sallıyor.

"O her zaman böyle otoriterdi. Eminim sorularınızdan biri de buydu."

Skye başını sallıyor, gülümsemesi Blair'inkini yankılıyor. "Sıradaki benim."

"Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi. Bir dahaki sefere kadar!" Koridorda yürürken sesi kesiliyor. Asansöre adım atarken bana iki başparmağıyla işaret ediyor ve "*İyi birine benziyor!*" diyor.

Kapılar kapanırken ona başımı sallıyorum. İhtiyacım olan son şey küçük kız kardeşimin amigo kız gibi desteği, özellikle de Skye ve ben... şeyken. *Sıradan.*

Döndüğümde hâlâ mısır gevreği yiyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Bunun için gerçekten üzgünüm," diyorum.

"Üzülme. O inanılmazdı."

Yüzümdeki şaşkınlık belli oluyor olmalı, çünkü Skye gülüyor. "Ona kitapçada çalıştığımı söylemediğin sürece bir şey olmaz, değil mi?"

"Doğru."

Skye sandalyeden kayıyor ve çıplak ayaklarıyla lavaboya doğru ilerleyerek boş kâsesini yere bırakıyor. "Ayrıca, artık ödeşmişiz gibi hissediyorum."

"Eşit mi?"

"Sen benim ailemden biriyle tanıştın. Ben de seninkilerden biriyle tanıştım." Boynumu ovuyorum. "Sanırım bu doğru, evet."

Mutfak tezgahına yaslanmış, ellerini arkasında birleştirmiş. "Dün geceki oyun için teşekkürler," diyor. Saçları hala yataktan dağınık, gömleğim dirseklerine kadar katlanmış, muhteşem görünüyor. "Başka ne olursa olsun, Sayfalar Arasında ile ilgili ne olursa olsun, bunun için teşekkürler. Timmy'yi inanılmaz mutlu ettin."

Mutfak adasına yaslanıyorum. "O iyi bir çocuk."

"Gerçekten öyle ve şu anda ciddi bir kahramana tapma durumu var."

Sırıtiyorum. "Ve ben seçilmiş nesne miyim?"

"Ah, evet. Kız kardeşim 'erkek arkadaşımı' sormak için bana iki kez mesaj attı bile," diyor ve tırnak işareti ekliyor.

"Ona olmadığımı söyledim."

"Evet, sonra onun önünde öpüştük. Sanırım kendi sonuçlarını çıkarmıştır."

Homurdanıyorum. "Akıllı çocuk. Kız kardeşin için üzgünüm. Meraklı kardeşler hakkında her şeyi bilirim."

Bulaşıkları yıkamak için musluğu açarak arkasını döndü. "Evet."

"Siz ikiniz yakın mısınız?"

Uzun bir duraklama, akan suyun tek sesi. "Evet ve hayır," diyor sonunda. "Dürüst olmak gerekirse zor biri."

"Daha yaşlı?"

"Evet, beş yaş farkla, ama her zaman en genç gibi davrandı. Biraz vahşi. Timmy'nin babası resimde yok ve hiç olmadı. Sanırım bu yüzden sana bu kadar çabuk alıştı." Köpüklü bir parmağını bana doğru kaldırdı. "Sen erkekliğin timsali gibisin, bekar bir anne, teyzesi ve büyükannesi tarafından büyütüldüğünden bu konuda eksiklik yaşıyor."

Kaşlarını havaya kalktı. "Az önce bana erkekliğin timsali mi dedin?"

"Evet." Yanakları güzelce renklendi. "Buna alışma."

"Oh, bu olmadan önce şoktan ölmüş olacağım." Temiz kâsesini kurulamak için havluya uzandım. "Bana kız kardeşinden biraz daha bahset."

"Sık sık yeni erkek arkadaşları oluyor. Hepsi iyi insanlar ama bir girip bir çıkıyorlar. O da tıpkı annemiz gibi, her yeni hobinin peşinden gitmek zorunda. Şimdiki erkek arkadaşı arabalardan hoşlanıyor, bu yüzden birden araba manyağı oldu. Sürekli şehir dışındaki gösterilere gidiyor."

"Ve Timmy'ye bakıcılık yapıyorsun."

Başını salladı. "Annem ve ben paylaştık."

Yeğeni. Ailesi. Kitapçı dükkanı. Yaptığı her şey, başkaları için ya da bir amaç içinmiş gibi görünüyor. Karlı ve Timmy için.

Boynuna bir öpücük konduruyorum ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Yazın nasıl gidiyor?"

"Mmm. Güzel." Eli benimkini kavlıyor ve beline doğru götürüyor. "Aslında uzun zamandır olmadığı kadar iyi."

"Benden mi ilham aldın?"

Kahkahası yumuşak. "Belki."

"Gururum okşandı." Kulağına kadar öpüyorum. "Şu medeni halimize bak.

Ateşkes olması ne kadar güzel, değil mi?"

Bana karşı kıpırdanıyor, poposu yuvarlak, yumuşak ve baştan çıkarıcı. "Evet," diyor. "Ama endişelenme. Sana iyi davranıyorum çünkü kazanacağımızı biliyorum."

"Oh, yapacak mısın?"

"Evet. Her gün daha fazla müşterimiz oluyor. Satışlar artıyor. Muhasebecimiz de bunu doğruladı, biliyorsunuz."

Başını geriye yatırıyorum, boynu ellerimin altında yumuşak ve kırılğan. Dudaklarım aşağı yukarı inip çıkarken iç geçiriyor. "Güzel," diyorum, elim gömleğinin eteklerine doğru iniyor. Kalçası ipeksi pürüzsüzlükte.

"İyi mi? Kazanmak istediğini sanıyordum."

"Mmm, istiyorum. Ama bir sonraki en iyi şey senin kazanman."

Kollarımda dönüp beni mutfak tezgahına yaslariken gülümsemesi kocaman. Düğmeli ceketimin altında sadece külot giydiğini biliyorum.

"Büyüleyici."

"Başka bir iltifat mı?"

"Şımarma."

Onu mutfak adasının üzerine kaldırıyorum, şaşkın kahkahaları üzerime yağıyor. "Şımarık ben mi? Asla."

Bacaklarını açıyor, böylece aralarına sığabiliyorum, ellerim kalçalarında duruyor. "İlk defa mı kendi mutfağında bulaşık kurutuyorsun?"

"Belki," diyorum. "Bu da bana karşı başka bir darbe mi?"

"Belki," diye yineliyor elini kollarımda gezdirirken. "Yüzme takımı, ha?"

"Hatırladın."

"Tabii ki. Hâlâ yüzüyor musun? Yüzüyor gibi görünüyorsun." "Her sabah," diyorum.

Ellerini boynuma doluyor. "Bugün hariç." "Bugün hariç," diye kabul ediyorum. "Yapacak daha iyi işlerim vardı."

Eğilip onu öpüyorum, o da beni öpüyor, sıcak ve tatlı. Elleri saçlarımın arasında geziniyor, sırtımdan aşağıya ürperti gönderecek şekilde çekiştiriyor. Çok geçmeden ellerim kendiliğinden hareket ediyor ve gömleğinin düğmelerini çekiyor.

Dudaklarıma karşı gülüyor. "Çok hevesli," diye mırıldanıyor, meme uçlarından birini çimdiklediğimde kahkahası bir nefese dönüşüyor. Önceki sevgililerinin hiçbirinin onlara yeterince ilgi göstermediğini söyledikten sonra, ben de kendi ilgimi iki katına çıkarmaya karar verdim.

Elleri tişörtümü çekip çıkarıyor. Dilim onunkini buluyor. Bu neredeyse bir düzine kez yaptığımız bir dans ve yine de her seferinde beni sertleştiriyor ve ağrıtıyor. Karşı konulmaz biri.

"Gece kaldığım için özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Dün gece biz... şey yaptıktan sonra uyuyakalmışım." Dudağını ısırarak sözünü kesiyor ve ben de ona sıırıyorum. Onun küvet fantezisini benim ana banyomda denemiştik, küvet onu suyun altında becerebilmem için yeterince büyüktü. İlk iki orgazmdan sonra yağ gibi kayganlaşmıştı. Bu anı, onun çıplak ve önümde hazır olmasıyla birleşince düşünmek zorlaşıyor.

"Şikayet ediyormuş gibi mi görünüyorum?"

Sırıtırıyor, gömleğini silkiyor. "Hayır."

Külotunu yana kaydırıyorum ve onu sıcak ve ıslak buluyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Benim için her zaman hazırsın."

Hevesli dudaklarını benimkilere bastırıyor ve mutfak adasının kenarına doğru kayıyor. "Böyle mi?"

"Sikeyim evet." İç çamaşırını çıkardım. Gün ışığında muhteşem, pembe, tatlı ve kaygan. Pantolonumun bağını çekiştiriyor, itiyor, hareketleri sarsıntılı.

"Bu gündelik işler giderek karmaşıklaşıyor, ha?"

Sadece katılabiliyorum. Bu olay başladığında ona hediye göndermek gibi bir planım yoktu, yeğeniyle takılmaktan bahsetmiyorum bile. Belki de bunu konuşmalıyız. Yeni kurallar koymalıyız.

Ama yine de güzel ve çıplak bir şekilde karşımda duruyor, elleriyle okşuyor ve ben de bacaklarını açıyorum. "Sorun değil," diyorum, ellerim uyluklarının iç kısmında geziniyor. "Tamamen iyi. Hâlâ sıradan."

Skye başını sallıyor, sertliğimin başını onun üzerinde gezdirdiğimde nefes nefese bir inilti çıkarıyor. "Sıradan çünkü biz sıradan olduğumu söylüyoruz," diyor.

"Aynen öyle. Bana aşık olmuyorsun, değil mi?" Göğsü kabarıyor. "Hayır, endişelenme. Senden hâlâ nefret ediyorum." "Güzel," diyorum, ileri doğru iterek. "Biz iyiyiz."

Bu bir yalan, çünkü o *harika*. Kendimi içine gömüyorum ve o da beni tekrar kavırıyor, sıcak, kaygan ve sıkı. Bunu ona söylemeliyim ama kelimeler oluşmayı reddediyor. Vücudum içgüdülerimle hareket ediyor, onu mutfak adasında beceriyorum, ikimiz de nereye katıldığımızı izliyoruz.

Neredeyse başladığı anda bitti. Elim onun sevdiğini bildiğim şekilde klitorisinin üzerinde dolaşıyor, ikimiz de patlıyoruz. Beni uçurumun kenarına getiren onun inlemeleri, yumuşak, nefessiz ve tamamen gerçek.

"Lanet olsun."

Skye mutfak adasında sırtüstü yatıyor, vücudu gevşek. Ağır nefes alış verişleriyle birlikte göğüsleri inip kalkıyor. "Dünyanın en kötü insanı da olsan," diyor belli belirsiz, "yine de daha fazlası için geri gelirdim."

Ellerim kalçalarında sıkılaşıyor. "Yani dünyadaki en kötü insan ben değilim. Bu küçük bir gelişme ama kabul ediyorum."

Tavana doğru gülümsüyor. "Bugün çok fazla iltifat aldım. Gerçekten aklımı başımdan alıyorsun."

"Amacım memnun etmek." Hafifçe irkilerek, onun sıcaklığından çekiliyorum. "Lanet olsun. Prezervatif kullanmadık."

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Hap kullanıyorum."

"Düzenli sağlık kontrollerimi yaptırıyorum," diyorum. "Son temiz faturamın bir kopyasını size vermekten mutluluk duyarım."

Bana göz kırıyor. "Vay canına." "Ne?"

"Kulağa çok tecrübeli geliyor. Geçen Eylül'de kontrolden geçtim," diyor, yanaklarına yine o güzel allık yayılıyor. "O zamandan beri prezervatifsiz seks yapmadım."

Kızarması bana o zamandan beri biriyle seks yapmadığını düşündürüyor. Göğsümde bir şey daralıyor ve onu oturur pozisyona çekip tekrar öpüyorum. "O zaman iyiyiz."

O da beni öpüyor. "Uyandığımda böyle bir şeyle karşılaştığıma sevindim."

"Ben de."

Eli benimkine kayıyor ve sonra beni tekrar ana banyoma doğru çekiyor, gözlerinde bir parıltı. "Gel hadi. Duş almamız lazım."

"Öyle mi?"

"Evet," diyor ve sonra onu yukarı kaldırıyorum, çıplak vücudu benimkine karşı sıcak. Bu şimdiye kadar aldığım en uzun duşlardan biriydi.

Skye öğleden sonra erkenden ayrılır. Saçları yarı kurumuş ve sırtından aşağıya doğru örülmüş, yanakları yorgunluktan kızarmış. Koridorda beni öptü.

Tatlı bir öpücük, kolları boynuma dolanmış. "Hoşça kal," diye mırıldanıyor. "Hoşça kal," diye mırıldanıyorum, asansöre doğru geri çekilirken onu izliyorum, bir

Kapılar kapanırken dudaklarında bir gülümseme vardı.

O gözden kaybolduğunda duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Bu iş kontrolden çıkıyor, tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde elimden kayıp gidiyor. Tehlikeli bir öneri dilimin ucuna kadar gelmişti ve onu zorla bastırmak zorunda kalmıştım. *Öğle yemeğine kal. Günü benimle geçir.*

Ne yapardık? Kitap mı okurduk? Televizyon mu izlerdik? Yürüyüşe mi çıkardık?

Sıradan, Porter. O da sıradanlık istiyordu, sen de öyle. Benden hala nefret ediyor, bunu düzenli olarak söylüyor. Duygularımız tam olarak karşılıklı değil, ama bir son tarihimiz olduğunu biliyorum. Onu görmeye devam etmek ve hayatımın en iyi seksini yapmak için tek umudum kitapçının başarılı olması.

Bu da kendi iş çıkarlarıma karşı çalışmam için teşvik edici bir unsur olduğu anlamına geliyor.

"Lanet olsun," diyorum başımı duvara yaslayarak. Otuz dört yaşımdayım. Hem uzun hem de kısa ilişkilerden payıma düşeni aldım. Yine de bir şekilde Skye Holland, hayatımda her zaman yol gösterici bir yıldız olarak hizmet etmiş olan tek şeye, kendi hırsıma ihanet etmeyi düşünmemi sağladı.

Ve lanet olsun ki bu beni korkutmuyor.

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

"Buyurun," diyorum. "Ve teşekkür ederim. Desteğiniz bizim için dünyalara bedel, gerçekten."

Genç bana gülümsüyor ve yeni bastırdığımız sadakat kartlarından birini çantasına atıyor. "Hayır, teşekkür ederim. Her yerde bu seriyi arıyordum!"

"Harika bir kitap," diyorum. "Senin yaşındayken hepsini okumuştum."

Başını sallıyor, kasketini çekiştiriyor. Koyu renk saçları ve gözlükleriyle Timmy'yi birkaç yıl sonraki haliyle hayal etmek çok kolay. "Geri kalanını almak için geri döneceğimden eminim," diyor. "Teşekkürler!"

O çıkarken ön kapıdaki zil çalıyor ve ben de aptal gibi sırtıyorum. O günkü milyonuncu müşterimizdi.

Belki biraz abartılı ama çok da değil. Bugün, birkaç hafta önceki normal bir güne göre kesinlikle daha fazla trafik var.

Her ne yapıyorsak işe yarıyor.

Sayfalar Arasında'nın etrafına, tanıdık kuytu köşelerine bakıyorum. Eleanor'un köşedeki eski koltuğuna. Yeni kitapların kokusunu içime çekiyorum. "Yapıyoruz," diyorum dükkâna, koltuğa, kendime. "Gerçekten başarıyoruz!"

Son teslim tarihine iki haftadan az bir süre kala, Karli ve ben rakamlara takılmayı bırakma konusunda bir anlaşma yapmak zorunda kaldık, yoksa Chloe'yi son hesaplamaları için günde üç kez arayacaktık. Kârlı olmak demek yeşilin içinde olmak demek. Gelecekteki satışlara güvenemeyiz; başa baş gidemeyiz. Kalmamıza izin verilmesi için ihtiyacımızdan *fazlasını* kazanmalıyız.

Sanki düşüncelerim onu çağırması gibi, bir numaralı düşmanım arıyor. Cevap vermeden önce boş olduğundan emin olmak için kitapçıya göz gezdiriyorum. "Merhaba," diyorum sesimde aptalca bir gülümsemeyle. "Dünya hâkimiyetine ara verip beni mi aradın?"

Cole'un sesi karanlık ve kadifemsi. "Evet. Onur duydum." "Oh, duyuyorum. Sadece senin huzurunda olmak bile bir lütuf."

Homurdanıyor. "Ciddi olduğunu düşünseydim, düşüp başını çarpıp çarpmadığını sorardım. Bugün mağazada yalnız mısın?"

"Evet, Karli bugün izinli."

"Mükemmel. Yakında kapanıyor mu?"

"Evet, saat altıda." Şimdi merak ediyorum, kaldırırma bakmak için boynumu eğiyorum. "Neden? Geliyor musun?"

"Size anlatabilirim ya da gösterebilirim."

"Mhm," diyorum. "Gösterme, anlatma iyi hikâye anlatımının temellerinden biridir, bilirsin."

"Sen çok tuhafsın."

"En azından bir konuda başarılıyım."

Sesi ısınıyor. "Birçok şeyde. Yakında görüşürüz, Holland."

On dakika geçmeden ön kapıdan içeri girdi. Takım elbiseli ve kravatsız, standart görünümü. Kalın saçlarının alnına düşme şekli ya da çarpık ve ironik gülümsemesi de etkileyici olmayı bırakmadı.

"Gördün mü?" diyor. "Dersimi aldım. Asi aile üyeleri ve arkadaşlarla karşılaşmamak için önce arayın."

Tezgâhın etrafından dolanıyorum. "Yaşlı bir köpeğin yeni numaralar öğrenmesi için asla geç değildir, ha?"

Beni öpmek için eğiliyor, kirli sakalı çeneme hoş bir şekilde sürtünüyor. "Senden sadece yedi yaş büyüğüm, biliyorsun."

"Bu bilgi çok işinize yaradı."

"Tabii ki. Seninleyken her zaman cephaneye ihtiyacım oluyor." Eli belimi sıyrıyor, uzun parmakları takip ediyor. "Elitist ve sömürücü yöntemlerimin üzerine bir de beşik soymakla suçlanmayayım diye."

Sözleri hafifçe söylenmiş olsa da yanaklarımda hafif bir utanç kızarmasına neden oluyor. O da bunu görüyor; gözlerinde hemen bir ilgi parlıyor. "Nedir bu? Sadece yatak odasında kızarıyorsun."

Elbette bu kızarıklığımı daha da artırıyor ve ondan uzaklaşıyorum. "Bazen sana karşı çok acımasız oluyorum. Acaba özür dileysem mi diye düşünüyordum."

Bu."

Cole'un kaşları havaya kalkıyor. Sonra gülüyor, sesi kitapçıyı tamamen dolduruyor. "Tabii ki öylesin ve haklısın."

Boynumu ovuyorum. "Sanırım. Sadece doğama aykırı, biliyor musun?"

"Oh, biliyorum." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Sen iyi bir Kızım. Bunu erkenden anladım."

Ceketinin yakalarına kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey." Benden uzaklaşıp koridorda yürümeye başladı. Sesi bana kolayca ulaşıyor. "Buraya son geldiğimden beri işler değişmiş. Mağazanın neredeyse yarısı satılmış!"

"Tavsiyenize uyduk."

"Envanterinizde uçuyor musunuz?"

Onu takip ediyorum. "Belki *uçmuyorum*. Acele mi ediyorsun?"

"Yeterince iyi," diyor gülümseyerek, rafa yerleştirilmiş kitap kalbinin önünde durarak. "Henüz gerçek hayatta görmedim."

Diğer tarafa doğru yürüyorum ve açıklıktan birbirimize bakıyoruz. Bir kalple çerçevelenmiş, beyzbol maçındaki öpücük kamerasında olduğu gibi görünüyor. Gülümsemem yumuşak. "Güzel, değil mi?"

"Evet." Çenesini ovuşturuyor, incelemek için eğiliyor. "Başta şüpheyile yaklaşmıştım ama bunun ne kadar çekici olduğunu görebiliyorum. Özellikle de online pazarlama için."

"Instagram profilimiz büyüyor."

"Gördüğüm kadarıyla, evet." Ön kapıya doğru bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Gülümsemesinde bir şey derinleşiyor, genişliyor, mizah ve meydan okuma her ikisi de içinde saklı. "Kapatmadan önce, dart tahtasında bir atış yapmak istiyorum."

"Kendi logonuza ok mu atmak istiyorsunuz?"

"*Evet*," diyor. "Bundan tahmin edebileceğinden çok daha fazla yorulduğum günler oluyor."

Onu depo odasına götürürken kıkırdıyorum ve ana kitapçıya açılan perdeyi açık bırakıyorum. "Denemekten memnuniyet duyarsınız."

Cole küçük alana adım atıyor, merdivenin yanındaki sıkışık depo odası için çok *fazla* görünüyor, tavana çarpmamak için başını eğiyor. Bu görüntü karşısında sesli gülmek için dudagımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Tahtaya yapışmış dartları çıkarır. "Şu zavallı logoya bakın. Şişlenmiş."

"Amaç da bu zaten."

Geri çekilip dartları açık avucunun içinde yuvarlıyor. "Ah. Açık pek iyi değil."

"Bahane mi uyduruyorsun?"

Ellerini kaldırıyor, dudakları kıvrılıyor. "Sözümü geri alıyorum."

Sırıttıyorum, ön kapiya doğru bakıyorum. Müşteri yok. "Hadi o zaman."

İlk dartı fırlatır ve logonun merkezinden sadece yarım santim uzakta tahtaya çarptığında yankılanır. Sonraki iki dart art arda atılır ve her ikisinde de tam ortaya isabet eder.

"İşte," diyor sesinde memnuniyetle. "Bu lanet şeyi yaptırmak bana 50 bin dolara mal oldu."

Ne? "*Şaka* yapıyorsun."

"Keşke olsaydım. Başka harika iş tavsiyelerine hazır mısınız? Daha ucuz bir grafiker bulun ve iş ortağınızın itirazlarını görmezden gelin."

Onu hafifçe itiyorum, sanki on iki yaşındaymışım ve nasıl flört edileceğini bilmiyormuşum gibi. Gülümsemem dudaklarıma kazınmış gibi. "Milyon dolarlık bir şirket kurduğumda bunu hatırlayacağım."

Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Bak, sadece envanterinin mümkün olduğunca çoğunu satışa çıkardığından emin ol, tamam mı? Tek göstermen gereken kârlı olduğun. Kâr marjın jilet gibi ince olabilir, sadece orada olması gerekir."

"Bu da ne? Rakibine yardım mı ediyorsun?"

Omuz silkiyor, bu hareket beni vücuduna daha da yaklaştırıyor. "Kendimi cömert hissediyorum."

"Başarılı olmamızı istiyor musun?" Sözlerim kendi kulaklarıma bile biraz soluksuz geliyor.

"Belki," diyor. "Belki de değil. Belki de sadece benden sonsuza dek nefret etmeni istemiyordumdur."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Cole bunu yüzümden anlıyor, çünkü homurdanıyor ve beni tezgâha geri yönlendiriyor. "Sen, nutkun tutulmuş. Şimdi gerçekten her şeyi gördüm. Hadi, dükkânı kapat. Beklerken biraz daha ok atacağım."

"Pekâlâ." Boğazımı temizliyorum. "Daha sonra bana gelmek ister misin?"

Yanıt olarak gözleri parlıyor. "Teklifiniz için çok teşekkür ederim ama hayır. Planladığım bir sürpriz var."

"Öyle mi?"

"Evet. Ama gösterme ve anlatmama talimatlarınıza uyacağım."

"Ne? Bir sürprizi ima edip sonra da başka bir şey söyleyemezsin! Bir yere mi gidiyoruz?"

Gülümsemesi artık geniş, kontrolü tamamen elinde tutan ve bundan hoşlanan bir adamın resmi. "Yıpranmış halini seviyorum."

"Biliyorsun şu anda aklım bir dakikada bir mil gidiyor."

Şakağımı öpüyor. "Biliyorum. Sadece ayak uydurmaya çalışman gerekecek."

"Cole!"

Cevap vermiyor, gülerek depoya geri dönüyor. Kasayı kapatırken kendi kendime homurdanıyorum ama bunu gülümseyerek yapıyorum. Bu adam imkansız. Hayattan daha büyük. Absürd. Aramızdaki her şey saçma. Gün geçtikçe daha az sıradanlaşan sıradan bir ilişki.

Cole ışıkları kapatmama ve kapıyı kilitlememe yardım ediyor. Sonunda ayrıldığımızda eli sırtımın alt kısmında, Sayfalar arasında karanlık ve arkamızda güvenli.

"Akşamları yalnız çalışman hâlâ hoşuma gitmiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Altıda kapatıyoruz, bazı günler en geç yedide. Tam olarak gece yarısı sayılmaz. Ayrıca, kameralarımız var."

"Sadece olaydan *sonra* yardım ediyorlar, öncesinde değil."

"Başka birini işe alacak paramız yok. Ayrıca, açık kalıp kalmayacağımızı öğrenmemize sadece iki hafta kaldı." Sözlerim aramızdaki havada asılı kalıyor, ikimizin de kaçındığı bir gerçek. Sesime biraz neşe katmaya zorluyorum. "Bunu tartışmayacağız. Onun yerine ne yapacağımızı söyle."

Arabanın kapısını benim için açıyor, dudaklarında çarpık bir gülümseme. Bu mayınlı konudan uzak durmayı seçtiğimi biliyor. "Hayır diyebilirsin. Dersen de hiç sorun olmaz. Anlayışla karşılarım. Bu biraz... maceraperestçe."

Düşündüğüm şeyi mi ima ediyor?

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da sakın bir şekilde bana bakıyor. "Çoğu şeyi denemeye açığım, biliyorsun. Ama şimdi bana en kötüsünü hayal ettiriyorsun." Sesimi alçaltmadan önce sürücü koltuğundaki Charles'a bakıyorum. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Cole başını koltuk başlığına yaslıyor. "Aklın doğrudan oraya gitti, değil mi?"

"Şundan bahsetmiyorsun...?"

Gülümsemesi muazzam. "Hayır. Ama şimdi keşke olsaydım dedirtiyorsun. Hayır, sana bu akşamki bir etkinlikte benimle çıkmanı teklif edecektim."

"Randevun
mu?" "Evet."

"Halkın içinde mi?"

"Genelde işler böyle yürür, evet." Gözleri parlıyor, daha yakına eğiliyor ve iri bir elini kalçama koyuyor. "Brooks & King bu gece bir sosyal etkinlik düzenliyor."

"Asla olmaz."

"Evet. Aylar önce hayır demiştim ama bugün bununla ilgili bir e-posta daha alınca... şey. Eğlenceli olabilir."

Eğlenceli. Bunu söylemenin en hafif yolu bu. Brooks & King ülkenin bu yakasındaki en büyük yayınevlerinden biri. Öğrenciyken, stajyerlik ve genç pozisyonlarla ilgili güncellemeleri aramak için iş ilanlarını dini olarak takip etmiştim.

Tanınacaktır. Birlikte gidersek ben de tanınabilirim. "Birlikte fotoğraf çektiremeyiz," diyorum.

"Anlaştık."

"Belki de bir kod adına ihtiyacım vardır. Sence Skye çok mu sıra dışı?"

Cole'un dudakları titriyor ve koltuk başlığına yaslanarak kapüşonlu gözlerle beni izliyor. "Aklın ilk oraya mı gitti?"

"Bu haklı bir endişe," diyorum ama sesimde ciddiyet yok. "Oh, Cole. Gerçekten emin misin? Gidebilir miyiz?"

Başparmağı kalçamı yumuşatıyor. "Kesinlikle."

"Teşekkür ederim. Oh! Benim evimde durmamız gerekecek. Bu kıyafetle gidemem!"

"Biz zaten yoldayız."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve içime dolan heyecanla gözlerimi kapatıyorum. *Brooks & King!* Ve Cole, bunu benim için yapıyor. Aksi takdirde etkinliğe gitmeyeceğini söyledi.

Zihnimin küçük bir kısmı bana buna odaklanmamı söylüyor. İncelememi. Gerçeklerle yüzleşmemi - Timmy'ye hayatının en güzel gecesini yaşatmaktan bu olaya kadar yaptıkları, duygusal olarak karışmadan kalmamı gittikçe zorlaştırıyor. *Sus*, ben söylerim. *Biraz daha yaşamak ve biraz daha az düşünmek.* En azından bu gece için.

Daireme döndüğümde, ben giyinirken Cole yatağıma oturuyor. "Hepsini gördüm zaten," diyor açıklama olarak, ama gözlerinin vücudumda gezinmesine bakılırsa gösterinin tadını çıkarıyor.

"İlk sıra koltuk, ha?"

Ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor, gözleri kararıyor. "Büyüleyicisin."
Gücümü toplayıp iç çamaşırlarımı değiştiriyorum. O izlerken,
Kırmızı dantelli iç çamaşırını kalçalarımın yukarı kaydırıp kalçalarımın
yerine çekiyorum.

"Sonrası için," diyorum.

Cole'un çenesi sıkılır. "Giyinmek için yaklaşık iki dakikan daha var ve o
zamana kadar işini bitirmezsen hiç gitmiyoruz."

"Bu senin kendini kontrol etmeni
mi sınıyor?" "Tahmin
edebileceğinden daha fazla."

Gülüyorum, en ipekli siyah elbisemin içine giriyorum. İki spagetti
askısıyla omuzlarımdan sarkıyor ve neredeyse dizlerime kadar düşüyor ama
formumu sarıyor. Son derece edep. "İşim bitti," diyorum. "Seninle yatmak
istiyorum ama Brooks & King etkinliğine de gitmeyi çok istiyorum."

"İşte böyle başlıyor," diyor suratsızca. "Yerime başkası alınacak."

Elini tutup onu yatak odamdan dışarı çekiyorum, banyoda durup bir
tutam parfüm sıkıyorum. "Hiç de değil. Şimdilik pastamı alıp yemeye
kararlıyım."

Charles bizi Union Gölü kıyısındaki güzel bir villaya götürüyor,
verandası suya doğru uzanıyor. Ferforje kapılardan geçerken ışıklar araba
yolunu aydınlatıyor. Cole yanımda sessizleşti, ama benim sessiz nefes
alışıma gülümsüyor.

"Kiraladıkları yer güzelmiş," diye belirtiyor.

Arabanın kapısını bizim için açmaya niyetli bir vale yaklaşıyor ve
midemde sinirlerim yeniden uyanıyor. İpek elbisem çok ucuz geliyor;
makyajım çok basit. Burada bir artı bir olarak bulunuyorum - bu insanlarla
ne hakkında konuşmam gerekiyor?

Cole yanıma geliyor ve elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Ne kadar
istersen o kadar kalacağız," diye fısıldıyor kulağıma. "Ya da ne kadar kısa
olursa."

Kolunu kavrayışım gevşiyor. "Teşekkürler."

Meşe basamakları birlikte çıkıyoruz. Köşede küçük bir caz grubu müzik
yapıyor; karşı duvarda dev bir kitap masası ve üzerinde küçük altın
kaplama bir tabela var. *Yeni Çıkanlar*. İçimde bir şey hemen rahatlıyor.
Burada kitap var.

Orta yaşlı bir adam bize yaklaştı, elini uzattı. "Bay Porter!
Gelebildiğiniz için çok mutluyuz!"

Cole adamın elini sıkıca sıkıyor. "Benim için bir zevk."

"Yeni mi geldiniz?"

"Yaptık, evet." Cole başıyla beni işaret etti. "Bu Bay Edwin Taylor, Brooks & King'in yönetici departmanından."

Bana elini uzatıyor, bana! "Skye Holland," diyorum, elini sıkıca sıkarak. "Brooks & King'in en büyük müşterisiyim."

Gözleri sevinçle parlıyor, benden Cole'a bakıyor. "Öyle mi?" Cole kuru bir sesle, "Belki abartılı ama hafif bir abartı," diyor. "O bir hem hevesli bir okuyucu hem de bir yazar."

"Mükemmel," diyor Edwin bana gülümseyerek. "Bu gece tam sana göre. Şuradaki masada yakında çıkacak tüm ürünlerimiz sergileniyor. Etrafa bakmaktan ve konuklarımızla konuşmaktan çekinmeyin. Bölüm başkanlarımızın çoğu bu gece burada. İstedğin her şeyi sorabilirsin, ne istersen."

Cole sanki bu teklif gayet normal bir şeymiş gibi başını sallıyor. "Çok güzel. Sizinle tekrar konuşacağız, eminim."

"Umarım öyledir." Edwin bana tekrar gülümsüyor. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Holland."

Diğer misafirlerden uzaklaşır uzaklaşmaz heyecanımı gizleyemeyerek Cole'a dönüyorum. "*Yönetici departmanlarının* başı mı?"

Dudakları titriyor. "Bu etkinliğin hoşuna gideceğini düşündüm."

"Yayınlarını önceden görebilecek miyiz? Duyurulmadan önce mi?"

Bu çok

vahşi!"

"Evet."

"Ve sizinle konuşma şekli... Buna davet edildiniz mi? Neden?"

Cole omuz silkiyor, odadakilerin ona yönelttiği bakışları görmezden geliyor. Görünüşüne mi yoksa gücüne mi hayranlık duyduklarını anlayamıyorum. "Çoğu şeye davet ediliyorum. Aslında bir keresinde bana sormuştun."

"Ben mi yaptım?"

"O sırada ateşten sayıklıyordun. Hatırlamamana şaşırmadım."

Elimi onunkinin içine sokuyorum. "Muhtemelen hatırlayamamam iyi bir şey. Söylediğim tek şey bu olamaz."

Cole öne eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. Bu onun olayı haline geldi ve dokunuşuna doğru eğildiğimde buna hiç itiraz etmiyorum. "Çok zevkliydin."

"Sonrasında seni kovana kadar."

"O zamana kadar, evet. Gel bakalım. Seni tüm bu kötü şöhretli departman müdürleriyle tanıştıralım."

Cole'un yanında, dünya benim istiridyem gibi görünüyor. Her birkaç adımda bir iyi dilekler, yatırımcılar, yayıncılar, pazarlamacılar ve yazarlar tarafından durduruluyoruz. Bana verilen tüm isimleri hatırlamaya çalışıyor ve başaramıyorum. Cole başını sallayıp dinliyor ama nadiren konuşuyor ve konuşmaların çoğunu bana bırakıyor. Edebiyat endüstrisi hakkında konuşarak elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama yine de... çoğunun gözleri düzenli olarak ona kayıyor. İfadesini izlediklerini hayal ediyorum.

Sadece birkaç kişi istisnadır. Edwin Taylor yeni çıkan kitapları hakkında fikrimi sormak için tekrar yanıma geldi, Cole'un kibarca kendisini dışarıda bıraktığı bir sohbetti bu. Modern İngiliz şiiri bölümünün başkanı, bir kitapçada çalıştığımı söyledikten sonra benimle uzun uzun konuşmak istiyor ve bu da basılı medyanın geleceği hakkında başka bir büyüleyici tartışmaya yol açıyor.

Cole'u tekrar gördüğümde ikinci kadeh şampanyamı içiyordum. Etrafı takım elbiseli adamlarla çevrilmiş, Cole'un merkezinde olduğu bir yarım daire şeklinde duruyor. Elinde içkisi ve dudaklarındaki gülümsemeyle zahmetsiz görünüyor. Sanki eğleniyor gibi. Ama bu gülümsemenin ne zaman gerçek, ne zaman büyüleyici bir yüz ifadesi olduğunu öğrendim.

Beni yalnız gördüğünde hemen özür diliyor.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor, bir kolunu belime dolayarak. "Beni bir daha asla yalnız bırakma."

"Beni terk eden sendin," diye belirtiyorum.

"Haklısın." Viskisinden bir yudum alır. "Ne büyük bir hata." Ona bakıyorum. "Bu bir pusuya benziyordu."

"Oh, öyleydi."

Etrafımızdaki insanlara bakıyorum, bazıları zaten ilgiyle bizi izliyor, bazıları da yaklaşmak için fırsat kolluyor. "Seni gerçekten burada istediler, ha?"

"Genelde öyle olur."

Rahatsız edici bir düşünceyle yakalarını düzeltiyorum. Sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçaltıyorum. "Yatırım yapmanı mı istiyorlar?"

Başını sallıyor. "Yayıncılık zor durumda olan bir sektör. Muhtemelen eyaletteki tüm potansiyel yatırımcıları buraya davet etmişlerdir."

"Para kapıları açar," diye mırıldandım.

"Evet," diyor kuru bir sesle, "ama insanlar sizinkinden ayrılmaya niyetiniz olmadığını anladıklarında çok hızlı kapanıyorlar."

Ellerimi göğsüne koydum. "Bunun için teşekkür ederim."

Yere bakıyor, belki de samimiyetime şaşırılmış. "Bir şey değil."

"Burada olmak istemiyorsun. Bütün bu insanlar sana yağ çekerken bunu anlıyorum."

Dudakları titriyor. "Şey. *Bazı* insanların bana yalakalık yapmasından hoşlanıyorum." "Sen imkansızsın."

"Evet," diyor, "daha önce de söylemiştiniz."

Aklıma başka bir düşünce geldi. "Bana iyi davranan insanlar. Sence samimi miydiler? Örneğin Bay Taylor'ı ele alalım. Sizi yatırım yapmaya ikna etmem umuduyla mı bana iyi davrandı?"

Cole iç geçiriyor, gözlerindeki eğlence azalıyor. Demek ki şüphelerim o kadar da abartılı değilmiş. "Sana söyleyemem," diyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunu çözmeye çalışmayı bıraktım. Bu tür düşüncelerle kendini delirteceksin."

Gelmek zorunda olduğu bir farkındalık. Bu etkinliklere davet edilen, manipüle edilecek ya da zorlanacak biri haline geldiğinden beri. Bu şekilde yaşamak zorunda olduğunuzu düşünün - yakınlarınızın sizi kullanıyor olabileceğini bilerek. Bu bana son derece üzücü geliyor. Belki de bu yüzden Nicholas Park ile arkadaşıştır. Bir milyarderin diğerine ihtiyacı yoktur, finansal anlamda değil.

Işığın gölün üzerinde dalgalandığı verandaya doğru başımı sallıyorum. Gece ılık ve güzel, şampanya da tatlı. "Biraz hava alalım."

"Takip edileceğiz," diye uyarıyor.

Elimi onun elinin içine sokuyorum ve onu verandanın en ucuna kadar çekiyorum. Sarmaşık ve yaseminlerin iç içe geçerek direğin üzerinde büyüdüğü تنها bir köşe. Loş ışıktaki Cole'un gözleri parlıyor. "Burası mı? Benimle birlikte olmayı mı planlıyorsun?"

"Burası kaynaşmak için gidilecek bir yer değil," diyorum. "Bizi burada rahatsız etmeleri için onlara *meydan* okuyorum."

"Sende kötü bir çizgi var."

"Bunu zaten biliyordun."

Başını eğiyor, dudaklarında bir gülümseme dolaşıyor. "Ben de öyle yaptım."

"Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" Uzanıp şampanya kadehimi onun viskisine değdiriyorum, kehribar rengi sıvı dibini zar zor kaplıyor. "Tanıştığımızı geceyi."

"Mmm. The Legacy bar. Şimdiye kadar inşa ettiğim en iyi otel."

Daha yakına eğildim. "O gece gerçekten ne düşündün?"

"Muhteşem olduğunu söyledim. Hatırlarsan insanları izlediğimi söylemiştim." Bardağını çeviriyor, gözlerini bana dikeyyor. "Ama ben daha çok

sen."

Şampanyadan bir yudum alıyorum, kurumuş boğazımı serinletiyor.
"Bana doğru gelir miydin? Eğer yanımdaki sürüngen bana asılmaya çalışmasaydı?"

Daha da yaklaşıyor, vücudu beni dışarıda bizi takip edebilecek meraklı misafirlerden tamamen koruyor. "Evet," diyor. "Genelde barlarda kadınlarla sohbet etmem. Ama o gece... eninde sonunda yapmak zorunda kalacaktım."

"Ya sonra?"

"Sonra ne düşündüm?"

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum. "Otel odana gittiğimizde."

"*Bir* otel odası," diye düzeltti usulca. "Sen tuvalete gittiğinde, telefonla yönetimi aradım. Bana bir anahtar kartı verdiler."

Gözlerim büyüdü. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Ve soruna cevap vermek gerekirse... yatağa girdiğimizde senin sevimli olduğunu düşünmüştüm. Utangaç ama cesur olmaya kararlı."

Aşağı bakıyorum. "Muhteşem ve baştan çıkarıcı olmayı hedefliyordum."

"Oh, Skye, öyleydin," diyor, sesi alçalarak. "O kadar karşı konulmazdın ki, bu beni öldürdü."

"Utangaç ve baştan çıkarıcı birbirine karışmaz."

Nefesi kulağımda, sesi karanlık bir okşayış. "Senin içinde kesinlikle var. İlk seks yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Aman Tanrım. Başımı salladım, meme uçlarım elbisemin kumaşına yapışmıştı. "Evet." "Bana ne yaptığımı söyle."

"Aynada kendime nasıl dokunduğumu sana göstermemi istedin." Alnımı omzuna yaslıyorum, içimde savaşılan arzu ve utanç dalgaları karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Böylece sen de aynısını yapabilirsin."

"Aynen öyle." Dudakları kulağımın dış kenarına değiyor. "Ve sonra...?"

"Sonra sen de aynı şeyi yaptın, ama dilinle." Bir nefes. "İ geldi."

"Evet, kesinlikle yaptın."

"Ve sonra sen..." İçime doğru itişini, o ilk hisle çıkardığı iniltiyi hatırlayarak yutkunuyorum. Nabzım endişe verici bir şekilde atıyor. "Cole, hadi buradan çıkalım."

Elimi tutuşu neredeyse morarıyor. "Hiç sormayacaksın sandım." Beni insan kalabalığının içinden geri çekiyor. Uzun adımlar atıyor ama ben ona ayak uyduruyorum, yanında aceleyle ilerliyorum. Kimse bizi durdurmuyor, son ana kadar.

O an. Edwin Taylor bize gülümsüyor ve ikimize de kartvizitini uzatıyor. "Eğer yeni albümler hakkında konuşmak isterseniz," diyor bana.

Daireme dönüş yolu çoğunlukla sessiz, ama Cole'un eli benimkinde, başparmağı arkada küçük daireler çiziyor. Bu basit dokunuşla tenimde elektrik dans ediyor. Biz ne zaman el ele tutuşan bir çift olduk? Ne zaman bir çift olduk?

Araba kayarak binamın önünde durdu. "Teşekkür ederim Charles," diyor Cole. "Yarın sabah, lütfen."

"Elbette, efendim."

Kaldırıma çıktığımız anda kolları bana dolanıyor. Kıkırdıyorum, onu ön kapıma doğru çekiyorum. "Yarın sabah, ha?"

"Bu gece kalıyorum." Başımın üzerinden uzanıyor ve sert bir itişle ön kapıyı benim için açıyor. "İlk seksimizi anlatışını duymak beni biraz fazla heyecanlandırdı."

Dairemin kapısını açtığımda nefesim hızla geliyor. Arkamdan Cole kapıyı kilitliyor, bir saniye sonra yere düşen takım elbise ceketinin sesi duyuluyor.

Fermuarı indiriyorum. "Giydiğim dantel iç çamaşırını hatırlıyor musun?"

"Sikeyim evet." Elleri orada, çekiştiriyor, elbisem ayaklarımın dibinde gölleniyor. "Bütün akşam bunu düşündüm, tıpkı senin istediğin gibi."

Gömleğinin düğmelerini açarken nefesi yanağımda düzensizleşiyor. "Beni otelin duvarına karşı becerdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Cole cevap vermiyor. Onun yerine beni kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor, sesi hırıltılı çıkıyor. "Evet."

Havalanıp uçuyorum ve sonra yatağımın üzerine bırakılıyorum. Cole geri çekildi ve gömleğini çıkardı. Bu manzaradan asla bıkmam - bronz ten, bir tutam saç, karnının derin V'si. *Yüzmeyi asla bırakma*, diye düşünüyorum. *Her ne yapıyorsan işe yarıyor*.

Sutyenimin dantelli kaplarından birini çekiştiriyor, parmaklarımla meme ucumu okşuyorum. Cole'un gözleri göğüslerime odaklanıyor. Onun üzerindeki etkim güçlendirici. "Gerçek dışısın," diye mırıldanıyor.

Ona gülümsüyorum. "Ve sen çok uzaktasın. Buraya gel."

Yapıyor, üstümden kayıyor. Hızlı olmasını beklerdim. Sert. Belki de bahsettiğim gibi bir duvara karşı. Ama Cole tam tersini yaptı.

Beni anlamsızca öpüyor, vücudu benimkinin üstünde, dili yavaş ve derin hareket ediyor. Bir eli kalça kemiğimin üzerinden bacaklarıma doğru kayıyor, külotumun kumaşıyla alay ediyor.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor, dudakları meme ucuma kadar iniyor. "Benim için her zaman ıslak olmanın beni ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?" Cevap vermek istiyorum, ama sonra ısırtıyor ve kelimelerim nefes nefese kalıyor. "Erkekliğin timsali gibi," diye yumuşakça devam ediyor. "Bir keresinde bana şaka olsun diye böyle demiştin. Ama sen benim için böyle ıslandığında, canım istemiyorsa ne olayım."

Kalçalarımı eline doğru yuvarlıyorum, ipeksi saçlarını parmaklarımın arasından geçirmek için aşağı uzanıyorum. "Şaka değil," diye nefes alıyorum. "Seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum."

"İçimde."

Başını kalçama yaslıyor, nefesi tenimde sıcak bir esinti yaratıyor. "Lanet olsun, Skye. Önce seni boşaltmama izin ver."

"Hayır. Birlikte olmamızı istiyorum." Omuzlarından tutup onu kendime doğru çekiyorum ve Cole bana izin veriyor, dudaklarımız bir kez daha buluşuyor. Sonsuza kadar böyle yatabilirim - beni yatağa yatırıp öpmesi. Bunu bir sanata dönüştürüyor, takdir edilmesi, deneyimlenmesi ve tadına varılması gereken bir şey. Ama sonra karnımda zonkluyor ve arzu duygularımı tekrar silip süpürüyor.

"Skye..." diye mırıldanıyor tenime karşı, iç çamaşırımı çıkarırken, gözleri ve elleri ortaya çıkardığı her santim etin üzerinde duraklıyor. Ve sonunda bacaklarımın arasına yerleşip içeri girdiğinde, ikimiz de bu his karşısında inliyoruz.

Bacaklarımı ona doladım. "Evet. Aynen böyle."

Cole dirseklerinin üzerine çöküyor, beni tamamen sarıyor, derin ve yavaş bir şekilde itiyor. "Elimde olsa seni sonsuza dek becerirdim."

"Sana izin verirdim."

Hareketleri kasıtlı, içimde gözlerimi kapatıp tutunmama neden olan noktalara çarpıyor. Tenimizin temas ettiği yerler hızla kayganlaşıyor. -Ve *her yere* dokunuyoruz.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor. Tırnaklarımı hafifçe kullanarak ellerimi sırtında gezdiriyorum ve bir yanıt oluşturmaya çalışıyorum. Kalbinin benimkine karşı her atışında mantıklı düşünceler yok oluyor. Et ete, erkek kadına, göğüslerim onun kıllarla kaplı göğsüne değiyor.

Açısını değiştiriyor, *tam* doğru noktaya vuruyor ve oh! "Evet," diye nefes alıyorum. "Aynen böyle."

Cole'un gülümsemesi ironik, çarpık ya da alaycı değil. Zevkle genişliyor. Çabalarını iki katına çıkarıyor, açığı koruyor ve üzerimde güçlü ve emin bir şekilde hareket ediyor. Her itişte içimdeki basınç artıyor.

Beni alıyor, tepeye çıkıyor ve onu sıkıca kavıyorum. Tek yapabildiğim tutunmak.

Ben bunu yapar yapmaz Cole kendini kaybediyor. Başını boynuma gömerken itiş gücü aceleci ve sığ bir hal alıyor. Vücudu bana karşı sıkılaşıyor ve paramparça olurken inliyor.

Ardından gelen sessizlik tam bir sessizlik. Ona sarılıyorum, bu şekilde uykuya dalabileceğini ve teşekkür edeceğimi düşünüyorum.

Hareket etmeye çalışıyor ve ben de bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. "Hayır. Henüz değil." Tenime karşı sıcak bir kahkaha atıyor. "Çok otoriter."

"Bazen," diye mırıldanıyorum.

"Asla durma." Beni öpmek için dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Tanrım..." Ben de onu öperim. "Hala sadece ben varım."

"Komik." Ayağa kalktı, bacaklarımın tutuşunu kolayca kırdı. "Çok mu sert davrandım?"

"Hiç de değil."

"Güzel." Bir eli, prezervatif kullanmadığının açık kanıtı olan hassas noktama doğru hareket ediyor. "Bunu tercih ederim," diyor. "Belki de bu beni mağara adamı yapıyor."

Kıkırdıyorum. "Sadece bir erkek, sanırım."

Yanımda uzanıyor, yüzü rahatlamış, her zamanki kararlılık ya da eğlence çizgileri kaybolmuş. "Bu adam kendini bir metre boyunda hissediyor." Eli kalçamdan belime doğru kayıyor, tenimin üzerinde yumuşakça kıvrılıyor. "Sen geldin."

İnkâr etmenin bir anlamı yok, saklamanın da bir şansı yok. Oldukça açıktı. "Evet. Kına yakmak üzere misin?"

Cole'un sıcak kahkahası tenimi yıkıyor. "Hayır. Ama bu konu hakkında konuşmanı istiyorum."

"Orgazmım mı?"

"Onlarla olan hikayen. Otel odasında bana bir partnerle gelmenin senin için alışılmadık bir durum olduğunu söylemiştin."

Oh, Tanrım. Yüzümü yastığa gömmek ve geçmişimde açıkça dökülmekte sorun yaşamadığım şeylerden saklanmak istiyorum. O zamanlar onu bir daha görmeye hiç niyetim yoktu ve tamamen ellerinin ve ağzının becerilerine teslim olmuşum.

Cole tekrar gülüyor ve bedenimi sert hatlarına doğru çekiyor. "Benim yanımda utangaç olma. Artık utanma."

"Ben değilim. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o gece otelde aklımı başımdan aldın. Yaptığım hiçbir şeyden sorumlu tutulamam.

dedi."

"Yukarı," diye talimat veriyor ve başımı kaldırıyorum, böylece kaslı bir kolunu boynumun altından geçirebiliyor. Sıcak, sanki bir ısıtıcı gibi. "O kadar iyi olduğunu mu düşündün?"

"Evet. Neden? Senin için değil miydi?"

Kıkırdıyor. "O gece gerçek dışıydı Skye. Ama bunu senden duymak hoşuma gidecek kadar kibirliyim."

"Bunun söz konusu olduğunu bilmiyordum."

"Veda etmeden gittin." İniltiye gülüyor, eli göğsümün etrafında sıcak bir şekilde kapanıyor. Dalgın bir şekilde başparmağı meme ucumla oynuyor. "Bu tartışmayı tekrar başlatmayacağım. Bu arada, konuyu saptırıyorsun. Buna dayanamayacağım."

Tekrar inledim. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet."

Bir nefes bırakıyorum. "Güzel. Üniversitede uzun süreli bir ilişkim oldu. Bunun dışında, tek cinsel ilişkim... yani, kısa süreli oldu."

"Tek gecelik ilişkiler" diyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Hayır. Tam olarak değil. Ben de yattığım iki erkekle çıktım. Aynı anda değil yani. Ama işler birlikte yatacak kadar ilerledi, ama bir ilişki içinde değildik? Ve sonra bitti. Yani üç. Üç erkekle yattım."

Cole'un dudakları içten bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bunu açıklamakta mükemmel bir iş çıkarıyorsun."

"Evet, geçmiş seks hayatımla ilgili bu yorucu teste hazırlıklı değildim."

"Sadece orgazmların hakkında," diyor tembelce, beni öperek. "Ama paylaştığın tüm bilgileri memnuniyetle karşılıyorum."

Onu hafifçe itiyorum ve o da gülüyor, kollarını bana doluyor. "Beni nasıl suçlayabilirsin ki? Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi olduğumu söyledin zaten."

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Evet, öyle. Birkaç kez." Beni ters çeviriyor, dudakları boynumda geziniyor. Omuzları yatağımın başucundaki lambanın loş ışığını engelliyor. "Tutkunun pençesindeyken pek çok şey söylüyorsun. Ya da ateşli."

İnliyorum, ama dudakları meme ucuma yaklaştığında hızla bir zevk haline geliyor. Utanç duygum buharlaşıp uçuyor, baş döndürücü bir duygu seli içinde kaybolup gidiyor. "Hiçbiri beni boşaltmadı," diyorum usulca.

"Düzenli olarak değil. Ve onlara nasıl dokunulmak istediğimi gösterecek kadar rahat değildim."

Meme ucumu usulca ısırıp bırakıyor ve alev alev yanan gözlerle bana bakıyor. "Ne utanç verici," diyor karanlık bir şekilde. "Ve yine de... Onların boşluğunu doldurmaktan çok mutluyum."

Cole sanki dünyada çok zamanımız varmış gibi vücudumu yavaşça öpüyor ve ben kendimi onun dokunuşunda kaybediyorum. Böyle olduğumuzda, varmış gibi davranmak çok kolay.

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Karli, vardiyasının başlamasına yirmi dakika kala kitapçının kapısından içeri dalar. "Skye, buna *inanamayacaksın*."

Son yarım saattir hayranlıkla baktığım bez çantayı elime alıyorum. "Buna sen de inanmayacaksın. Bak. Ne düşünüyorsun? Dün gece üzerine logo tasarımı çizdim."

Elinde bir gazeteyle kasanın önünde duraksıyor. "Evet, bu güzel."

"Güzel mi? Eğer - pardon, ne zaman - işimize devam etmek için yeşil bayrak alırsak, bunları üretip satabiliriz. Çok şirin. İlginç. Çevre dostu. Mahallenizin kitap çantası. Bu sadece bir prototip ama-"

Karli gazeteyi kasaya çarptı. "*Bak.*" Bakıyorum.

Cole ön sayfada.

Onu Porter Development binasından çıkarken yakalamışlar, gökdelen arkasında heybetli ve yüksek bir şekilde yükseliyor. Telefonuyla konuşuyor ve ilk kez gülümsemiyor.

Başlık bana suçlayıcı kelimeleri haykırıyor. "Milyarderin kirli geçmişi ortaya çıktı." Kelimeleri mırıldanarak okudum.

"Bu makaleyi okumalısın," diyor Karli. "Görünüşe göre eski iş ortağını işten çıkarmış. Her şeye soğuk bakıyormuş."

Haberi bulmak için gazeteyi karıştırdım. İş ortağı, iş ortağı... pahalı bir logo yaptıran kişi mi?

Makale tam sayfa. Karli neredeyse yanımda kaynıyor, ben onlara ulaşmadan önce bir şeyleri işaret ediyor. "Ben'e ifşa etmeme anlaşması imzalatmış," diyor. "Bu yüzden konuşmayı karısı yapıyor."

"Ben?"

"Ben Simmons. Cole Porter'ın eski iş ortağı." Ben ve karısının resmini işaret ediyor. Çok güzel bir görüntü. Bir kanepede birbirlerine yakın oturuyorlar, kadının elleri adamın ellerinin etrafında kenetlenmiş, desteğin resmi.

Başımı salladım. "Bekle, bekle, okumam gerek." Gözlerim soruları ve cevapları tarıyor, her biri bir öncekinden daha lanetleyici. Elena, Ben'in karısı, en çok konuşan kişi. *Okul arkadaştıydılar*, diye cevaplıyor. *Ve sonra bu şekilde kesiliyor.*

Muhabir burada araya girerek tam ayrıntıları soruyor. Buna cevap veren Ben'dir. *Size söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim ama gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kaldım. İmzalamasaydım elimde hiçbir şey kalmayacaktı.*

Gerisini tarıyorum, her cümle, her soru bir öncekinden daha kötü. İçimde bir şey batıyor. Bunu Cole yapmış olabilir mi? Yeğenimi beyzbol maçına davet eden Cole mu?

"Bu bir hikâye. Hikayeler çarpıtılabilir," diyorum belli belirsiz.

Karli homurdanıyor. "Evet, ama o kadar da değil. Tanrım, onu tekrar görmek zorunda kalabileceğimizi hayal edebiliyor musun? Düşündüğümüzden daha da yılanmış."

"Evet."

"Görünüşe göre işi asıl kuran Ben'miş. Sonunda öyle diyor."

Son satırları taradım. Muhabir, Ben'in operasyonun arkasındaki beyin olduğunu söylemenin adil olup olmadığını soruyor. *Simmons yere bakıyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme. "Cole bir zamanlar benim en iyi arkadaşımdı," diyor. "Ama hayır, hiçbir zaman en zeki adam olmadı. Onun güven fonu vardı, benim de fikirlerim. Olmayana kadar iyi bir kombinasyondur."*

Öfke ve korku içimde birbirini kovalıyor, kızgın daireler çiziyor. Cole tanıdığım en zeki adamlardan biri, yani Ben bu konuda yanılıyor. Ama diğer konularda haksız mı?

Cole acımasız *olabiliyor*. Buna şahit oldum. Nicholas Park'la iyi arkadaşır ve o adamın kötü bir şöhreti vardır.

"Anlaşmamıza uymayabilir," diye devam ediyor Karli. "Bu olasılığı kabul etmek zorundayız. Eğer yapmazsa ne yapacağız? Pazarlığımız

mahkemede ne olacak?"

Sandalyeye gömüldüm. "Hiçbir fikrim yok."

"Kâr için kendi en iyi arkadaşını kesip atmak. *İğrenç.*"

"Öyle görünüyor."

Karli'nin yüzü beliriyor, ağzı kararlı çizgiler halinde. "Ve bu da senin diş diş mücadele ettiğin adamdı Skye! Seninle her zamankinden daha fazla gurur duyuyorum. O adi biri olabilir ama biz başımızı dik tutabiliriz."

Başımızı dik tutalım.

Keşke bilseydi, sanırım. Bana bir daha asla aynı şekilde bakmazdı.

Karli'nin gözleri genişliyor, ani bir farkındalık yerleşiyor. "Pazarlığı kazanırsak belki hıncını senden çıkarır. Müşteri sayımızdaki artışa bakılırsa, bunu yapabiliriz."

"Yapmazdı."

"Onu tanımıyorsun. Şuna bak... *En iyi arkadaşını kesti!* Ona gizlilik sözleşmesi mi imzalatmış?" Makaleye bakıp başını sallıyor. "Ve bu *Seattle Tribune*. Onlar da öyle her şeyi yayınlamazlar. Bunun doğruluğunun kontrol edildiğine emin olabilirsiniz."

Her kelimesi bir öncekinden daha ağır geliyor, ta ki ben bu baskının altında ezildiğimi hissedene kadar. "Üzgünüm, benim... Bir dakikalığına kasaya bakabilir misin? Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Evet, tabii ki. Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Bir dakika."

Ve üç metrekairelik küçük banyomuzda tamamen yıkılıyorum. Hiç hoş değil. Mantıklı bile değil. Yine de nefesimin tamamen kesilmesini engellemek için lavaboya tutunmak zorunda kalıyorum. Makale ya bir karalama yazısı ya da cesur bir ifşa.

Ve neye inanacağımı bilmiyorum.

İlk içgüdüm onu aramak. Mesaj atmak. *Bunun doğru olmadığını* söylemesini duymak *Skye*. *Tabii ki doğru değil. Sen bir yazarsın. Yazarların nasıl yazdığını bilirsin.*

Ama beni manipüle etmeye çalışan biri de tam olarak bunu söylemez miydi? Bu işin yıkıldığını görmek isteyen biri. Bu işi önemsemeyi bıraktığını düşünmemi sağlamakta çok iyi olan biri. Kazanmanın artık onun için önemli olmadığını ima etmişti.

Onun yerine benim önemli olduğumu. Ve ben de ona inandım.

Beyzbol maçı. Yayıncı etkinliği. Hepsi yalan mıydı?

Aynada kendime bakıp başımı sallıyorum. Eğer aptal yerine konulduysam, en azından Ben Simmons sayesinde artık gözlerim açık. Bu iyi bir şey.

Ve eğer olmasaydım... şey, bunu düşünmeme izin veremem, henüz değil. Göğsüm kendi üzerine çöküyormuş gibi hissederken olmaz. Karli'nin sözleri aklıma geldi, en çok ağırlık taşıyanlar. *Seattle Tribune* her şeyi yayınlamazdı. Doğruluğunu kontrol ederlerdi. Muhtemelen Cole'a yorum yapması için ulaşmışlardır bile.

Banyodan çıktığımda Karli'nin bana bakışı sempatikti. Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Özür dilerim. Elbette bu sana boşuna olduğunu düşündürdü ama gerçekten öyle değil. Bunu başarmak için hâlâ bir şansımız olabilir."

Başımı sallıyorum. İçimde kendimi hiç bu kadar sahtekâr hissetmemiştim. Onun arkadaşlığını ya da desteğini hak etmiyorum, şu anda değil. Ne de olsa kitapçı onun. Eleanor *onun* büyükannesiydi. Benim değil.

"Sadece daha çok çalışmamız gerekecek," diyorum belli belirsiz. "Bir haftamız kaldı."

Başını salladı. "Bu doğru. Ve eğer iş zora girerse, bize herhangi bir gizlilik sözleşmesi imzalatmayacak!"

Aynı fikirdeyim, zihnim dönüp dururken rafları istiflemeye geri dönüyorum. O gün telefonum cebimde bir delik açmasına rağmen Cole'u aramadım, o da beni aramadı. Elleri dolu olmalı.

Ya makale yüzünden yıkılmış ya da eski iş ortağı gizlilik anlaşmasını delmenin bir yolunu bulduğu için kızgın.

Ve henüz hangisi olduğunu öğrenmek istediğimden emin değilim.

Ertesi gün Porter Development ile iki aylık anlaşmamızın sona ermesine tam bir hafta var. Karli'nin birkaç gün içinde Chloe ile bir toplantısı var ve ikisi de kârlı bir mağaza sunup sunamayacağımızı görmek için rakamları gözden geçirecekler.

Karli ve ben birbirimize sürekli destek oluyoruz. "Bunu yapabiliriz," diyor Karli bana tekrar, benim için olduğu kadar kendisi için de.

"Oh, kesinlikle. Son birkaç haftadır her zamankinden daha fazla müşteri gördük. Gayet iyiyiz."

"Biz iyiyiz," diye tekrarlıyor. "Biz iyiyiz."

Gözleri arka duvara kayıyor ve acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ediyorum. Eleanor'un Sayfalar Arasında'nın önünde duran çerçeveli resmi. O kadar uzun süredir orada asılı ki arkasındaki duvar kağıdında kare şeklinde bir iz var.

Gün, satışlar, Instagram güncellemeleri ve asılan satış tabelalarıyla geçiyor. Vitrine kocaman bir tane asıyorum ve durumumuzu açıklayan el yazısıyla yazılmış bir not ekliyorum. *Fark yaratmak için bir hafta kaldı*, başlığa yazıyorum. *Mağazamızın kalmasını istiyor musunuz?*

Umutsuz bir durum ama bunlar umutsuz zamanlar.

Kapanıştan bir saat önce kapı zili çalıyor ve müşteri gelmiyor. Orta yaşlı. Kaşları çatık. Ve çok tanıdık bir logosu olan bir tişört giyiyor. Bu sefer, üzerinde dartlar yok.

Doğruca kasaya doğru yürüyor. "İyi günler."

Ellerimi tezgâha dayadım. "Merhaba. Bugün Porter Development ile planlanmış bir randevumuz olduğunu bilmiyordum."

Bana nahoş bir gülümseme veriyor ve cebinden bir inşaat cetveli çıkarıyor. "Hazırlık aşamasında mülkü incelemek için gönderildim."

"Teftiş mi?"

"Evet." Cetveli masaya vuruyor ve etrafına değerlendirici gözlerle bakıyor. "Binanın ölçülerini alın ve inşaatı inceleyin. Sonuçta, ne kadar büyük bir yıkım topu getireceğimizi bilmemiz gerekiyor."

"Henüz hiçbir şeye karar verilmedi," diye çıkıştım.

Gülümsemesi saygısız. "Bu konuyu patronuma ya da patronumun patronuna açmanız gerekiyor. Ben emir üzerine buradayım ve bildiğim kadarıyla binayı bir ay içinde yerle bir edeceğiz."

"Benim gözetimimde değil."

Adam kıkırdıyor, sanki şaka yapmışım gibi. Sesi şurup gibi oldu. "Pekala, tatlım."

Tatlım? Bu ne cüret! "Adın ne senin?" "Max Blakefield."

"Bugün bu mağazanın içinde ölçüm yapamayacaksınız, ta ki patronunuzdan ya da patronunuzun patronundan bize ulaşan planlanmış bir randevu ile buraya gelene kadar."

Bana yönelttiği gülümseme patronluk taslıyor. "Binayı dışarıdan ölçeceğim, bu da sizin onayınızı gerektirmiyor. Ne de olsa özgür bir ülke."

Beni alt etti ve bunu yüzümden anlıyor olmalı ki başını salladı. "Sana iyi günler."

Sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi elinde ölçüm cihazıyla kitapçıdan çıkıyor. Tezgâhın kenarını sıkmaktan parmaklarım ağrıyor. Bu bir çizgi film olsaydı, kulaklarımdan dumanlar çıkardı, çok kızgıyım. *Bir yıkım topu*, dedi. *Patronunun patronu*.

Anlaşmalara uymak buraya kadarmış, öyle görünüyor. Porter Development binayı yıkmaya niyetli görünüyor. Karli ve ben yeni Ben Simmons'lar mı olacağız?

Cole'a bir mesaj yazarken ellerim öfkeyle uçuşuyor.

Skye Holland: *Yakında dükkanı kapatıyorum. Sonra seninkine gelebilir miyim?*

Yanıtı uzun sürmedi ve neyse ki mesaj olarak da geldi. Duygularımı telefonda saklayabileceğimden emin değilim ve bu yüz yüze yapmak istediğim bir konuşma.

Evet. Yedide evde olurum.

Altı elli sekizde Amena'nın lobisindeyim. Parmaklarım yanımda seçiriyor, adrenalın ve sinirden kendi iyiliğim için fazla şişmişim. Olası senaryolar zihnimde dans ediyor. Gündelik ilişkimizin sadece bir eğlence olduğunu, anlaşmaya uymayı hiç planlamadığını itiraf etmesi. Çarpık gülümsemesi alaycı bir şekilde büküldü.

Ya da daha kötüsü, bana kitapçının zaten hiç şansının olmadığını söylemesi, bugün gönderdiği tamirci kadar tepeden bakan gözlerle. Çatı katına çıkarken geçtiğim her katta sinirlerim daha da geriliyor.

Asansör kapıları boş bir koridora açılıyor. Mutfakta da yok. Köşeye doğru eğilip oturma odasına bakıyorum. "Cole?"

"Geliyorum!"

Evindeki ofisinden çıkıyor, bir eli boynundaki kravatı çekiştiriyor. "Hızlı geldin."

"Elbette. Bugün ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün adamlarınızdan birini kitapçıya göndermişsiniz." Yüzü kıpırtısızlaşır. "Kesinlikle göndermedim."

"Max Blakefield adında biri aksini düşünüyor gibiydi. Doğru boyutta bir yıkım topu için dükkânı ölçmeye geldi. Dükkânın bir ay içinde yerle bir edileceğini ve eğer aksini düşünüyorsam patronunun patronuyla konuşmam gerektiğini söyledi." Kollarımı iki yana açtım. "İşte buradayım."

Cole yavaşça başını sallıyor. "Max Blakefield diye birini tanımıyorum. Mütteahhitlerimizden biri olmalı."

"Logonuzun olduğu bir tişört giyiyordu. İnşaatçıya benziyordu." Gözlerim onun pahalı takım elbisesine takılıyor. "Gerçek bir inşaatçı yani. Çizme ve iş pantolonu giyiyordu."

Sesinde ipeksi bir uyarı tonu var. "O yanılıyordu. Şirket hâlâ anlaşmasına sadık kalmayı planlıyor."

"Yani biliyorsun."

"Evet," diyor, sanki aynı şeymiş gibi. Ama aynı şey değil.

"Çalışanlarınız aksini düşünüyor gibi görünüyor." Sertçe yutkunuyorum, çenemi kaldırıp bakışlarıyla yüzleşiyorum. "Dünkü makaleyi gördük. Karli anlaşmalara uyduğunuzdan şüphe ediyor."

"Ah." Kelimeyi dişlerinin arasında gıcırdatıyor. "Demek mesele gerçekten bu, ha? Ve şüphe duyan tek kişi Karli mi?"

"Benim de bazı şüphelerim var," diyorum dürüstçe. *Bizimle ilgili şüpheler. Ne yaptığınıza dair. Ve bunu neden yaptığınıza dair.*

"Bir gazetede dokuz yüz kelime ve sen sarsıldın. Senin de bir yazar olduğunu sanıyordum Skye. İşlerin nasıl çarpıtıldığını bilirsin." Kelimeler sakacı ama ses tonu öyle değil.

"Yani bu doğru değil mi? Röportajda söyledikleri?" diye soruyorum. Cole bana öylece bakıyor ve aramızdaki sessizlik daha önce hiç olmadığı kadar ağırlaşıyor. Ona karşı kendi savunmasızlığım yüzünden öfkeliyim - cevabı bu kadar önemsediğim için. Ona benim üzerimde bu gücü verdiğim için.

"Ben Simmons'a bir gizlilik sözleşmesi imzalattım mı?" diye soruyor, sesi zorlukla gizlenen bir öfkeyle titriyor. "Evet. Onun işle ilişkisini kestim mi? Evet. Ve bunu gözümü kırpmadan yine yaparım Skye."

Göğsüm çöküyor, daralıyor, öfke ve korku tepkimi bastırıyor gibi hissediyorum.

"Ve şimdi benim karakterimi merak ediyorsunuz," diye devam ediyor. "İstedığimi elde etmek için ne yapacağımı."

Başımı hafifçe sallıyorum, yumruklarımı tırnaklarım avuç içlerime batacak kadar sıkıyorum. "Senin acımasız olduğunu söylüyorlar. Her zaman kazandığını. Belki de sen

Bugün adamlarından birini bilerek kitapçıya gönderdin. Belki göndermedin ama göndermiş de olabilirsin Cole. Bir anlaşma yapmıştık."

"Bekle," diye uyarıyor.

Ama düşüncelerim bir sonuçtan diğerine sıçrıyor. "Bunca zaman benimle yatmanın senin için eğlenceli olduğunu düşündüm. İyi seks. Belki de spor içindi. Ama şimdi... dengemi bozmak için miydi? Koz elde etmek için mi?"

Yüzünden hızlı bir gölge geçiyor, çenesi sertleşiyor. "Ne?"

"Kaybetmeyi sevmiyorsunuz. Ben Simmons bunu doğruladı. Doğru konuştuğunu söylediğinde *sen* de bunu doğruladın."

Cole sert ve hızlı hareketlerle gömleğinin manşetlerini çözmeye başlar. "Hayır, kaybetmeyi sevmem. Bu arada sen de öyle. İkimiz de rekabetçiyiz."

"Yani?"

"Bazen bir pislik olabiliyorum. Bunu kendiniz de belirttiniz. Ama bildiğim kadarıyla *ahlaksız* değilim."

"Öyle olduğunu ima etmedim."

"Az önce bana iş anlaşmamızda üstünlük sağlamak için seninle yatıp yatmadığımı sordun. Bunun bana tam olarak nasıl yardımcı olacağını anlamadım. İşiniz her seferinde bir orgazmla mı kâr kaybediyor?" Başını sallıyor, yüzünde mutsuz bir gülümseme var. "Bu arada ben değilim."

Boğazım sanki kendi üzerine kapanıyormuş gibi hissediyorum. "En iyi arkadaşını kestiğini itiraf ettin. Nasıl sormam?"

Cole ellerini mutfak tezgâhına dayıyor. "Ben ve sevgili karısı Elena hakkındaki gerçekleri bilmek ister misin? Ben ve ben işi birlikte kurduk. Stratejinin çoğunu ben yaptım ve yatırımcıları o getirdi. Pazarlama ve hikâye oluşturma konusunda her zaman iyi bir gözü vardı." Başını sallayarak derin bir nefes alıyor. "Sonlara doğru, üzerine düşeni yapmıyordu. İş seyahatlerine çıkmıyordu. Bana danışmadan kötü kararlar alıyordu. Ama o benim en iyi arkadaşımdı, bu yüzden ona ikinci bir şans verdim."

"Oh," diye nefes alıyorum.

Sesi sertleşiyor. "Elena çalışmamdan pek hoşlanmazdı. Bu arada o *benim* nişanlımdı. Küçük röportajlarında bundan bahsetmediler." Gözlerini benden kaçırıyor, çenesi çalışıyor. "Öğrendiğimde neredeyse iki yıldır birlikte yatıyorlardı."

"Oh, Cole..."

"Yani evet, onu dışarı çıkmaya zorladım. Zor olmadı. Çalışanlarımızın sadakatini, hisselerimizin çoğunluğunu ve müşterilerimizin güvenini kazanmıştım. Ama ona bir insanın hayatı boyunca ihtiyaç duyacağı paradan daha fazlasını bıraktım."

Tezgâhtan uzaklaşıyor, takım elbise ceketini silkip koltuğunun üzerine bırakıyor. "Bu senin için yeterli bir aşağılama mı? Yoksa beni başka bir şeyle mi suçlamak istiyorsun?"

"Cole..."

"Bana acımayın lütfen. Kendi personelimden bunu fazlasıyla gördüm."

Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkunuyorum. Ona gitmeli miyim yoksa onu yalnız mı bırakmalıyım emin olamadan olduğum yerde kalakaldım. Buraya konuşmaya, her şeyin özüne inmeye, her şeyi anlamlandırmaya gelmiştim. Ve her şey bir şekilde ters gitmiş gibi hissediyorum, nerede yanlış gittiğini bilmeden.

"Merak etme," diye sesleniyor, arkasını dönme zahmetine katlanmadan. "Sadece birlikte uyuyoruz. İş anlaşmanız hâlâ geçerli."

Korkudan gözlerimin arkasında bir şeyler yanıyor ve gözyaşlarımın utançtan mı, öfkeden mi yoksa çok daha tehlikeli bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyorum. *Acıdan*. Asansöre doğru acele ediyorum.

Cole beni durdurmaya çalışmıyor.

COLE

Son iki gün sabahtan akşama kadar tam bir rezaletti. Görünüşe göre herkes Ben ve Elena'nın makalesini okumuş. Blair beni arayıp iyi olup olmadığımı soruyor, sanki ölümcül bir hastalığım olduğunu yeni öğrenmiş gibi. Annem de aradı ve çok daha az nazikti. *Onlarla ilgilenmedin mi?*

Evet anne, ama onları şirketimden ve hayatımdan çıkmaya zorladım. Onlara vur emri vermedim.

Halkla ilişkiler ekibimle konuşmamdan yatırımcılar kurulundaki asistanıma kadar tüm gün hasar kontrolüyle geçti. Şirket avukatlarımızdan Tyra bana sürekli olarak "Karşı bir açıklama yapmamız gerekiyor" diyordu. "Bu itibarınız için çok kötü."

"Hayır."

"Bay Porter... bu bir iftira."

"Bu bir dedikodu."

"Dedikodu kök salacak."

Omuzlarımı dikleştirdim ve sağlam durdum. İddiayı reddetmek gerçekte ne olduğunu açıklamamı gerektirecekti ve Seattle'ın önünde bunu yeniden yaşamak için yeterince aşağılanmıştım. Bir haftalık iş seyahatinden eve erken döndüğümde Ben ve Elena'yı ana yatağında bulmak beni mazoşist eğilimlerimden arındırmıştı.

Bryan sessizlik taktiğini kabul etmişti. "Bu seni güçlü gösteriyor," demişti bana bir kenara çekilirken. "Bu konuda yorum yapmamanız ya bunun üstünde olduğunuzu ya da bunun doğru olduğunu gösterir. Her ikisi de iş itibarınızı artırır." Buna yüksek sesle söyleyecek bir şeyim yoktu ama Bryan'a zam yapmayı aklıma not ettim.

Ama en büyük çatışmanın Skye'la olacağını beklemiyordum.

Utanç artık alışık olduğum bir duygu değil. Elena ve Ben'le olan yaram tazeyken öyleydi. Ama o zamandan bu yana geçen yıllar içinde, yara izi neredeyse hiç sızlamayacak kadar azaldı. Ama Skye ile olan kavgadan sonra tek hissettiğim bu.

Bana haklı endişelerle geldi. Resim iyi görünmüyordu ve benden onun yerine doldurmamı istedi. Doldurdum ve nazik bir şekilde değil. Duyguları yüzünden okunuyordu ve ben onları kendi incinmişliğim ve kirli geçmişimle ayaklar altına almıştım.

Ona yaptığım itirafı hatırlayarak tekrar irkildim. Ben ve Elena'nın beni son bir kez daha kazıklamayı başaracaklarına güveniyorum. Durumla ilgili hiçbir şey Skye'ın gözünde beni iyi göstermiyordu, astlarımdan birinin kitapçıya yaptığı kötü zamanlamalı ziyaretten bahsetmiyorum bile.

Dövüşün ertesi günü ilk öğrendiğim şey bu oldu. Bryan ofisimde ona soru sorduğumda dimdik durdu. "Dün Sayfalar Arasında'ya birini gönderdin mi? Kitapçıya?"

Gözleri parlıyor. "Evet, evet yaptım." "Neden?"

"Bu klasik bir şantajdı. Kabul ettiğiniz anlaşmanın bitmesine bir haftadan az bir süre kaldı ve onlara sonucu hatırlatmamız gerekiyor." Omuz silkiyor. "Oldukça standart."

Ellerim sandalyemin koluna dolanıyor. "Bana haber vermedin mi?"

"Hayır. Bahsetmeyi düşündüm ama sonra ilgilenmemiz gereken bir makale çıktı." Bryan kaşlarını çatı. "Yanlış bir karar mıydı?"

Evet, evet. Binlerce kez evet.

Ama çok fazla bilgi vermeden bunu anlamasını sağlamamın bir yolu yok. "Anlaşmaya uyacağız," diyorum ona. "Eğer mağaza kârlı olursa, kalırlar."

Bryan yorum yapmıyor ama reddettiği gözlerinden okunuyor. Ekibimden hiçbiri Skye ve Karli'nin meydan okumasını neden kabul ettiğimi anlamadı ve bunun için onları suçlayamam. Çok saçmaydı.

Yatırımcılar ve ortaklardan oluşan bir kurulun önünde, bir sonraki Porter Hotel'in zemin katında neden bir kitapçı olacağını açıklamak için sabırsızlanmıyorum.

Günün geri kalanı berbattı. Skye bana mesaj atmıyor, ben de ona atmıyorum. Söyleyecek ne var ki?

Asistanıma çıkışıyorum. E-postaları anlamak için tekrar okumak zorunda kalıyorum. Zihnim bir gece önceki yüz ifadesine takılı kalmış gibi... Beni neyle suçladığı hiç aklıma yatmıyor. Akşam eve vardığımda o kadar kötü bir ruh halindeyim ki havuza girip birkaç metre yüzmeyi düşünüyorum. O sabah zaten antrenmanımı yapmış olduğumdan, kaslarımı daha fazla zorlama düşüncesi cazip gelmiyor ama uzun süre hareketsiz kalamayacak kadar sinirliyim.

Skye'la işleri yoluna koyma dürtüsü, görmezden gelinmesi giderek zorlaşan bir kaşıntıya dönüşüyor. Sorgulamasını iyi idare edememişti ama ben de onun sorularını iyi idare edememiştim.

Daha kararımı veremediğim koridorun yarısına gelmiştim. Arabanın anahtarlarını buluyorum, bir çift ayakkabı giyiyorum, deri ceketimi çekiştiriyorum. Bu konuşmayı yüz yüze yapmalıyız.

Ama ben asansör düğmesine uzanırken telefonum çalıyor. Kısa bir an için tek hissettiğim kararsızlık. Muhtemelen Bryan ya da Tyra'dır. Söndürmem gereken bir yangın ya da gece yarısı imzalamam gereken bir sözleşme. İç çekerek telefonu cebimden çıkarıyorum, reddet tuşuna basmaya hazırım.

Arayanın kimliğindeki isim beni durdurdu. "Skye?"

"Evet," diyor diğer hattan. "Benim. Selam."

"Selam. Nasılsın?"

Boğazını temizliyor. "Güzel." "Bu çok güzel."

Bir duraksama oluyor, telefonda yumuşak bir şekilde nefes alıyor. "Aslında, hayır. Hiç de iyi değildim. Ben... Cole, makale hakkında hemen bir sonuca vardığım ve anlaşmamız hakkında bazı çıkarımlarda bulunduğum için özür dilerim."

"Bu konuda daha iyi konuşabilmeliydim," diyorum sessizce. "Endişeliydin. Bunu anlıyorum." Kendimi desteklemek için bir elimi duvara dayadım. "Ve sana söz veriyorum, mağazanı ziyaret eden şirket adamından haberim yoktu. Farkında olsaydım, durdururdum. Gereksizdi."

"Evet," diyor. "Öyleydi."

"Kaba mıydı?"

"Korkunç. Bana tatlım dedi." "Ne?"

"Don't Endişelen, Yine de," o diyor, a ton . her ikisi de kendini beğenmişlik ve sesinde utangaçlık vardı. "Eskiden pek medeni değildim."

Kendime rağmen gülmek istiyorum. "Eminim değildin."

Yine sessizlik var ama bu sefer sıcak. Bunu bozan Skye oldu. "Gelmek istemiyor musun?"

"Bilmiyor muyum?"

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun, Porter."

Elimde araba anahtarlarıyla asansöre bindim. "Ben zaten yoldaydım."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet."

"Güzel," diyor. "Bekliyor olacağım."

Altı gün. Arabayla geçerken bu sayı kafama dank etti. Bu işin bitmesine, kararın verilmesine, her şeyin bir sonuca bağlanmasına altı gün var. İçimi korkudan başka bir şey doldurmuyor.

Geldiğimde ön kapı kilitli değildi. "İçeri gel!" diye sesleniyor kanepenin üzerindeki tüneğinden. Üzerinde bir çeşit pijama takımı var - çizgili şort ve kaşkorse - masum ve evcimen görünüyor. Onu böyle görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, saçları sırtına dökülmüş. Alışabileceğim bir manzara.

"Çay ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum ceketimi asarken. "Ben böyle iyiyim."

Fincanını tekrar sehpa koyarken yüzünde mahcup bir ifade var. "Özür dilerim, tekrar."

"Özür dilemene gerek yok."

"Hayır, biliyorum. Ben... Ben senin hakkında en kötüsüne inandım."

"Senin yerinde olsam ben de öyle yapardım," diyorum sessizce. Şehirdeki çoğu insan muhtemelen şimdi öyle yapıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Makale mi?" "Tabii ki hayır. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Bunu yeterince yaptığınızı tahmin edebiliyorum," diyor gülümseyerek. "Rahatınıza bakın."

Öyle yapıyorum, koltuğuna gömülüyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Bütün gün ilk kez derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurabildiğimi hissediyorum. Bu iyi hissettiriyor.

Skye ayağa kalkıyor ve köşedeki saksılardan birine gidiyor. Kahverengileşen bir yaprağı koparışını izliyorum. "Üzgünüm," diyor usulca, "ama ben bütün bitkilerimi öldürürüm. Bunun başaracağına kararlıyım."

"Sana güveniyorum."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sehpanın üzerindeki bir yığın kitabı düzeltiyor. Yapması gereken çok sade bir şey ve pijamalarının içinde...

Tatlı. Burası gerçek bir ev. Rahatlamak ve gevşemek için bir yer.

Bir yastığın püskülleriyle oynuyorum. "İşte bu yüzden evim bir müze gibi, biliyorsun."

"Pardon?"

Boğazımı temizliyorum. "Elena ve Ben'i öğrendikten sadece birkaç hafta sonra aldım. Öğrendikten sonra otellerden birinde kalıyordum, dairemizden yeni çıkmıştım. Oraya bir daha hiç gitmedim," diyorum. "Gidemezdim aslında. Fikri bile beni hasta ediyordu."

Skye önümdeki koltuğa çöküp bacak bacak üstüne atıyor. "Yaptıkları şey korkunç." Sesi sertleşiyor. "Bir de o makalede destekleyici eş rolünü oynadığını düşün. Bah!"

Sesindeki öfke beni gülümsetiyor. "Öfkeni acımandan daha çok seviyorum."

"Acımak yok," diye kabul ediyor. "Onlarla ilişkini kesmekle doğru olanı yaptın. Ama o makaleyi neden yazsınlar ki?"

Alay ettim. "Paranın bittiğini tahmin ediyorum. Ben'in mali durumu berbatır ve Elena'nın da pahalı zevkleri vardır."

"Hatalı olan onlar ve bir şekilde çamura bulanana senin adın. Bir şekilde kayıtları düzeltemez misiniz?"

Sehpanın üzerindeki kitaplardan birini alıp amaçsızca karıştırıyorum. "Bu dünyaya gerçekte ne olduğunu itiraf etmek anlamına gelir."

"Ki bu senin hatan değildi."

"Belki de değil," diyorum, "ama hala gururum var."

Skye başını sallıyor ama gözlerinde daha önce görmediğim bir sevgi var. "Erkekler," diye düşünüyor.

Kitabı kapattım. "Bizi seviyorsun."

"Bazen kendi zararımıza da olsa, evet." "Kitapçı

sizin için neden bu kadar önemli?"

Skye'ın kaşları havaya kalkıyor ama yüzü açık kalıyor, gözlerindeki sevgi hâlâ belirgin. Ona layık olmak istiyorum. "Bu çok saçma," diyor.

"Bana kişisel sorular sordunuz. Şimdi sıra bende."

Bacaklarını altına topluyor, bakışlarını köşedeki kitaplığa dikeyyor. Belki de bu sefer şansımı zorladım. "Cole Porter" isminin olumlu bir şekilde bağlandığı bir konu değil.

Ama sonra konuşmaya başladı.

"Büyürken orada çok zaman geçirdim. Annem... şey, eksantriktir."

"Bir keresinde ona bohem demiştin."

Skye bakıyor. "Bunu hatırladın mı?"

"Tabii ki hatırladım."

"Evet, kesinlikle öyle. Her hafta yeni bir proje, yeni bir takıntı. Kötü bir anne değil ama dalgın bir anne. Hikayelerin ve fikirlerin içinde kolayca kayboluyor. Ve bu konuda çok inatçıdır."

Skye'ın da bu özelliklerden bazılarını paylaştığını ve takdire şayan bir şekilde paylaştığını düşünerek gülümseme dürtüsüne direniyorum. İnatçılık. Takıntı. Hikaye anlatma aşkı.

"Yani kitapçada vakit geçirdin?"

"Evet. Okumayı ve yazmayı çok severdim. Okuldan sonra eve yürürken Sayfalar Arasında'da dururdum. Çok harika bir yer olduğunu hissedirdim. O zamanlar Eleanor işletiyordu. Henüz sevmesem de bana çay yapmaya başlamıştı." Ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor, gözlerindeki bakış ise milyonlarca kilometre ötede. "Beni yazmaya teşvik etti. Keşfetmem için. Her hafta elime yeni kitaplar tutuşturur ve bana onlar hakkında sorular sorardı. 'Heathcliff neden böyle davrandı?' diye sorardı. 'Yazarın niyeti nedir? İngiliz Edebiyatı bölümünü seçtiğimde annem ve kız kardeşim bunu anlamadı. Eleanor anladı.'"

"Karli'nin büyükannesi miydi?"

"Evet. Yeterince büyüdüğümde orada yarı zamanlı çalışmaya başladım. Orası benim için çocukluğumun geçtiği evden daha çok evim gibi." Sanki orada cevap arıyormuş gibi avuçlarına bakıyor. "Dünyada en çok sevdiğim yer orası."

Ben de onu yıkmaya çalışıyordum.

Kelimeleri söylemiyor ama bilgi aramızdaki havada asılı kalıyor, somut ve rahatsız edici. İstenmeyen bir davetsiz misafir. İlk defa, her şeyi geri almak istiyorum. Pazarlığı. İş projesini. Sadece onu istiyorum.

"Skye, ben-"

Telefonu beni bölüyor ve neşeli tema şarkısı dairesini dolduruyor. Mutfak tezgahlarından birine kadar takip ediyor, daire tüm konuşmayı duyabileceğim kadar küçük.

Hiç utanmadan, bir elimi başımın altına koyarak dinlemek için koltuğa yerleşiyorum.

"Hey, Isla," diyor Skye. Hatırladığım bir isim - ablası, Timmy'nin annesi. Bu ilginç olacak.

"Hayır, sorun değil." Boğazını temizledi. "Hayır, evde yalnızım." Buna sııttım.

"İsla, artık onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bana hep bunu soruyorsun!"

Daha da geniş sırtıyorum.

"Timmy bu konuda biraz abartıyor olabilir. Her neyse, ne oldu?"

Sonra bastırılmış bir iç geçiriyor, buradan bile duyabiliyorum. "Neden kendi arabayı kullanamıyorsun? Jason'ın arabası yok mu?"

Görünüşe göre Jason istemiyor ve bu, hattın diğer ucundaki mırıldanmaları benim bile duymama yetecek kadar güçlü bir şekilde açıklanıyor.

"İyi, iyi. Hayır, tamam. Yine de bu hafta sonu ihtiyacım var." Bir duraklama. "Evet, bu adil." Çok daha uzun bir duraklama. "Pekâlâ. Güle güle."

Köşeden döndüğünde Skye'a sırtıyorum. Elini alnına götürerek inliyor. "Her şeyi duydun, değil mi?"

"Oh evet."

"Beyzbol maçından beri senin hakkında başımın etini yiyor. Timmy'nin övgüler yağdırdığını söylememe izin verin."

"Olması gerektiği gibi."

Bana doğru bir yastık fırlatıyor ve ben de kolayca yakalıyorum. "Sorulardan kaçmak giderek zorlaşıyor," diyor.

"Ona ne söyledin?"

"Rastgele görüştüğüm biri olduğunu. Buna inanmıyor."

Uzanıp Skye'ı belinden kavıyorum ve kanepeye doğru çekiyorum. Kucağıma oturdu. "Çünkü ben senin ilk sıradan ilişkindi."

"*Evet.* Bana daha ne kadar efendilik taslayacaksın?"

"Sadece birkaç kez daha." Elimi kalçasında gezdiriyorum, tenine dokununca yumuşacık oluyor. "Arabayı ödünç almak istedi."

"Evet," diyor Skye sinirli bir şekilde. "Geçen sefer neredeyse bir hafta sürdü."

Onu kendime doğru çekiyorum, vücutlarımız aynı hizada. Kollarımda sııcacık. "Neden bana yaptığın gibi ona da karşı çıkmıyorsun?"

Skye bana karşı rahatlıyor. "Benim sana yaptığım gibi mi?"

"Evet. Pislik gibi davrandığımda bana söylemekte bir sorun görmüyorsun. İlk ay düzenli olarak benden nefret ettiğini söyledin."

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, parmakları kolumda geziniyor.

Sırtıyorum. "Gördün mü? Hiç sorun değil. Ona karşı da kendini savun."

Skye bir süre sessiz kalıyor ama konuştuğunda sözleri kız kardeşiyle ilgili değil. "Sana gerçekten çok kötü davrandım, değil mi?"

"Hak etmiştim."

Kalçalarını yuvarlayarak bana sürtünüyor ve vücudum tam zamanında tepki veriyor.

Ona sarılıp da onu istememek mümkün *değil*. "Ama hoşuna gitti."

"Hem de çok." Kulağını ısıırıyorum, aşağıya iniyorum ve boynunun yumuşak tenine bir öpücük konduruyorum. "Hangisi daha eğlenceli bilmiyorum, seninle tartışmak mı yoksa seninle yatmak mı?"

Skye kıkırdıyor ve başını omzuma yaslıyor. Elim tutuyor ve önünden aşağı, şortunun kemerine doğru kaydırıyor. İhtiyacım olan tek işaret buydu.

"Bazen ikisini aynı anda yapıyoruz," diyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde.

Elimi lastiğin altına kaydırıyorum. "Mhm," diyorum. Parmaklarıma karşı ipeksi bir kadife gibi, yumuşak, pürüzsüz ve duyarlı.

"Küvetinde ne yaptığınızı hatırlıyor musun?"

"Evet." Onu kendime bağlamak için bir kolumu beline doluyorum ve bacaklarını birbirinden ayırmak için kalçamı kullanıyorum. Bir parmağımı içine soktuğumda Skye titriyor.

"Sence bunu duşta halledebilir miyiz?"

Önerisine, yayılma şekline ve özgüvenine gülümsüyorum.

Ayağa kalkıp onu belinden kavriyorum ve kendime doğru çekiyorum. "Biraz dar olacak," diyorum, "ama yine de sen de öylesin."

Skye'ın yüzü kızarmıyor. Onun yerine beni öpüyor, sıcak, hevesli ve istekli bir şekilde, zihnimin arkasında çarpan sayıyı bastırıyor. *Altı gün kaldı.*

Sonra ne olacak?

GÖKYÜZÜ

Özenle inşa ettiğim çifte hayatım etrafımda yıkılırken depodaydım. Bir kalp atışında oldu. Bunu tahmin edebilmeliydim ve edememiş olmam sadece ahlakımı değil, aklımı da sorgulamama neden oluyor.

Her şeye kulak misafiri oldum.

"Harika bir şey görmek ister misin?" Timmy, okuldan her zamankinden daha erken gelen Karli'ye soruyor.

Sesinde bir gülümsemeyle onu şımartıyor. "Kesinlikle."

"Bu benim imzalı beyzbol toplarımdan biri. Arkadaşıma göstermek için bugün okula getirdim."

"Vay canına! Nereden buldun bunu?" diye soruyor.

Depodan çıktım ve odanın yarısına geldim ama yeterince hızlı değilim. Bundan sonra söylenecekleri durdurmak mümkün değil.

"Geçen hafta bir beyzbol maçına gittim." Timmy'nin sesindeki gurur beni öldürüyor. "Skye ve Cole beni götürdü. *En iyi* koltuklar bizimdi."

"Cole?"

"Evet. Skye'ın erkek arkadaşı. Önümüzdeki seçmeler için bana ipuçları da verdi." Karli bana dönüyor, ben nefes nefese ve suçlu bir şekilde kapı aralığında duruyorum.

"Skye?"

"Evet."

"Hangi Cole bu?"

Konuşamıyorum. Nefes bile alamıyorum, suçluluk duygusunun gözlerimden parlayan bir fener gibi olup olmadığını merak ediyorum.

Öyle olmalı, çünkü gözleri dehşetle açılıyor. "Skye!"

"Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi." *"Nasıl?"*

Timmy'nin gözleri birimizden diğerine kayıyor ve ben başımı Karli'ye doğru sallıyorum. O hemen anlıyor. "Özür dilerim," diyor Timmy'ye. "Bu çok hoş ve maça gidebildiğine sevindim. Skye ve benim biraz zamana ihtiyacımız var, tamam mı?"

Somurtkan bir şekilde başını sallıyor ve gözlüklerinin üzerinden bana sitem dolu bir bakış atıyor. Sohbetin dışında bırakılmaktan nefret ediyor ama itaatkâr bir şekilde ödevine geri dönüyor.

Karli beni kasaya kadar takip ediyor. "Nasıl yapabildin Skye?" diye soruyor kısık bir sesle. "Ondan benden daha çok nefret ediyordun!"

"Biliyorum. Hâlâ biliyorum. Yaşadığım tek gecelik ilişkiyi hatırlıyor musun?" "Gerçek olmayan otel adamı mı?"

"Evet. Oydu. O zaman bilmiyordum tabii. Sonra buraya geldi ve ben çok öfkelen dim... ve sonra bu bir şekilde daha fazlasına dönüştü." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Ben bile zar zor anlıyorum, Karli."

Ağzı sıkı bir çizgi gibi. "Demek bu yüzden iki aylık anlaşmayı kabul etti. Onun sadece bir boğa olduğunu ve senin de kırmızı bayrak salladığını düşünmüştüm."

"Evet, o da var. Rekabetçi biri."

"Böyle bir şeyi bana nasıl söylemezsiniz? Porter Development ile olan iş ilişkimiz beni de ilgilendiriyor. Bu benim geçim kaynağım Skye!"

"Haklısın. Özür dilerim. Birkaç kez söylemek istedim ama ne söyleyeceğinden ya da daha kötüsü benim hakkımda ne düşüneceğinden korktum."

Gözleri yumuşuyor ama çok az. "İlişkiler karmaşıktır. Duygular karmaşıktır. Bana anlamam için bir şans vermeliydin."

"Yapmalıydım." Tezgâha yaslanıyorum, kalbim sanki depar atıyormuşum gibi çarpıyor. "Bunu çok sıradan tuttuk. Bize karşı kullanabileceği hiçbir kozu yok, Karli."

Elini omzuma koydu. "Skye, Tanrı aşkına, tabii ki istemiyor. Peki ya sen? Tüm bunlar sona erdiğinde ne olacak? Canının yanmasını istemiyorum!"

Derin bir nefes alıyorum. "Yapacağımı sanmıyorum. En azından kazanırsak."

Bu gönülsüz bir şaka ve gülümsüyor, ama muhtemelen benim iyiliğim için. "Umarım öyledir ve umarım tüm bu olanlar boyunca sana iyi davranıyordur. O benim

Daha önce de düşmanımdı ama o zaman sadece işti. Eğer sana zarar verirse, Skye... o zaman bu kişisel bir mesele olur."

Birdenbire o kadar kararlı ve sert görünüyor ki boğazıma bir yumru oturuyor. "Teşekkür ederim, Karli."

Beni hak ettiğimden çok daha sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor. "Bana söylemediğin için sana hâlâ kızgıyım," diyor. "Ama her zaman olduğu gibi hâlâ senin yanıdayım. Yarın, Timmy burada değilken, bana *her şeyi* anlatmanı istiyorum."

"Sana anlatacağım. Söz veriyorum."

"Güzel." Beni kol mesafesinde tutuyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme. "Görünüşe göre şu anda kendi büyük hikayeni yaşıyorsun."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Evet. Çok heyecan verici. Belki de çok fazla. Kendimi zor tutuyorum."

"Peki," diyor, "sadece her şey bittiğinde bunun hakkında yazdığından emin ol, tamam mı? Eleanor'un eskiden ne dediğini hatırla. Size en iyi hikayeleri veren hatalarınızdır."

Karli'nin sakin kabullenişine rağmen günün geri kalanında kendimi suçlu hissettim ve geceleri uyuyamadım. Cole ve beni başka birinin gözünden görmek - on yaşında olmayan ve yeğenim olan birinin - her şeyi bir şekilde daha az hissettirdi. Neredeyse ucuz. Karanlıkta yaşanan cesur bir macera, gün ışığına çıkarıldığında çok farklı görünebilir.

Başımı kendime sallıyorum. Sayfalar Arasında'ya odaklan. Zaten bu işin bütün amacı da bu. Buranın yıkıldığını görmek beni paramparça ederdi ve ayrıca Cole ile benim bir geleceğimiz yok. Bunu hiç konuşmamıştık ama ikimizin de konuşma tarzından anlaşılıyordu. Mali raporlarımızı Porter Development'a teslim etmek için son tarihe beş gün kala, zamanımız sayılı ve saat işliyor.

Ve Chloe ile son toplantımız geldi. Son teslim tarihinden önce son kez mali tabloların üzerinden geçebileceğiz, son kez rotayı düzeltebileceğiz.

"Saat beşte burada olacak," diyor Karli üçüncü kez, kasanın üzerindeki sadakat kartı ekranını yeniden düzenlerken. "Hesaplamalarını da yanında getireceğini söyledi."

"Harika," diyorum kasayı karıştırırken.

Parmaklarını tezgâha vuruyor. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" "Çünkü kârlı olmayı başardığımızı *biliyorum*."

"*Biliyor* musun?"

"Evet." Ona en kendinden emin gülümsememi veriyorum. "İkimiz de rakamların yükseldiğini gördük. Geçen hafta normalden kaç fazla müşterimiz oldu?"

"Şey, çok. El ilanlarınız ve imza günü etkinliğiniz yardımcı oldu. Ve Instagram sayfası. Skye, bu değişikliklere yıllar önce başlamalıydık!"

Bu düşünce beni de etkilemişti. "Evet ama öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir," dedim. "Her şeyi tersine çevirdiğimizi görecekler."

Karli'nin gülümsemesi, gizlediğim korkuyla aynı tonda olsa da minnettar. "Haklısın. Sadece nefes alıp vermemiz gerekiyor," diyor. "Bugün yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Bu kadar kolay." Kitapçının etrafına, gömme kitaplıkların etrafındaki sanatsal taç kalıplarına, güzel ahşap kirişlere bakıyorum. Eleanor onlarca yıl boyunca detay üstüne detay eklemiş, yeni bir binayı asırlık gibi görünen bir şeye dönüştürmüştü.

Depoda boyumla ilgili işaretler var. Eleanor, İngilizce ödevlerimde bana yardım eden kişi olduğunda, düzenli bir öğrenci olduğumda bu konuda ısrar etmişti.

Karli için, müşteriler için gülümsememi koruyorum ama içimde aynı derecede korku var. İki ay boyunca bu an benim yol gösterici yıldızım oldu ve başarısızlık ihtimali kalbimin etrafında buz gibi bir el gibi hissediyorum.

Chloe *nihayet* kitapçıya girdiğinde, profesyonel bir gülümseme ve kolunda pahalı bir çanta daha vardı. Karli bana başıyla bir selam veriyor, ben de ona karşılık veriyorum. *İşte başlıyoruz*.

Okuma odasındaki masanın etrafına oturuyoruz. Chloe dizüstü bilgisayarını açarken ölçülü ve profesyonel bir tavır takınıyor. Davranışlarında başarı ya da başarısızlığa dair hiçbir ipucu yok. *İyiye işaret*, diyorum kendi kendime.

"Her şeyden önce, işte aylık muhasebe raporunuz." Renkli grafikler içeren bir sayfayı önümüze itti. "Satışlarınız artmış, bu çok etkileyici, özellikle de bu finansal ortamda."

Başımı sallayıp rakamlara bakıyorum. Düşündükçe içimi bir bulantı kaplıyor ama yine de soruyorum. "Ee? Yeterli oldu mu?"

Chloe yenilgiyle iç geçiriyor ve içimde bir yerlerde bir şeyler çatlıyor. Bu kalbim olabilir. "Denedim," diyor. "Gerçekten denedim. Ama hayır, olmadı."

olmuştur. Bu sizi bir iş olarak yeşile itmek için yeterli değil."

"Şaka yapıyor olmalısınız."

Chloe bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Çok üzgünüm Skye. Gerçekten. Rakamları her yönden inceledim, ama karlı görünmen için bunu çevirebilmemin bir yolu yok."

Karli ağzını açıp kapatıyor ama ses çıkmıyor.

"Ama daha fazla müşterimiz oldu," diyorum belli belirsiz. "İkimiz de büyük bir artış gördük. Önceki aylardan *daha fazla* satış yaptık, az önce öyle dediniz."

"Evet, var. Ama yeterli değil. Üzgünüm ama büyük bir envanter ve yüksek sabit maliyetler var. Zar zor denkleştiriyorsunuz. Burası aylardır gerçek anlamda kârlı bir yer değil ve bu kadar kısa bir süre içinde bunu tersine çevirmek zor."

"Nasıl? Biz her şeyi yaptık!"

Chloe görmemiz için bilgisayarını çeviriyor. Ve orada, gün gibi açık, suçlayıcı kırmızı rakamlar var. İki aylık birleşik hesaplar.

"Böyle bir anlaşmada muhasebemi kontrol edecekler, bu yüzden ben de hile yapamam."

Karli boğazını temizler. "Senden bunu asla istemeyiz."

Ben yapardım. Ahşap masaya bakarken, bakışlarım küçük bir vandalizm eylemine takılıyor. Birisi eski tahtaya *umut* kelimesini kazımişti. Bu duygunun ne kadar anlamsız olduğunu henüz öğrenmemiş biri.

"Numaraları Porter'a ne zaman göndermemiz gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Dört gün içinde," diyor Karli. "Ama kesinlikle bu çok az bir zaman...?"

"Evet, öyle. Günlük satışlarınızı üç katına çıkarsanız bile yeterli olmayacaktır." Chloe

duraklıyor ve yüzündeki ifade beni öldürüyor, bana bunun gerçek olduğunu söylüyor. "Sandığından çok daha üzgünüm. Beni işe aldığımda umduğum şeyin bu olmadığını biliyorum."

"Bu senin hatan değil," diyor Karli hemen. "Bunu bizim için yaptığın ve zaman baskısını ve son teslim tarihini kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Bunu benden daha iyi karşılıyor. Chloe'nin ekranına bakıyorum -büyük kırmızı açığa- ve sanki düşüyormuşum gibi hissediyorum, sanki bu bir kabus, korktuğum bir kabus ve şimdi buradayım ve uyanamıyorum.

Eleanor'un bizi görememesine sevindim.

Chloe gitmeden önce bana sarıldı. Hareketlerim otomatik pilotta ve belki de bunu görüyor, çünkü beni akşam yemeğine davet ediyor.

"Eski günlerin hatırına," diyor nazikçe. "Ne zaman istersen bana haber ver."

Güzel ve başımı sallıyorum ama içim parçalanıyor. Bu nasıl olabilir? Ön kapının Chloe'nin arkasından kapanışını şaşkınlıkla izliyorum, zil sesi müstehcen.

Karli bana döndü. "Yapamam-"

"Her şeyi yaptık-"

"Çok şey yaptın!"

"Oh, çok özür dilerim!"

Kollarını bana doluyor, ben de ona doluyorum ve uzun bir süre hiç konuşmuyoruz.

"Her şeyi denedik," diye mırıldanıyor Karli sonunda. "Teşekkür ederim Skye. Buna inandığın için çok teşekkür ederim. Denememiz için fazladan iki ay daha pazarlık yaptığın için."

Başımı salladım. "Hiçbir şey için. Umutlarımızı yükselttim-"

"Saçmalık. Sayfalar Arasında son iki ayda pek çok hayata dokundu. Daha fazla insana ulaştı ve bu *sizin sayenizde oldu.*"

"İkimiz de."

"Evet, senin icatlarının yarısını ben üstlenemem." Karli arkasına yaslandı, gözleri parlıyordu. "Bu günün geleceğini biliyorduk. Bunu aylar önce kabullenmiştik. Tekrar kabullenmeyi öğreneceğiz."

Bunu kabul edemem. Henüz değil, belki de hiçbir zaman. "Bunu nasıl bu kadar sakın karşılıyorsun?"

"Çünkü burası beş on yıllık bir geçmişe sahipti," diyor ve sesi sertleşiyor. "Eleanor'un hayali benim içimde ve senin içinde yaşıyor Skye. Önemli olan da *bu.*"

Eleanor. Onu hayal kırıklığına uğrattık.

Öldüğünde bana deri ciltli eski baskılardan bir set ve güzel bir not vermişti. *Hayallerinin peşinden git Skye ve doğuştan yazar olduğundan asla şüphe etme.*

Hala şüphelerim vardı.

Buraya hala ihtiyacım vardı.

Karli'nin kucağından çekilip titreyen bir elle telefonuma uzanıyorum. "Belki Cole'la konuşabilirim. Onları yine de burayı tutmaya ikna edebilirim. Ne de olsa daha fazla müşteri kazandık. Bu iyi bir şey mi?"

Karli'nin bana verdiği gülümseme nazik ama umutlu değil. "Tatlım, o bir iş adamı. Makalede adil bir tablo çizilmediğini söylemiş olsan da ondan hoşlanmıyorum ama yine de para kazanmaya çalışıyor. Ve biz iyi bir bahis değiliz."

"Evet, öyle." Telefonumu açmak için sola kaydırıyorum ve mesajlarıma tıklıyorum.

Skye Holland: *İşin bittikten sonra gelebilir miyim?*

Tepkisi anında oldu.

Evet. Senin için erken bitireceğim.

"Bu son olamaz," diyorum Karli'ye, elim yumruk olmuş yanımda. "Olamaz işte.

Buna izin vermeyeceğim."

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Titremelerini önlemek için ellerimi yumruk yapıyorum ve asansör ekranının geçtiğimiz tüm katları titizlikle saymasını izliyorum. On iki. On beş. On sekiz. Yirmi. Amena binası Seattle'ın en yüksek binalarından biri. Başka bir dünyada olsaydım, Cole'a bununla ilgili bir şaka yapardım. *Sadece orta yükseklikte bir binayla yetinemezdin, değil mi?* Belki bir şeyleri telafi ettiğini söyledim, o da bana kaba bir şaka yapardı.

Bu gece o gece değil.

Asansör zili en üst katta yumuşak bir şekilde dururken çalışıyor ve doğrudan Cole'un evine açılıyor, eğer onun modernist kalesine böyle diyebilirsiniz.

Ceketimi çıkarmak için durmadan koridorda yürüyorum. Zihnim bulanık ve bulanık hissediyorum - çok kısa sürede çok fazla şey yaşadım. Kitapçı kapanıyor. Cole orayı yıkıyor. Karli ve ben başarısız olduk.

"Skye? Tanrı'ya şükür buradasın." Cole takım elbisesinin ceketini silkerek evindeki ofisinden çıkar. "Kendimi sana gömmek için sabırsızlanıyorum."

El çantam omzumdan kayıyor ve metalin parke üzerindeki sesiyle yere düşüyor.

Gözleri benimkileri buluyor. "Skye? İyi misin?"

"Bugün muhasebecimizle görüştük. Kârlı değiliz."

Bir an için tamamen hareketsiz kaldı, gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra hızlı adımlarla bana doğru ilerliyor. Kollarını açıyor ama ben yapamıyorum. Şu anda olmaz, onunla olmaz.

Bir adım geri atıyorum ve o duruyor. "Başarısız olduk," diye tekrarlıyorum.

"Siktir." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Çok üzgünüm Skye. Gerçekten."

"İşleri tersine çevirdik. Orada daha fazla müşteri vardı. Bunu siz de gördünüz, değil mi?"

Başını hafifçe sallıyor. "Ben yaptım."

"Biz de senin tavsiyene uyduk. Neredeyse *her şey* satışta Cole. Envanterde uçuyoruz ve Instagram sayfamız büyüyor, tüm mahalleyi dahil ettik ve yeni bir muhasebecimiz var ve... ve... Yapabileceğimiz başka *bir şey* düşünemiyorum. Doğru yönde ilerliyor. Hâlâ kârlı olabiliriz, sadece biraz daha *zamana* ihtiyacımız var."

"Çok çalıştın," diyor ve yüzündeki ifade, beslediğim son umut kırıntılarını da öldürüyor. "Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Üzgünüm. Sana söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm."

Sertçe yutkunuyorum. Üzgün, çünkü nasıl olsa yıkacak.

O üzgün.

"Kendini kanıtlamanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Sanki iki hafta içinde evi yıkmadan önce kollarına girmemi, beni teselli etmesini bekliyormuş gibi söylüyor.

Karlı ve ben başarısız olduk.

Düzelteyordum: Ben başarısız oldum. Onunla çılgınca bir iddiaya giren, gece geç saatlere, şüphelere ve gribe göğüs geren ve yepyeni bir iş planı yaratan bendim. Sırf çok istediğim için herkesi benimle aynı şeye inanmaya zorlamıştım. Çünkü duvardaki yazıyı göremeyecek kadar aptaldım.

Kitapçı artık yok. Bir son kullanma tarihi var ve en başından beri hep vardı. Eleanor'un yüzü önümde yüzüyor, nazik gözleri, keskin sesi. *Ne olmuş yani?* Bir keresinde, okulda kitap kurdu inek diye çağırıldığım için üzgün bir şekilde ona geldiğimde söylemişti. *Popülerlik kaybolur. Zekâ kaybolmaz. Senin üzerine bahse giriyorum.* Görünüşe göre bahsi kaybetmiş.

Cole bana doğru bir adım daha atıyor ama ben yine geri çekiliyorum. Şu anda içimde başa çıkabileceğimden çok daha fazla duygu var. Yanıyor.

"Skye..."

"Onu yıkacaksın," diye mırıldandım. "Yok olacak."

Geç saatlere kadar süren geceler, yardımları, cesaretlendirmeleri... Ama sonuçta bunların hiçbir önemi yok.

"Ne söylememi istiyorsun Skye? Bir anlaşmamız vardı."

"Bana yardım ettin," diyorum, kan şakaklarıma hücum etmeye başlamıştı. "Bana bu konuda *yardım* ettin."

Başını sallıyor ama üzgün bir şekilde ve işte o zaman bunu benimle vakit geçirmek, benimle yatmak için yaptığını anlıyorum, iş için değil. Tabii ki iş için değil. Bunu zaten biliyordum, değil mi? Öyleyse bunun doğrulanması neden canımı yakıyor? İllüzyonun paramparça olması?

Bir elimi göğsüme koyuyorum, kalbimin kırılacakmış gibi hissettiği yere. "*Onu parçalayacaksın.*"

"Skye, ne yapacağımı bilmiyorum." Bana doğru bir adım daha atıyor ama bu sefer elimi kaldırıyorum. Onu yanıma yaklaştırmamamın canını yaktığını görebiliyorum. "Benden yıkımı durdurmamı mı istiyorsun? Bu doğru bir iş kararı olmaz. Ama... sadece bana ne istediğini söyle."

Yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa, o da ciddi. Ondan bunu yapmamasını isteyebilirim. Burada durup tekrar düşünmesi için yalvarabilirim. Bunu kitapçının iyiliği için yapmaz. Ama benim için yapabilir.

Biz tam olarak neyiz? Düşman, ama sadece o değil. Arkadaş, ama sadece o da değil. Aşıklar... Bu şekilde düşünmeye başlayamam. Ve eğer sahip olduğum sermayeyi ona yalvararak harcarsam... Onu elde etmek için ne yapmak zorunda kaldığımı hatırlamadan Sayfalar Arasında'ya asla gelemem.

Eleanor, zekânın popüler olmaktan daha önemli olduğunu söylemişti. Bir işi kurtarmak için iyilik isteyen biri olamazdım, bu şekilde olmazdı. Onunla kazandığım şekilde değil.

"Yapamam," diyorum, koridora doğru geri çekilerek. Aşağılanmışlık ve başarısızlık yanaklarımı yakıyor. "Haklısın. Sana bunu soramam. Özür dilerim."

"Yapma. Skye-bekle."

Başımı sallıyorum, çözüldüğümü ve duramadığımı hissediyorum. "Yapamam, bunların hiçbirisiyle yapamam. Bu... çok fazla."

Cole koridorda elini yanıma koyarak beni içeri hapsediyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş. "*Bekle. Skye, lütfen... sana bir şekilde yardım etmeme izin ver. Bu gece seninle olmama izin ver.*"

"Neden? Neyiz biz?" Çantamın tokasını karıştırıyorum. "Hiçbir şey. Biz *sıradanız.*"

Kaşlarını çattı. "Neyi kabul ettiğimizi biliyorum. Sana daha fazlasını teklif edip edemeyeceğimden hâlâ emin değilim ama-"

"Ama ne?" İçimden bir kahkaha kaçıyor, gerçi buradaki tek komik şey kendi yanlış kararlarım. "Bu işe kendi sağduyuma rağmen girdim. İş yıkacağını bildiğim halde yine de yaptım. Bunun bir macera olacağını düşündüm. Tanrım, bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum!"

Sanki ona vurmuşum gibi kaskatı kesiliyor, eli duvardan kayıyor. "Bundan kaçış yok o zaman?"

"Kitapçımı *yıktığını* mı?" Sert bir şekilde başını sallar, dudakları düz bir çizgi halindedir.

"Hayır." Asansörün düğmesine basıyorum, kapılar açılırken neşeyle çınılıyor. "Hayır, yok. Yapamam... Cole, yapamam."

"Yani bitirdik."

Konuşmak için sesime güvenmiyorum, dilimde gözyaşlarımın tadı. Kelimeleri söyledi ve bir kez söylediler mi, onlardan kaçmanın bir yolunu göremiyorum. Biz hiçbir zaman gerçekten *bir şey* olmadık.

Başımı salladım.

Cole'un gözleri kapanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, güçlü, emin ve mesafeli. "Peki o zaman," diyor. "Keyifli birkaç hafta için teşekkürler."

Parmaklarımı düğmeye bastırıyorum ve gözyaşlarım serbest kalıp yanaklarımdan aşağı sıcak bir şekilde akarken asansör kapıları tam zamanında kapanıyor.

Üzüntü tuhaf bir şeydir. Bir anda patlamalar halinde gelir ve sonra tekrar kaybolur, mükemmel bir fırsat için pusuya yatar. İyi zamanlar tarafından itilir ya da uygunsuz olduğunda görmezden gelir. Sayfalar Arasında'nın kapanacağını aylardır biliyordum. Eleanor üç yıl önce vefat ettiğinde onun yasını tutmuştum. Cole'la oynadığımız oyunun uzun süreceğini hiç düşünmemiştim.

Ve hala.

Bu üç şey aynı anda o kadar sert çarptı ki kendimi asansörün duvarına yaslamak için elimi uzatmak zorunda kaldım. Bu sabah bir amaç, bir iş, potansiyel bir gelecekle başlamıştı. Bana hayatın kendisinin damarlarımda dolaştığını hissettiren bir adam, özgür, güçlü ve canlı.

Tüm bu şeylerin yok olmasıyla sona erdi. En kötüsü de tüm bunların bir şekilde benim hatam olduğu hissiydi. Eğer daha çok çalışsaydım. Söylenecek doğru şeyleri bilseydim. Farklı kararlar alsaydım.

Çok yaklaşmıştık ama bunun yerine Sayfalar Arasında toz ve moloz yığınının dönüşecek, ardından kişilsiz bir cam yapı yükselecek. Belki de en üst katında milyarder sahipler ve masum genç kadınların buluşacağı bir otel barı olacak, diye düşünüyorum acı bir şekilde, ama bu düşünce sadece yeni bir gözyaşına neden oluyor.

COLE

Başarının nasıl işlediği komik. Son birkaç yıldır bana bu konuda sık sık sorular soruluyor -bazen günde birden fazla. Röportajlarda. Konuşmalarda. Ağ kurma etkinliklerinde. *Bana başarı hakkında bir şeyler öğret*, derler, genellikle gözlerinde bir parıltıyla. *Sırrı nedir?*

Ya da kişisel favorim, *başarınızı neye borçlusunuz?* Sanki işin içinde borçlar varmış gibi, sanki tanrılara kurban vermişim gibi.

Kamusal başarının nadiren özel başarıya dönüşmesi daha da komik. Annemin *gösterişli* dediği bir dairem, kısa sürede Batı yakasının en büyüğü olan bir geliştirme şirketim olabilirdi. Düzenli olarak uluslararası seyahatlere çıkabilir ve bir hayır kurumu kurabilirdim. Ama günün sonunda, bana gerçek mutluluğu veren tek kişi çekip gitmişti.

"Karşımdaki muhabir yüzünde alıştırılmış bir gülümsemeyle "Söyleyin bakalım, başarınızın sırrı nedir?" diye soruyor.

Şu anda kendimi pek de başarılı hissetmiyorum. Tanıtım ekibime göre, Ben ve Elena'nın karalama kampanyasına karşı koymak için verdiğim röportaj bir gereklilik. Tüm bunların nedeni çok fazla çalışmam ve burnumun dibindeki şeyi -en iyi arkadaşımı ve sevdiğimi sandığım kadını- kaçırmam. İş, ilişkinin önüne geçiyor. Özel hayatımda tekrar eden bir sorun gibi görünüyor.

Muhabir boğazını temizliyor. Cevap vermem çok uzun sürüyor, belli ki aklım geçmişte, üç yıl önce olanlarda takılı kalmış. Sadece bir hafta önce koridorumda olanlara.

Arkama yaslanıyorum ve bacağımı dizimin üzerinden geçiriyorum. "Eğer cevap bir sırda, bu açık bir sırdır. Çok çalışmak ve iyi şans. Doğru yerde olmak

doğru zamanda doğru yerde. Sonunda biri açılana kadar kapıları çalmak." Daha dürüst bir cevap vermeyi düşünerek elimi dizime vuruyorum. Skye'in ayrıcalıkla ilgili şaka yollu öğütleri aklımda çınlıyor. "Ve benim için başlangıçta kesinlikle yardım aldım. Ailem destek oldu. Arkadaşlarım destek oldu. Üniversiteden borçsuz mezun oldum. Diğer girişimcilerin benim yaşamadığım zorluklarla karşılaştığının farkındayım."

Muhabir kaşlarını kaldırarak bunu not eder. Bu incelenecek bir cevap. Açıklanacak. Analiz edilecek.

"Ve yardımcı bir iş ortağı?" diye soruyor. Arkasında Bryan'ın yüzü öfkeyle donuyor; Tyra bana sessizce başını sallıyor. Muhabir senaryo dışına çıkıyor. Bunun kayıtlardan çıkarılmasını isteyebiliriz.

Dün gece üç saat uyumuş ve bu röportajı hiç umursamayan biriyle röportaj yapmak için gönderilen bu zavallı adamın bakışlarıyla yüz yüze geliyorum.

"Şey," diyorum dürüstçe, "yardımcı olmayana kadar yardımcı oldu. Farklı yönlere gitmek istedik."

Muhabir cevabımdan cesaret alarak hevesle başını sallıyor. "O halde ayrılığın dostane olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Ben Simmons'ı son gördüğüm zamanı düşünüyorum. Yanlış hatırlamıyorsam, söylediğim son şeylerden biri "*siktir git* "ti. O da kızgındı. *Pislik herif! Her zaman daha iyisini bildiğini sanıyorsun!*

"Yeterince dostça."

Zaman kazanmak için notlarına bakıyor. Üslubum takip eden soruları davet etmemiştii ve makaleyle ilgili soruların yasak olduğu konusunda önceden bilgilendirilmişti.

Ama sonunda bana sorduğu şey çok daha kötü oldu.

"Porter Development yakında Doğu Seattle'da yeni bir otel ve apartman kompleksinin inşaatına başlayacak," diyor, elimin beyaz bir yumruk haline gelmesinden habersiz. "Buna yer açmak için bir dizi eski bina yıkılacak. Buna karşı çıkanlara ve protestolara ne diyorsunuz?"

Aklımda sadece bir görüntü var.

Bu Skye, güzel gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Söylediğim şeyler - onun çıkıp gitme şekli - vücudumun utançla gerilmesine neden oldu.

"Bu gelişmeyle ilgili olarak söyleyecek bir şeyim yok."

Muhabirin bakışları gözlerimden yumruklarıma doğru kaydı. "Hiçbir şey yok mu?"

Resmi bir açıklama bile mi yok?"

"Hayır. Makalede de bu sorudan bahsedilmiyor. Bu röportaj bitti mi?"
Not defterine bakıyor. "İsterseniz, ama değinmem gereken daha çok şey var."

"Kalan sorularınızı bize e-posta ile gönderin. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz." Konferans odasından çıkmadan önce şaşkın adamın elini sıktım.

Bryan beni takip ediyor. "Efendim?"

"Bu önceden onaylanmış konulardan biri değildi."

"Değildi," diye katılıyor. "Ben Simmons'dan bahsedilmesi de öyle. Bunu iyi idare ettiniz."

Yapmak istediğim tek şey ona, muhabire bağırarak olsa bile sesimi yumuşatmaya zorluyorum. Kendime. "Pek sayılmaz. Geliştirme toplantısına erken başlayalım."

Başını sallıyor ve uygun bildirimleri göndermek için telefonunda bir şeyler yazıyor. "Bu arada Doğu Seattle projesine dahil olan kitapçı az önce numaralarını gönderdi. Sayfalar Arasında."

Kalbimin etrafına soğuk bir şey yerleşiyor. "Ah?"

"Kârlı" değerler. Rakamları muhasebe ekibimizle tekrar kontrol edeceğim, ancak kendi vardıkları sonuç buysa, bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok." Sesinde gizlenmeyen bir neşe var. "Aferin efendim. Bu baş mimarları mutlu edecek."

Onu yumruklamak istiyorum.

Kendimi yumruklamak istiyorum.

On dakika sonra başka bir konferans masasının başına oturdum, dizüstü bilgisayarım önümdeydi. "Bana son güncellemeleri ver," diyorum ama aslında tüm bu projeden çekip gitmek istiyorum. Gördüğüm tek şey Skye'ın gözlerindeki acı.

Proje müdürüm Sam başıyla onaylıyor. "En yeni bilgilere göre yıkım önümüzdeki Salı günü başlayacak. Tüm bu alanı yerle bir ederek başlayacağız. Mevcut boruları ve kanalizasyon sistemini mümkün olduğunca korumak istediğimiz için projelerimiz normalden birkaç gün daha uzun sürecek."

"Zekice," diyor baş mimar Gabrielle. İkisi harika bir ekip oluşturuyor. Legacy'yi benim için tasarladılar. "Yine de söylemeliyim ki, o şirin küçük kitapçıyı dahil etmek için yeni tasarımları test etmekten keyif alıyordum. Artık buna gerek kalmayacak."

Sam homurdanıyor. "Bizi bir bina kabusundan kurtarıyor."

Masanın etrafındaki herkes başını sallıyor ve ben de kendimi başımı sallarken buluyorum. Bu sağlam bir iş kararı. Daha önce de bir şeyleri yıkmıştım. Skye'la tanışmadan önce bunu iki kez düşünmezdim bile. Ve artık hayatımdan çıktı. Önemli olmamalı.

Toplantı gelecek hafta yeniden bir araya gelme sözüyle sona eriyor. Sam'in elini sıkarak, "Yıkım başladığında orada olmak istiyorum," diyorum.

Bana geniş bir sırtış fırlatıyor. "İstersen düğmeye basan kişi sen olabilirsin."

Midemde bir şeyler çalkalanıyor. "Teşekkürler, ama sanırım bunu uzmanlara bırakacağım."

Günün geri kalanı e-postalar, toplantılar ve telefon görüşmeleriyle geçti. Küçük kız kardeşimden de nasıl cevap vereceğimi bilmediğim istenmeyen bir mesaj geldi.

Skye ile işler nasıl? Onunla tanışıp sonra da hakkında hiçbir şey duyamayacağımı biliyorsun, hadi ama. Bana son gelişmeleri ver yoksa bu hafta sonu seni ölümüne rahatsız ederim. Bu bir tehdittir ve hızlı bir şekilde uymanı bekliyorum.

Biliyorum yapardı. Ben pes edene kadar başımın etini yer ve sorular sorardı, ki ona karşı hep böyle yapardım.

Cole Porter: *Ben teröristlerle pazarlık yapmam.*

Yine de Blair'i uzun süre oyalayamaz. Küçük kardeşim hakkında o kadar çok şey biliyorum. Aynı zamanda, insanlar bana Skye hakkında soru sormayı *bırakamaz* mı? Gazeteciler, aile üyeleri... Ne onlar için ne de kendim için hiçbir cevabım yok.

Bardağı taşıran son damla o akşam arabada Charles'ın bana da sorması oldu.

"Bir süredir 14 Fairfield Point'te durmadık, efendim." Hassas bir duraklama. "Ya da kitapçıya."

Yastıklı kolçağı kavriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Hayır. Ve bir daha yapmayacağız."

"Ah," diyor, ses tonu imalarla dolu. Kınama mı yoksa onaylama mı bilmiyorum ama ne olursa olsun, bu ihtiyacım olan son şey. Ruh halim

daha da kararıyor. Nick'in ben geldiğimde bir ziyafet çekeceğini düşünüyorum ve onu tanıdığım için beni de zorlayacaktır.

Öyle tabii. Kolunu pelüş kabinin arkasına dolamış, önünde bir bardak viski var. "Geç kaldınız."

"Trafik."

Barın etrafına, diğer konuklara ve karanlık iç mekanlara göz atıyor. "Uzun zamandır Legacy'ye gitmemiştik."

"Bu gece canım istedi," diyorum, şansımı zorlayıp zorlamadığımı merak ederek. Kendime bu barda oturup onu düşünmeyebileceğimi göstermek istemiştım.

"İtiraz etmiyorum. Bu sizin en iyi gelişmelerinizden biri." "Bu parlak onay için teşekkür ederim."

Homurdanıyor, gözlerinde bir parıltı. "Bu gece kışında ne var o zaman?" "Ne değil ki?" diye iç geçiriyorum ve içkimi getiren garsona teşekkür ediyorum. Nick başıyla barı işaret ediyor. Takım elbiseli birkaç genç adam bara yaslanmış uzanıyor, saçları geriye taranmış, cin toniklerle kadeh kaldırıyorlar. "Müşterilerine bak. İğrenç."

Kendime rağmen kıkırdıyorum. "Bir zamanlar biz de böyleydik, biliyorsun."

Şimdi her zaman barın çoğunlukla rahatsız edilmediğimiz تنها bir alanını seçiyoruz. Zaman ne kadar da değişti.

Nick başını sallar. "Hatırlatma bana. En azından hiçbir zaman o zengin serserilere benzemedim."

Hayır, sanırım kısa saçları ve tehlikeli yüz hatlarıyla olmaz. Şu anda bile kaşlarını çatıyor. "İş ortaklarınızın sizinle çalışmayı kabul etmesini nasıl sağlıyorsunuz?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Aslında bilmediğimi fark ettim." Viskimden bir yudum alıyorum, isteksizce eğleniyorum. "Sanırım onları korkutup kaçırıyorsun."

"Gerektiğinde iyi biriyimdir," diyor, yüz hatlarına kurt gibi bir sırıtma yayılıyor. "Ama bu önemli değil. Söylesene, küçük sorunun nasıl ilerledi?"

İnledim. "Ona benim küçük sorunum deme."

"Şey, o öyle biri." Kendi viskisinden bir yudum alır. "Bana onun adını hiç söylemedin."

"Ve artık buna gerek yok. Her şey bitti. Ve herkes bana onu sormayı bırakırsa çok memnun olurum." Tedirgin bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Son kullanma tarihine mi ulaştın?"

"Evet," diyorum. "Onun işini yıkıyorum. Bu son."

Başını sallıyor, sanki çok iyi anlıyormuş gibi, sanki bu erkeklerin kendilerini düzenli olarak içinde buldukları bir bilmeceymiş gibi. Biraz zaman alıyor ama konuştuğunda sesi alçak çıkıyor. "Bu gelişmenin buna degeceğine emin misin?"

Elimi masanın üzerinde gezdiriyorum. "Bunu bana gerçekten *sen* mi soruyorsun?"

Nicholas Park?"

"Siktir. Haklısın. Söylediklerimi görmezden gel ve paranın peşinden git." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Başını bana doğru sallıyor ama düşünceli bir şekilde. "Ama o *benim* Cole. Sen değilsin. Ve yıllardır bir kadın yüzünden ilk kez bu kadar keyifsiz oluyorsun."

"Tanrım, bana hatırlatma."

"Ama ne olursa olsun yapacağım." Masanın üzerine eğilir. "Ben ve Elena'ya makale hakkında ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Siktir et hiçbir şeyi. Ne yapacaksın?"

Viskiden bir yudum alıyorum ve boğazımı yakıyor. "Avukatlarım gizlilik anlaşmasının olası bir ihlalini ve iftirayı araştırıyor."

"Bu doğru. Yılan." Nick başını sallıyor. "Ondan hiç hoşlanmadım."

"Hayır, hiç sevmedim." Aynı odada bulunmaları mümkün değildi.

Bazı noktalarda. Özel olarak, her zaman birbirlerinin tam zıttı olduklarını düşünmüşümdür. Nick, zorlu bir geçmişe sahip, hırslı ve saçmalıktan uzak. Ben, ayrıcalıklı ve cazibeli ama başka bir şey değil.

Artık hangi arkadaşına sahip olmayı tercih edeceğimi biliyorum; bana her gün iyi niyetli yalanlar yerine sert gerçekleri verin.

"Bu bana şunu hatırlattı," diyorum. "Blair'le sorunun ne senin? Geçen gün adından söz ettim ve resmen geri çekildi. Ne yaptın sen?"

Nick'in yüz hatları sertleşir. "Hiçbir şey, dostum. Kız kardeşin ve ben sadece farklı insanlarız. Hiçbir zaman yakın olmadığımızı biliyorsun."

"İyi geçinmek zorunda değilsiniz. Ama en azından birbirinize karşı medeni olabilirsiniz," diyorum.

"Öyleyim," diye mırıldanıyor Nick ve ilk kelimedeki vurguyu kaçırmıyorum. Belki de aynı konuşmayı onunla da yapmalıyım. Ama neden? Blair sevimli biri. Özgürce konuşuyor belki ama tanışıp da etkileyemediği kimse yok. Görünüşe göre, önümdeki adam hariç.

Başımı sallıyorum ve viskimden bir yudum daha alıyorum. Bu çözebileceğim bir muamma değil, en azından şimdi değil.

O akşam nihayet eve vardığımda dairem karanlık ve boştu. Olmayan anahtarımı atabileceğim bir koridor masası yok. Fotoğraf albümleri ve eski yıllıklarla dolu kitap rafları da yok. Tüm eski eşyalarım depoda, nakliyeciler tarafından paketlenmiş. Hala o kutulardan birini bile açmadım.

Boş oturma odasından -ayak seslerim yankılanacak kadar büyük- geçip yatak odama giriyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dairemin geri kalanı gibi boş. Tek kişisel dokunuş yatağımın başucundaki üst üste yığılmış kitaplar. Skye buraya son geldiğinden beri onlara dokunmadım. Uykusuz gecelere rağmen bir türlü kitap okuyamadım.

Sırt üstü uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Tüm spot ışıklarını sayıyorum - yedi tane - tanıdık düşünceler içeri girmeden önce, yasaklanmamış ama acımasız. Skye şu anda ne yapıyor? Yıkım haberiyle nasıl başa çıkıyor? O da uyumakta güçlük çekiyor mu?

Merak etmemeliyim. Umursamayı bırakmaya çalışmalıyım. Bu yıllardır benim yöntemimdi. Önemsemek sizi incitir ve zayıflatır. İçinde bulunduğum durum bunun mükemmel bir örneği.

Skye'la ilgilenmek beni hiçbir yere götürmedi.

GÖKYÜZÜ

Cesaret, azim ve sahip olduğu her şey gerekti, yazıyorum, ama sonunda mağaza açıldı. Hikayelere aç bir topluma kapılarını açtı ve karşılığında hikayeleri okundu.

Paragrafı yüzümde bir gülümsemeye bitiriyorum. Aylardır -yıllardır- ilk kez yazdıklarım adeta içimden akıyor. Kelime kelime, bölüm bölüm, hikaye içimde yaşıyor, sanki derimin altında fokurduyor. Hayatımdaki belirsizlik düşünüldüğünde bu zor olmalı. Muhtemelen hiç yazmamalıydım, akşam karanlığında masamın üzerinde kambur durarak.

Ama yıkım haberini aldığımızdan beri duramadım.

En güzel yanı da yazdıklarımın Cole hakkında olmaması. Hatta Sayfalar Arasında'nın kendisiyle bile ilgili değil, daha çok kitapçının temsil ettiği şeyle ilgili. Eleanor'un benim için, Karli için ve sessiz bir düşünme yerine ihtiyaç duyan pek çok kişi için ne ifade ettiği hakkında.

Saate baktığımda gece yarısını geçmişti. Yine saatlerdir yazıyorum. Bu çok komik. Yıllarca içimde kelimeler olmadığını düşündüm ama şimdi durmadan akıyorlar.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve dosyayı masamın üzerine koyuyorum. İçinde bir dizi basılı özgeçmiş ve potansiyel işverenlerin bir listesi var. Brooks & King listenin başında yer alıyor ve bölüm başkanı Edwin Taylor'dan aldığım kartviziti de içeriyor.

Yatağa tırmanıyorum ve zihnimin dönmesini durdurmaya çalışıyorum. Yarın dükkânı kapatmak için başka bir gün olacak. Kitapları paketlemek ve anıları ortadan kaldırmak. Yan dönüyorum ve durgunluk içinde zihnim dönüp duruyor.

Gitmesini istemediğim tek yere. Kelimeler akmayı bıraktığında, düşünme başlıyor, öyle görünüyor.

Cole.

Ben hastayken tam orada, yatağımın diğer tarafında oturmuş, yatak başlığına yaslanmıştı. Her nasılsa, her gece aklımdan çıkaramadığım görüntü bu. Uykusuz gözleri. Ateşimin tüm numara ya da espri girişimlerini ortadan kaldırdığı mırıltılı konuşmalar. Aramızda bir oyun ya da anlaşma olmadan sadece ikimizin olduğu zamanlar.

Gündelik ilişkimiz bir maceraydı ve sona erdi. Tıpkı olması gerektiği gibi - tıpkı kötü düşünülmüş tüm maceralar gibi. Son konuştuğumuzda bittiğini söylemekte gecikmedi. O zamandan beri ne o benimle ne de ben onunla iletişime geçtik.

Komodininin üzerinde telefonum masum ve sessiz bir şekilde yatıyor. Çoğu gece olduğu gibi, ona mesaj atma dürtüsü çok güçlü. Ve çoğu gece olduğu gibi bununla savaşıyorum. Ne diyeceğimi bildiğimden değil zaten.

Sırt üstü dönüyorum. "Her şey bitti" diyorum yüksek sesle. Yeterince duyarsam belki inanmaya başlayabilirim. "Sayfalar Arasında'yı yırtıyor."

Bu kitabımızın son sayfası olmalı, bir peri masalının *sonunu* belirten küçük altın harfler. Yine de... Henüz buna hazır mıyım bilmiyorum. Kesinliği için.

Ertesi gün Karli elinde bir paket ev yapımı kekle ön kapıdan içeri girdi. "Bak," dedi, onları benim görmem için kaldırarak. "Rahatlamak için biraz karbonhidrat."

Getirdiğim taşınabilir hoparlörü kaldırıyorum. "Aynı fikirdeyim."

90'ların pop müziklerini açıp sessizlik içinde çalışıyoruz. Raflar dolusu kitap, yazarları ve türleri açıkça işaretlenmiş taşıma kutularına yerleştiriliyor. Bütün bir dükkan paketlenmiş, bir miras söküldü.

"John'un bunu sorun etmeyeceğinden emin misin?"

Karli homurdanıyor. "Hayır. Daha dün garajı bu haliyle sevdiğini söyledi. Ama envanteri başka nerede saklayabiliriz?"

İç çekiyorum. "Hiçbir yerde yok. Ama umarım birkaç kitapçı e-postama yanıt verir ve elimizdekilerin bir kısmını alır. Eğer almazlarsa, onları internetten satmak için bir fikrim var. Satın alma maliyetinin çoğunu geri kazanabiliriz."

"Tanrıya şükür," diyor Karli. "Çocuk kitaplarından bazılarını oğlumun okuluna da satabilirim. Her zaman daha fazla kitaba ihtiyaçları oluyor."

"Bu mükemmel." Elimdeki kitaba, Art Deco yazı tipine ve güzel kapağına bakıyorum. 20'li yıllarda geçen bir Amerikan klasiği.

Karli durakladığımı gördü ve eğildi. "Ah. Eleanor'un favorisi."

"Evet." Başlarda nefret ettiğim bir kitaptı, çünkü çoğunlukla içine giremiyordum. Okulda okuma ödevi olarak verilmişti ve hiçbir şey iyi bir kitabı okumaya zorlanmak kadar öldürmez. Ama Eleanor kitabı okumamda bana yardımcı oldu ve onun yorumları ve içgörüsü bana okumam için bir kapı açtı. Beni bu yola o sokmuştu.

Belki de Karli yüzümdeki düşünceleri görüyor, çünkü eski koltuğa gömülüyor. "Kes şunu," diyor.

"Neyi durdurayım?"

"Ne yapıyorsun? Fazla düşünmek. Anımsamak. Sanırım kendini hırpalıyorsun."

Kitabı isteksizce taşıma kutusuna koydum. "Belki birazcık."

"Onu yüzüstü bırakmadık." Karli'nin sesi güçlü. "Başarısız olmadık. Buna bir an bile inanmıyorum Skye."

Cevabım zaman alıyor, çünkü her ne kadar ona inanmak istesem de - ikimizin de iyiliği için- henüz tam olarak o noktada değilim. "Hayır," diyorum yavaşça, "bu konuda haklı olabilirsin. Bize kızmazdı."

"Hiç de değil."

"Ama hayal kırıklığına uğrayabilir. Bizde değil," diyorum aceleyle, Karli'nin yüzünü görünce. "Ama şehirde, Porter Development'ta. Kitapçılara artık eskisi kadar değer verilmediği gerçeğinde."

"Ama öyleler," diyor Karli hararetle. "Sadece *bunun* için doğru zaman değil bir. Her şeyin bir zamanı vardır."

Başka bir kitap yığınınına uzanıyorum. Etrafımızdaki raflar boş, mağaza bizim sözlerimizle yankılanıyor. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Karli'nin gülümsemesi özür dileyici. "Daha kızgın olmam gerektiğini biliyorum. Ama çok uzun zamandır kızgınlığım Skye. Aylardır, ilk ihbarı aldığımızdan beri."

"Anlıyorum. Eskiyor."

"Öyle," diyor başını sallayarak. "Artık bunun için enerjim yok. Geleceğe bakmak zorundayız."

"Peki bunu yapmayı başardınız mı?"

Gülümsemesi geri geldi ama bu sefer heyecanlıydı. "Evet. Bir firın için vitrinlere bakmaya başladım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Henüz erken ama... Hep denemek istemişimdir."

Gülümsemem tamamen gerçek. Onu tanıdığımdan beri Karli bir fırıncı, kitapçıda en sevdiği bölüm de yemek tarifleri bölümü. "Bu harika!"

"John da çok heyecanlı. Web sitesi tasarımıda yardımcı olabileceğini söylüyor, tat testinden bahsetmiyorum bile" diyor gülerek.

"Karli, bu mükemmel. Yemek servisi yapabilirsin. Bu bölgede zaten iyi tanınıyorsun - insanlar seni seviyor!" Zihnim hızla ilerliyor ve Karli yine gülüyor, gözlerimdeki parıltı ona tanıdık geliyor.

"Şimdiden bana nasıl bir açılış hediyesi alacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Henüz o noktaya gelmedik."

"Ama olacaksın. Senin adına çok mutluyum, Karli."

Sırıttırıyor. "Teşekkür ederim. Sana bundan bahsetmeye korkuyordum, biliyorsun." "Korkuyor muydun?"

"Belki de çok hızlı ilerlediğimi düşünürdünüz. Kitapçının kaderini kabullenmek." Etrafına, güzel eski ahşaba, ikimiz için de ikinci bir ev olan bu yere bakıyor. "Sayfalar Arasında büyükannemin hayatıydı. Ama artık benim olamaz."

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. "Tanrım, Karli, bunu asla düşünmezdim. Sen doğru olanı yapıyorsun."

Gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Teşekkür ederim. Bu arada sen de yazdıklarına odaklanıyorsun. Hâlâ Brooks & King'e başvuracak mısın?"

"Evet ama editörlük ya da yayıncılık geçmişim yok ve olan insanlarla rekabet ediyorum. Aynı zamanda-" Telefonumun tanıdık melodisiyle sözüm kesildi. "Özür dilerim."

Karli gülümsüyor ve toplanmaya devam etmek için ayağa kalkıyor. Çantamdan telefonumu çıkarırken, ekrandaki ismi gördüğümde neredeyse inleyecektim. Isla.

"Merhaba," dedim. "N'aber?"

Diğer uçta sinirli bir iç çekiş var. "Nasıl bir gün geçirdiğime inanamayacaksın."

"Oh?"

"Uyuyakalmışım. Timmy okula geç kaldı ve sonra eve dönerken bir kaza geçirdik."

"İyi misin?"

"Evet, evet, araba kazası değildi. Depoda yeterince benzin yoktu."

"Durdu mu? Aman Tanrım, Isla..."

"*Biliyorum*, korkunçtu. Dave bana yardım etti, şimdi her şey yolunda. Ama şöyle bir şey var, bu akşam bir araba gösterisi var."

Ah, sanırım. İşte geliyor. "Şehir dışında mı?"

"Evet. Gitmeyi çok isterdim ama Timmy için çok geç olduğunu biliyorum. Saat dokuzda yatakta olması gerekiyor. Ama sonra düşündüm ki, Skye!"

Buna bir son vermeliyiz. "Timmy ile vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun, ama-" "Mükemmel!"

"-Bu gece planlarım var. Bunu bu kadar kısa sürede halledemem, sürekli olmaz Isla."

Ofluyor ve sesi öfkeli çıkıyor. "*Planların mı var?*"

"Evet. Yapmasam bile, biraz daha önceden haber verirsiniz memnun olurum. Saat öğleden sonra dört oldu bile."

Isla tekrar konuştuğunda sesi buz gibi. "İyi. Sorun değil. Bir yolunu bulmam gerekecek."

"Evet, öyle olacak," diyorum, kırıncı olmadan. "Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatıyor. Birkaç dakika daha telefonuma bakıyorum, yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Vay be. Bu... heyecan vericiydi.

Karli bana sırtıyor. "Aferin," diyor.

"Neyle?"

"Hayır demekle." Emin ve tecrübeli elleriyle bir başka taşıma kutusunu daha açıyor. "Aileyle birlikte olmak zor, biliyorum. Ama daha iyiye gidiyorsun."

Onun sözleri, birkaç hafta önce Isla ile yaptığım görüşmeyi dinleyen Cole'un sözlerini yansıtıyor. Karli beni çok uzun zamandır tanıyor ve bunun nedenlerini bana hiç sormadı. Cole aramızdaki dinamiği hemen fark etti. Ona karşı durmam için beni cesaretlendirdi. Aklımdan geçenleri söylemem için.

Onu özlüyorum. İtiraf etmesi zor ama her gün özlüyorum. Sesini ve fikirlerini, alaycı gülümsemesini, beni gördüğünde gözlerindeki parıltıyı özlüyorum. Her zaman haklı olduğunu düşünen o iğrenç tavrını bile özlüyorum.

Her zaman ondan nefret ettiğimi söylesem de artık etmiyorum. Ondan hiç nefret etmiyorum, burayı yıkmaya hazırlandığında bile.

Ve her nasılsa, en çok acı veren de bu.

COLE

Viskiyi bardağımda döndürüyorum. Bu akşamki ikinci viskim ve daha Çarşamba günü. "Kendini kaybediyorsun," diyorum. Etrafta beni dinleyecek kimse yok.

Önümdeki bilgisayarda, e-postalarım bir görünüp bir kayboluyor ve bunun nedeni sarhoş olmam değil. Sadece onlarla ilgilenecek gücü kendimde bulamıyorum.

Kitapçının yıkımına 15 saatten az bir süre kaldı.

Karli ve Skye dükkânı boşaltmayı bitirdi mi? Hatıra eşyalarını, bitkileri, çerçeveli resimleri indirdiler mi? Bütün envanteri sakladılar mı? Bilmek istiyorum. Skye'ı arayıp sormak, telefonda sesini duymak istiyorum. Eski püskü koltuğu zaten çok dağınık olan dairesine götürüp götürmediğini görmek için.

Ama açacağından şüpheliyim. Onun ve benim, Sayfalar Arasında ve Porter Development'ın hikayesinde ben kötü adamım. Filmlerdeki her nedense kötülüklerinden zevk alıyor gibi görünüyorlar. Ben bunu anlayamıyorum.

Hala durdurabilirim.

Elbette, planlar hazırlandı. Yatırımcılar mutlu. İnşaat ekibim işe başlamak için heyecanlı ve daha bugün birisi yeni inşaat için beni tebrik etti.

Ama planları değiştirmeye karar verirsem hala zaman var.

Ekibim deli olduğumu düşünürdü. İç anlaşmazlıklar olurdu. Liderliğim ve hatta belki de akıl sağlığımla ilgili sorular. Ödenecek küçük bir bedel gibi geliyor. Kaybedecek neyim var ki?

Skye.

Yıkımı onun için durdurduğum için benden nefret ettiği kadar, yıkıma devam ettiğim için de nefret edebilir. Gurur ikimizin de paylaştığı bir duygu. En başından beri ilişkimizin karşılıksız olmadığını açıkça belirtti. Hiçbir şey *kazanmak* istemiyordu, bu şekilde değil.

Eğer yıkımı onun için durdurursam... Karşılığında hiçbir şey istemesem de, bu onu garip bir duruma sokar. Onun hissetmesini istemediğim bir şey varsa o da utançtır, özellikle de birlikte yaptığımız herhangi bir şeyden dolayı.

Masamın üzerindeki çerçeveli aile resmine bakıyorum. İçinde babam var, vefatından birkaç yıl önce. Uzun boylu ve takım elbiseli, üniversiteden mezun olurken eli omzumda. Kız kardeşim yanımda gülümsüyor, dişlerinde teller var.

Babam yıllardır iş anlaşmalarımı dinlemeyi severdi. Dinleyebilmek ve yorum yapabilmek için onları gözden geçirmemi isterdi. Bu konuda ne derdi? Bana her zaman sağlam finansal kararlar almanın, uzmanlara güvenmenin önemini aşıl原因an kişi oydu. İşleri kitabına göre yapmanın.

Hiçbir zaman tek bir seçenek yoktur, derdi sık sık. Üçüncü yolu bulun. Başarı orada yatar.

Belki tavsiyesi burada geçerli değil ama denemek zorundayım. Üçüncü yolu bul.

Skye sayılarının hâlâ yüksek olduğundan bahsetmişti; birkaç ay içinde kâra geçebilirlermiş. Dükkânlarını birleştirmek projeyi protesto edenleri yatıştırmaya yardımcı olacaktı.

Skye için değil de işin kendisi için karar verebilir miyim?

Projeyi bulana kadar dizüstü bilgisayarımdaki ortak şirket sürücüsünde arama yapıyorum. Ve orada, "Sayfalar Arasında Mali Kayıtlar" başlıklı küçük bir klasörde, şirketime sundukları muhasebe raporu var.

Tıklayıp açıyorum. Hemen renkli grafikler tarafından saldırıya uğradım. Daha yakından incelediğimde, bir tanesi kopyalanmış, sayılar ters çevrilmiş. Muhasebecileri bunu neden yapsın ki? Daha süslü göstermek için mi?

Rakamlar arasında gezinip satışları ve stokları araştırıyorum. Varlıklar ve borçlar. Onun yerine, finansal bir tavşan deliğine düşüyorum.

Numaraları kafa karıştırıcı bir şekilde gösterilmiş. Güzel bir belge, elbette, eğer özden ziyade tarzı hedefliyorsanız. Ancak özünde ciddi eksiklikler var. Rakamları araştırmak için güzel ifadeleri ve ustaca oluşturulmuş tabloları inceliyorum. Ve işte o zaman buluyorum.

Hata.

İlk başta, gözümün üzerinden geçebileceği kadar küçük ama ikinci geçişte göze çarpıyor. Bu da kasıtlı bir hata. Muhasebecileri satışların bir bölümünü yanlış sınıflandırmış. Gelir, gider olarak tanımlanmış.

Bu zimmete para geçirme 101.

Kan şakaklarıma hücum etmeye başladı. Muhasebecilerim bunu nasıl fark etmedi? Bryan mağazanın rakamlarını şirket içi finans departmanımızdan geçireceğini söyledi.

Sebebini anladığımda midem buz kesiyor. *Tabii ki Cole*. Porter Development'ın muhasebecileri isimlerine değiyorsa, bunu gördüler ve dile getirmediler. Neden söylesinler ki? Buna teşvikimiz yok. Çünkü bu sahte belgenin altında saklı olan gerçek çok açık.

Sayfalar Arasında kârlıydı.

Birisi de göz ardı edeceğimizi umarak şirketimize sahte bir belge gönderdi.

Skye başarmıştı. Her şeyi tersine çevirmeyi başardı, lanet olsun ve muhasebecileri ve benim lanet şirketim onu kandırmaya çalışıyor.

Telefona uzandığımda elim neredeyse soğuk bir öfkeyle titriyordu.

Bryan ilk aradığım

kişi. "Efendim?"

"Kitapçının rakamları sahte. Biliyor muydunuz?"

Hassas bir duraklama. "Efendim..."

"Soruya cevap ver."

"Finans ekibi, muhasebe raporlarının amatörce görüldüğünden beni haberdar etti. Hatalarla doluydu. Bu konuda baskı yapmamaya karar verdim." Sözlerini birkaç dakika askıda bıraktı. "Neden efendim?"

"Çünkü onlarla bir iş anlaşması yaptık. Çünkü ben söz verdim." Sesim sertleşiyor. "Yarınki yıkımı durduruyoruz. Muhasebecilerimiz her şeyi iki kez kontrol edene kadar hiçbir şey devam etmeyecek."

Şok olmuş bir sessizlik. Ve sonra, tam da beklediğim gibi, öfkeli sesi. "İşler çoktan yoluna girdi. Şimdi durdurmak size pahalıya *patlar*. Efendim."

"Öyle olsun. Şimdi Sam'i arayıp aynı şeyi ona da söyleyeceğim."

"Peki. Tamam, ben de ayarlamaları yapacağım."

"Senden bunu bekliyorum." Elim cep telefonumun etrafında sıkılaşıyor. "Hangi bilgilere erişip erişemeyeceğime senin karar vermen hoşuma gitmiyor."

kendi iş anlaşmalarım ile ilgili olarak,

Bryan." "Anlaşıldı."

Telefonu kapattım, öfkem daha az yatışmamıştı. Bryan bir yılan olabiliyordu ama işe aldığım ve terfi ettirdiğim bir yıldı. Rakamları kendim görmek istemeli ve ona güvenmemeliydim.

Sam'in cevap vermesi daha uzun sürüyor ve saate baktığımda nedenini anlıyorum. Saat çok geç, patronunun patronunun araması için çok geç.

"Efendim?"

"Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm Sam, ama yarınki yıkımla ilgili. Bunu durdurmak zorundayız."

Karmaşık olmayan ve yetkin bir tavırla kabul ediyor. "Tamam.

Yapacağım.

Bilmem gereken bir şey var mı?"

"İç politika, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Sonunda yapıyı muhafaza edebiliriz. Muhtemelen birleştireceğiz."

Diğer hatta sessizlik var, tıpkı Bryan'da olduğu gibi. Sam'inki en azından sadece şok olmuş gibi - duraklamasında dehşet yok. "Pekâlâ. Ekibime haber veririm."

"Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Derimin altında bir akıntı gibi akan şey Skye'a söyleme ihtiyacı. Kandırılan o. Kim tarafından, bilmiyorum. Yine de kârlarının nereye gittiğine dair aklımda hiçbir şüphe yok. Muhasebecileri büyük bir vurgun yaptı.

Dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu alıp asansöre doğru ilerliyorum. Geç oldu. Benden nefret ediyor. Yine de şu anda olabileceğim başka bir yer ve yapabileceğim başka bir şey yok. Bunu düzeltmek zorundayım. Charles'a gece için izin verdiğimden ve iki viski içtiğimden bahsetmiyorum bile, taksi çağırmaktan başka seçeneğim kalmadı. Neredeyse dairesine geldiğimde Skye'ın numarasını çeviriyorum.

Telefonu açtığında sesimde şiddetli bir amaç vardı. "Skye, ben Cole. Konuşmamız lazım. Ben de geliyorum."

Sessizliği mutlak. Ve sonra, sessiz ve şaşkın. "Ne?" "Sana göstermem gereken bir şey var."

"Şu anda mı?"

"Evet. Kitapçı dükkânıyla ilgili. Siz başardınız. Kârlıydınız Skye. Rakamlar yanlış."

Nefesi titriyor ve bunun rahatlamadan mı yoksa acıdan mı kaynaklandığını bilmiyorum. "Öyle miydik?"

"Evet. Sana bunu kanıtlamama izin ver." "Buraya ne zaman geliyorsun?"

"Şu anda dışarıya park ediyorum," diyorum ve arabayı onun sokağına çekiyorum.

"Güzel," diyor, kendi sesindeki ateşle. "Kapıyı senin için açık bırakacağım."

Sabırım para üstünü bekleyemeyecek kadar taşmış durumda ve taksi şoförü aşırı yüksek bahşiş karşısında sırtıyor. Dairesine giden merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Ön kapıda bekliyordu. İlk başta, neredeyse iki hafta aradan sonra onu görmenin şoku, aklımdan tüm zimmete para geçirme düşüncelerini uzaklaştırıyor. Kalın kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş, büyük boy kazağı vücuduna bol geliyor. Teninde tek bir makyaj izi bile yok. Acı verecek kadar güzel.

"Eğer bu konuda şaka yapıyorsan," diye uyarıyor, "Cole, yemin ederim-" "Ben değilim."

Belki gözlerimde görüyor, belki de onun yanından geçip dairesine girmeme şaşıyor ama nedense Skye itiraz etmiyor. Onun yerine kapıyı arkamdan kilitliyor. "Ama rakamlar tutmadı," diyor. "Bize mağazanın kârlı olmadığı söylendi. Nasıl...?"

"Muhasebeciniz yalan söyledi." Dizüstü bilgisayarımı açıp Sayfalar Arası belgelerini açıyorum ve mutfak masasına oturuyorum. O da yanıma oturdu. Şampuanının her zamanki gibi çiçeksi kokusu üzerime siniyor.

"Nasıl?"

"Bak." Ekranımı, hatayı ve birbirini tutmayan rakamları gösteriyorum. "Özellikle iyi saklamaya çalışmamış." Sesim sertleşiyor. "Tahminimce ne senin ne de Karli'nin bunu anlamayacağına ve dahası Porter Development'ın bunu görmezden geleceğine dair kumar oynadı."

Skye'ın sesi titriyor. "Bu bir hata olabilir mi? Bu... bu kasıtlı olamaz."

"Yüzde yüz kasıtlı." Sert konuşuyorum ama bu çok önemli ve Skye adına çok kızgınım. "Senin kazancını kendi hesaplarına aktarmış olmalı."

"Ama... Ben onu üniversiteden beri tanıyorum!"

Ben'i düşünerek, "Evet, ama bunun hiçbir anlamı yok, gerçekten," diyorum. "Özür dilerim."

Ela gözleri alev alev yanıyor. "Yani kârlı mıyız?"

"Rakamlar kesinlikle öyle görünüyor, evet. Ama muhasebecilerimin bunu iyice kontrol etmesini sağlayacağım." *Ve* bu sefer bana doğru bilgileri ver.

Düşün.

Skye sandalyesinden kalkıyor, vücudundan enerji fişkırıyor ve önümde volta atmaya başlıyor. Pijama şortu ve terlikleriyle muhteşem bir görüntü sergiliyor.

"Buna inanamıyorum. Onu tavsiye eden bendim!"

"Bilmene imkan yoktu."

"Ama yapmalıydım. Rakamları iki kez kontrol etmeliydik." Kollarını kendi etrafında sarar. "Kahretsin, keşke muhasebenin nasıl işlediğini bilseydim."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Artık biliyorsun."

"Eğer kârlıysak..." diyor, gözleri benimkilere dalıyor. Orada umut, kafa karışıklığı ve öfke var. Hepsi bir arada.

"Yıkımı iptal ettim." Gözleri

büyüdü. "Öyle mi?"

"Elbette. Benimle bir anlaşma yaptın Skye ve ben de buna saygı duyacağım." "Başardık," diye fısıldıyor belli belirsiz. Sesi hülyalı.

"Biz aslında

tersine çevirdi. Mağaza kurtuldu." "Sen

başardın."

"Biliyordum! Çok daha fazla müşterimiz vardı. Satışımız işe yarıyordu. Lanet Chloe." Tekrar yanıma oturdu, eli nazikçe benimkinin üzerine indi. "Karlı ve ben ona karşı yasal işlem başlatmalıyız, değil mi?"

Başımı sallıyorum, elini elime alıp alamayacağımı ya da bunun zorlama olup olmayacağını merak ediyorum. "Evet. Yaptığı şey yasadışı."

Skye uzaklara bakıyor, yüzü çok iyi tanıdığım bir kararlılık maskesiyle kaplı. "Mağazanın her kuruşunu geri almasını sağlayacağım."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Teşekkür ederim Cole," diyor, eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. "Bunu bana getirmek zorunda değildin. Bunu takdir ediyorum, biliyorsun."

"Zaten yıkımı durdurmayı düşünüyordum." İtiraf kendiliğinden içimden dökülüyor, onun yakınlığı ve sıcaklığı bir rahatlık battaniyesi gibi.

Skye'in ağzı şaşkınlıkla açık kalıyor. "Neden?"

"Çünkü benden nefret etmen fikrine dayanamadım," diyorum. Bakışlarım yüzünde geziniyor, gözlerindeki şaşkınlığı, gevşek örgüsünden kaçan saç tutamlarını fark ediyorum. "Ama bu başka bir günün tartışması. Şimdi ne yapacaksın?"

"Karli'yi aramalıyım," diyor. "Ve Chloe'yi görmem gerek. Muhasebecimiz," diye ekliyor yüzündeki şaşkınlığı görünce.

"Onunla yüzleşmek mi istiyorsun?"

"Evet. Bunu ondan duymak için bilmek zorundayım."

"Bu senin için işleri kolaylaştırmak yerine zorlaştırabilir," diye uyarıyorum. Ben'le yüzleşmek bana hiç yardımcı olmamıştı, özellikle de yaptıklarını itiraf ettiğini duymak.

Gözleri yumuşar. "Haklısın. Ama yapmak zorundayım. Ben... Ben yarın akşam kendimi davet edeceğim."

"Neye ihtiyacın olursa Skye." Elimi isteksizce onun elinin altından çekiyorum. Geç oldu ve düşünmesi gereken çok şey var. Karli'yi araması gerekiyor. Bunu düşünmek için. Her ne kadar kalmak istesem de, bu işleri zorlamak olur.

Skye elini koluma koymak için uzandı. "Bekle. Sonra ne olacak?"

Ve lanet olsun, ama kendime engel olamıyorum. Uzanıp bir tutam saçını kulaklarının arkasına itiyorum. Skye nefes almıyor gibi görünüyor, bana bakıyor. "Yarından sonraki gün Karli'yi ofisime davet et," diyorum. "Muhasebecilerim ve avukatlarımla buluşacağız. Muhasebeyi ayrıntılı olarak gözden geçirir ve kitabevinin ileriye dönük stratejisi üzerinde çalışırız."

Skye'in nefesi titriyor ve sonra bana sarılıyor, başı boynuma yaslanıyor. Yavaşça kollarımı ona doluyorum. O kadar sıcak ki. Saçlarının kokusu burun deliklerimde, belinin kıvrımı ellerimin altında.

Gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim."

Karşı koyamayarak dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok Skye. Bunların hepsini kendin yaptın."

Ses tonum sıcak. Acaba gerçeği, söylemek isteyip de söyleyemediğim her şeyi duyuyor mu? Henüz değil.

"Bitkiler değil," diyor sesinde bir gülümsemeyle.

Hâlâ kollarımda. "Tamam, belki biraz yardım ettim. Ama özür dilemesi gereken benim."

Uzaklaşıyor ve ben de isteksizce gitmesine izin veriyorum. Dudaklarında bir gülümseme var. "Bence ikimiz de yapmalıyız, ama..."

"Bu başka bir gün için. Anlıyorum." Elini bırakarak bir adım geri çekiliyorum. "Karli'yi ara. Yarın konuşuruz."

"Tamam." Kollarını tekrar kendine sarıyor, uzun kolları ellerini örtüyor ve ön kapısını açarken beni izliyor. Konuya rağmen, aramızdaki kafa karışıklığına rağmen, gözlerindeki bakış göğsümün duyguyla gerilmesine neden oluyor. "Teşekkürler, Porter."

Sesimde bir gülümseme var. "Rica ederim, Holland."

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Karli'ye sakın *bir şekilde evet, bunu yapabilirim, endişelenme* dememe rağmen, damarlarımda endişe dolaşıyor. Ve hemen arkasında suçluluk duygusu. Chloe'yi ben tavsiye etmiştim. Benim önerim üzerine işe alınmıştı ve sonra bize kazık atmıştı.

Chloe'nin dairesinin dahili telefonuna basıyorum. "Aşağıdayım."

"Yukarı gel!" Neşeli sesi midemin daha da düşmesine neden oluyor. Eğer Cole haklıysa -eğer yaptığı hata bir hata değil de kasıtlı bir zimmete geçirme ise- yine de benimle akşam yemeği yemek istiyor. Bunu hayal etmek bile midemi bulandırıyor.

Telefonum cebimde bir kutu dinamit gibi. Tüm sesleri kaydediyor, söylediğimiz her şey gelecek nesiller için saklanıyor. Bu gece burada olmamın ikinci sebebi de bu. Bir itirafı kayda almak için.

Chloe dairesinin kapısını gülümseyerek açıyor, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış. "Yemek teklifimi kabul etmene çok sevindim."

Bunu mu demek istedi? Yirmi dört saat önce ondan bir saniye bile şüphe etmezdim. Şimdi, edemem.

"Beni ağırladığın için teşekkürler. Vay canına, ne pişiriyorsan çok güzel kokuyor." "Carbonara makarna. Yeterince basit bir tarif."

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum - pelüş bir kanepe, büyük bir televizyon - büyük bir mutfığa giriyorum. "Şey," diyorum, "bu yine de büyük bir adım. Üniversiteyi hatırlıyor musun? Odamızdaki ekmek kızartma makinesinde Pop-Tarts yapardık."

Chloe gülüyor, kaynayan makarna tenceresini karıştırıyor. "Evet. Benim için vanilyalı, senin için çikolatalı şekerleme."

"Ne günlerdi ama." Tezgâha yaslanıyorum ve bunun olması için nerede yanlış yaptığımızı merak ediyorum. Elbette birbirimizden uzaklaşmıştık ama bir zamanlar hem günlerimizi hem de gecelerimizi birlikte paylaşmıştık.

Bana bir kadeh şarap ikram ediyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. Avuçlarım kadehin etrafında terliyor. Akşam yemeği davet edilmek için bir bahaneydi, cevapları yüz yüze almamı sağlamak, kaçan bir telefon olmaktan kaçınmak için. Ama bu konuyu nasıl açarsın? *Bu şarap harika. Ayrıca, işimizden para mı çaldın?*

"Ee," diyor Chloe, "iş aramak nasıl gidiyor? Kitapçı kapandıktan sonra mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Şimdiye kadar çok iyi. Bu hafta birkaç başvurum olacak."

"Bu işle ilgileniyor olmanız harika. Ve lütfen, yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin." Gözlerinde çok güzel bir şefkat ifadesi var. "Bu şekilde bittiği için gerçekten üzgünüm."

Şarabımın tadı ekşi. "Teşekkür ederim."

Makarnaya geri döner. "Elimden gelen her şeyi denedim."

"Yaptın mı?" Dedim. "Ne güzel." Bardağımı yere bıraktım ve ellerimi elbiseme sildim. Eğer uzun zamandır bir casus olma hayali kuruyorsam, bu küçük girişim buna bir son verecekti. Bu işte berbatım. Sinirlerim boğazımı sıkıyor. "Banyon nerede?"

"Koridorun sonunda sağda."

"Teşekkürler. Hemen döneceğim."

Mutfaktan hızla çıkarken başımı kendime doğru sallıyorum. Sadece yüzleş onunla Skye. Ne kadar zor olabilir ki? Cole'un kız kardeşimle ilgili sözleri aklıma geliyor. *Bana karşı gelmekte hiç sorun yaşamıyorsun. Aynısını ona da yap.*

Ateş orada, içimde, rahat bir mesafede yanıyor. Tek bilmem gereken bunun kasıtlı olup olmadığı. Ve eğer öyleyse.

Dalgınlığıma gelmiş olacak ki, banyonun yanlış kapısını açtım. Bu onun gömme dolabı. Tepeden tırnağa el çantaları, ayakkabılar ve kemerlerle dolu. Sayısız renkte güzelce sergilenmiş çantalar, hem tanıdığım hem de daha önce hiç görmediğim markalar. Tasarımcı çantaları hiçbir zaman ilgimi çekmedi ama dolabındaki koleksiyonun binlerce dolar değerinde olduğunu ben bile biliyorum.

Zihnim yıldırım hızıyla varsayımlarda bulunuyor. İçimdeki ateş patlıyor ve yanıyor, haklı ve şiddetli. Dolabı büyük bir gürültüyle kapattım ve geri döndüm.

mutfağa.

"Chloe."

"Evet?"

"Muhasebe kayıtlarınızda bir hata bulduk." Belki farklı bir şekilde ifade etmeliydim, belki daha yumuşak olmalıydım ama şüphe ve öfke zihnimin etrafında bir bulut gibi.

Chloe zayıf bir gülümseme veriyor. "Var mı? Üç kez kontrol ettim Skye, ama bana göstermek istersen seve seve bakarım. Sadece yarın bana gönder, tamam mı?"

"Hayır, o tür bir hata değil." Elim artık terli değil; yanımda yumruk olmuş durumda. "Bana büyük bir hata olduğu söylendi. Yaparken farkına varacağınız türden."

Chloe telefonunu bırakıyor. "Skye, ne diyorsun?"

"Kitapçıdan zimmetine para mı geçiriyordun?"

"Ne?" Kadın yanıp sönüyor at Ben, bir kere, İki kere, ama ve öfke yüzeysel görünüyor. Gözleri çok donuk.

"Bunu neden yaptın?" Talep ediyorum. "Neden *ihtiyacın olsun* ki? Chloe!"

Küçümseyen maskesi düşüyor, ağzı kaşlarını çatarak kapanıyor. "Lanet olsun. Bunu asla anlamaman gerekiyordu. Sana söylenmemesi gerekiyordu!"

"Anlatmak için mi?" Titriyorum, çok kızgınım. "Nasıl yaparsın? Bu Karli'nin *geçim kaynağı*. Bu benim işim. Peki ne için? Daha çok tasarım çanta alabilesin diye mi?"

Başını öfkeyle sallıyor ama inkâr etmiyor. "Senin kitapların var, hep vardı. Ben farklı bir şey istiyorum. Tanrım, her zaman çok yargılayıcıydın!"

"Sizi bir *suç* işlediğiniz konusunda yargıladığım için *mi*?"

"İş bitmişti Skye. Ne sen ne de Karli duvardaki yazıyı görmek istemediniz. Dükkân kapanacaktı. Tek yaptığım onu biraz dürtmekti."

"Ciddi misin sen? Bir anlaşma yapmıştık; kârlı olursak kalabilirdik. Sen saklamaya çalışana kadar da öyleydik. Bunu nasıl yapabildin?"

Gülümsemesi çirkin bir şeye dönüştü. "Porter Development'ın bu küçük anlaşmaya sadık kalacağını düşünüyorsan aptalsın demektir."

Onu sarsmak, tokatlamak istiyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Parayı geri ver. Her kuruşunu, Chloe."

"Param yok."

"Hepsini harcadın mı?"

"Yaptıysam ne olmuş?" Gözleri kısıldı, yüzünde kötü bir ifade vardı. Bu onun yıllardır görmediğim bir yönü ve hiç bu kadar belirgin olmamıştı. "Yıkım bugün başladı. Zaman çizelgesini biliyorum Skye. Desteği nereden bulacaksın? Sana kim yardım edecek? Porter Development'ın hatamı gördüğüne eminim ama neden umursasınlar ki? Tam olarak istediklerini alıyorlar."

Duyduklarıma inanamıyorum. Bir adım geri çekilip onun varlığından çıkmak istiyorum. "Burada kazandığınızı düşünüyorsanız, başka bir şey daha var."

"Öyle mi? Özür dilerim Skye. Kişisel bir şey değildi. Sadece işti."

"*Seni kaltak.*" Chloe oraya gittiğime inanamıyormuş gibi bana göz kırıyor. Açıkçası ben de inanamıyorum, bir yanım kendimi uzaktan izliyor. Diğer parçamın -kontrollü parçamın- nezakete ayıracak vakti yok. "Birinin işini mahvediyorsun ve *bunun kişisel olmadığını mı söylüyorsun?* Kesinlikle inanılmaz. Karli'nin ya da benim bunu sineye çekeceğimizi sanıyorsan aptalsın."

Oturma odasına doğru yürüyorum, ceketimi attığım sandalyeden alıyorum.

"İyi şanslar!" diye sesleniyor. "Porter Development kapıyı çalıyor!"

Tenim sıcak hissediyor, kanım yüzeye yakın kaynıyor. Sonra yaptığım şey beni bile şaşırtıyor. Ön kapısının yanındaki askıda çapraz askılı bir çanta duruyor. Üzerindeki tasarımcı etiketi tanıdığım birkaç çantadan biri. Elimi uzatıp çantayı kapıyorum ve kapıdan çıkıp kaldırıma doğru koşarken çantayı göğsüme yakın tutuyorum.

Büyük cip beni bekliyor, sürücü de öyle. Yolcu koltuğuna atladım. "Aman Tanrım."

"İyi gitti mi?"

Ön kapıya baktım. Onu göremiyorum, en azından henüz. "Evet. Hadi, hadi, sür!"

Cole kontak anahtarını çevirir. "Daha önce hiç kaçış şoförü olmamıştım."

"Öğrenmek için asla geç değildir." Koltuğa doğru yığıldım, nefesim hızla geliyordu. "O yaptı. İtiraf etti. Yapamam... Çok kızgıyım."

Eli direksiyonun üzerinde seğiriyor. "Olmak için her hakka sahipsin. Bunu söylerken kaydettiniz mi?"

Telefonumu iki kez kontrol ettim ve kayıt fonksiyonunu kapattım. "Evet. Evet ve bunu açıkça itiraf etti."

"Mükemmel."

"Tek kuruluşunun bile kalmadığını söyledi. Ve Porter Development'ın bizi gömeceğini söyledi."

Cole'un ağzı gerilir. "Porter Development'ın böyle bir şey yapmayacağına dair iyi bir bilgiye sahibim."

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan nefes alıyorum. "Şu anda kafam çok iyi. Vay be. Ne dedi biliyor musun? *Kişisel değildi!*"

Cole başını sallıyor ve bu sefer elini dizime koymak için uzanıyor. "İnanılmaz biri. Çok üzgünüm Skye."

"Ben değilim. Kararlıyım. Parayı bir şekilde geri alacağım, bir şekilde."

"Bundan hiç şüphem yok." "Oh, ve bak!"

Elimdeki el çantasına bakıyor. "O da ne?"

"Ben aldım. Bir dolap dolusu vardı. Bizden çaldığı parayı kullanmış olmalı. Ve... aman Tanrım," diyorum, karşılaşmamızın gerçekliği yüzümüze çarpıyor. "Onun el çantasını çaldım."

Cole'un kahkahası özgürleştirici, büyük, derin ve güçlü. Sol eliyle arabayı döndürüyor, sağ eliyle de benimkini kavırıyor. "Saçmalıyorsun."

"Ben de bir suç işledim." Parmaklarımı onunkilere dolayarak tasarıma bakıyorum. "Bunlar muhtemelen çok para eder. Bize olan borcunu ödeyene kadar fidye olarak tutacağım."

Sesi sıcak. "Kulağa gayet mantıklı geliyor."

"Bana gülüyorsun," diyorum ve sonra kendi öfkem boşalıyor, şok kahkahalara dönüşüyor. "Bunu yaptığımı inanamıyorum."

"Yapabilirim," diyor Cole, sesi sıcak ve güçlü. "Sen zorlu bir rakipsin."

Arabanın camından içeri süzülen akşam ışığının aydınlattığı güçlü bir profili var. Bu gece ilk kez onu Charles olmadan kendi başına araba kullanırken görüyorum. "Kaçış şoförüm olduğun için teşekkür ederim."

Bakışları yumuşuyor, bana doğru kayıyor. "Bensiz pervasız olmana izin veremezdim."

"Bu arada yarın hakkında bilmeniz gereken bir şey var."

Elimi çekmeden önce bir kez sıkıyor ve iki elini de direksiyonun üzerine koyuyor. Bu açıdan bakıldığında ellerinin arkası geniş, parmakları

uzun, bronz kollarını sergiliyor. Araba kullanmak gibi sıradan bir işin bir erkeği karşı konulmaz göstermesi ne kadar komik.

"Toplantı hakkında mı?" "Evet."

"Ee?" diye soruyor. "Eğer burada gerilim yaratmaya çalışıyorsanız, beni koltuğumun kenarında düşünün."

"Karlı seni ve beni biliyor."

Bana bakışları endişeli. "Öyle mi? Nasıl?"

"Timmy. İdolüyle övünüyordu ve o da kulak misafiri oldu."

Cole'un dudakları sevecen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Nasıl karşıladı? Yarın bir infaz mangasıyla karşılaşacak mıyım?"

"Başta pek iyi karşılamadı. Biraz açıklama yapmam gerekti."

Başını sallıyor, şehirdeki akşam trafiğinden kaçınmak için otoyola dönüyor. Bakışlarını onu açgözlülükle süzüyor, o beni izleyemezken onu izlemenin tadını çıkarıyorum. Hiçbir etkileşim olmadan geçen iki hafta çok fazla olmuştu. Omuzlarının genişliğini ve zihninin derinliğini özlemiştim.

"Açıklamanın zor olduğunu tahmin ediyorum," diyor kuru bir sesle.

Kıkırdıyorum. "Evet. Sanırım onu ikna eden de bu oldu. Bunu kendim açıklayamamam. Hiçbir zaman açıklayamadım, biliyorsun."

Derin bir *mırıldanma* sesi çıkarıyor ve bir kez daha aramızda söylenmemiş şeyler kalıyor. Ne olduğumuz hakkında. Nereye gittiğimiz hakkında. Eğer ilişkimiz güzel bir anı olarak kalacaksa.

Ne istediğimi biliyorum. Orada, aklımın bir köşesinde, kırılğan bir umut olarak saklanıyor. Chloe'ye bağlamak, paradoksal bir şekilde, onun yanında olduğum kişiyi sevdiğimi her zamankinden daha açık hale getirdi - olmama yardım ettiği kişiyi. Bulmama yardım ettiği cesareti.

Düşmandan daha fazlası olmak istiyorum. Sıradan olmaktan da öte ve kesinlikle arkadaştan da öte. Sadece bunu ona söyleyecek cesareti toplamam gerekiyor.

Evimin önünde durduğunda Cole'un sesinde alaycı bir gülümseme var, gözlerindeki parıltı kendi gizli düşüncelerini anlatıyor. "Geldik."

"Öyleyiz."

Bakışları yüzümü, yanağımı, dudaklarımı okşuyor. "Arkadaşına karşı böyle dik durduğun için seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim."

"Basit bir teşekkür mü? Bunun için azar işiteceğime emindim."

"Ben *her zaman* kötü değilim," diyorum dudaklarımı ıslatarak.

Gölümsemesi bir olasılık eğrisi. "Bunu biliyorum Skye."

Aramızdaki sessizlik sıcak ve baş döndürücü ve ben onun gelmesini istiyorum. Her türlü şeyi söylemek istiyorum, bazıları benim yapabileceğimi düşündüğünden daha özlü ve tuhaf.

Ama sonra kapıma doğru başını salladı. "Ben şansımı zorlamadan önce kaçak malını al ve içeri gir Skye."

"Belki ben istiyordur."

Karanlık bir nefes vererek gözlerini kapatıyor. "Bu sefer doğru yapıyoruz. Benim mantram bu zaten. Ve buna *önce* işinizle ilgili meseleleri halletmek de dahil. İkisini tekrar karıştırmayacağız."

Titrek bir şekilde başımı salladım. "Kulağa bir plan gibi geliyor, Porter." "Bu sefer bir plan yapmaya çalışıyorum."

Gözleri hâlâ kapalı, başı koltuk başlığına yaslanmış, erkeksi bir itidal timsali. Ben de yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama daha itiraz sesi duymadan arabasından inip kaldırıma çıktım.

"Yarına kadar," diyorum.

Bakışları dairemin anahtarlarını bulmamı izliyor. Açık pencereden bana ulaşan ses yumuşak. "Sabırsızlanıyorum."

COLE

"Rakamları hesapladık," diyor Tyra. "Sayfalar Arasında kârlıydı. Çok büyük bir farkla değil, bu doğru. Ama kârlıydı."

Karli oturduğu sandalyede gözle görülür bir şekilde çöküyor, sanki bunu personelinden birinden duymak her şeyi daha önce olmadığı kadar gerçek kılıyor. Onun yanında Skye bana zafer ve gurur karışımı bir bakış fırlatıyor. Chloe'nin itiraf ettiği şey doğrudu.

Parmak eklemlerimi masaya vuruyorum. "Bu, Sayfalar Arasında'nın anlaşmamız uyarınca gelecek Porter Development yapısına dahil edileceği anlamına geliyor hanımlar. Tebrikler," diyorum. "Her şeyi tersine çevirmeyi başardınız."

Karli titrek bir iç çekiş bırakır. "Buna inanamıyorum. Gerçekten de kitapçı dükkânını tutacak mısınız?"

"Evet," diyorum içtenlikle. "Bahsi kazandınız. Ayrıca, mağazanın son iki ayda satışlarını ne kadar artırdığını görmek bizi yeniden düşünmeye sevk etti. İlginç bir iş girişimi olabilir."

Skye boğazını temizliyor. "Ve tadilat hemen başlayacak mı?"

"Evet. Tasarım ekibim, bunun sonucuna bağlı olarak yeni otel için iki farklı alternatif hazırladı. Cassandra?"

Baş tasarımcım Karli ve Skye'a kocaman bir gülümseme veriyor. "Aramızda kalsın," diyor komplocu bir tavırla, "ben hep Sayfalar Arasında'nın kalmasını umuyordum. Bay Porter'ın her zamanki tarzı değil, ama bence bu gelişmeye daha Eski Dünya hissi vermek harika bir şey olabilir. Markayı çeşitlendirecektir." Skye ve Karli gelmeden önce bana göstermiş olduğu bazı eskizleri elinin tersiyle itiyor.

Kitapçının teması tüm otelin temasını belirleyecektir. Bu konuda minimalist bir şey yok. Sert çizgiler ya da acımasız camlar yok. Cassandra'nın vizyonu koyu renkli ahşap, avizeler ve arka tarafta speakeasy temalı bir bar.

Parlaklığı görmem bir dakikamı aldı.

Porter Otelleri şıklıklarıyla, zarafetleriyle tanınırlar. Bu, diğer birçok zincirle paylaştığımız bir konsept. Ama bu tasarım... benzersiz. İyi karşılanırsa, bizim için yeni bir otel serisi başlatabilir.

Skye resimlerden birini inceliyor. "Kitapçı zemin katın bir parçası mı olacak?"

"Evet, köşede. Esasen sizin etrafınızda inşa edeceğiz. Zor ama imkansız değil."

Çizimlere bakarken gülümsemesi genişliyor. "Tüm bunları ne zaman hazırladınız?"

"Haftalar önce," diye yanıtlıyor Cassandra. "İki aylık iş anlaşmanızın sonucuna bağlı olarak her iki seçeneğimiz de hazırды."

İşte o zaman Skye'in bakışları benimkilerle buluşuyor, ela gözleri geniş ve sıcak, ne düşündüğünü tam olarak anlıyorum. Bu en başından beri planlarımızda vardı, anlaşmamıza her zaman sadık kalacaktık. Bundan şüphe duyduğunu biliyordum ve hiçbir sözüm bu korkuyu Cassandra'nın gibi yatıştıramazdı.

Skye'a burada, etrafta bu insanlar varken bir şey söyleyemem. Onun yerine başımı sallıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. O da kendi sırtışıyla başka tarafa bakıyor.

Bu doğru, sanırım. Sen ve ben bitmedik. Daha yeni başlıyoruz.

Toplantı biter bitmez Karli ve Skye'a yaklaşıyorum ve ekibimin geri kalanının arkamızdan süzülmesine izin veriyorum. Bana yönelttikleri meraklı bakışları görmezden gelip Karli'ye odaklanıyorum. "Bayan Stiller, şirketim adına özür dilemek istiyorum."

Gözleri büyüdü. "Ne için?"

"Bariz hatalarına rağmen ilk muhasebe raporlarınızı kabul ettiğiniz için. Daha dikkatli olmalıydık."

"Teşekkür ederim ama sorun değil. İki kez kontrol etmesi gereken bizdik." Karli ceketini düzeltiyor, sesinde biraz gerginlik var. "Eğer siz özür dileme ihtiyacı hissediyorsanız, ben de kesinlikle teşekkür etme ihtiyacı hissediyorum."

"Teşekkür mü?"

Bakışlarına karşılık veriyor. "Evet. Sahte rakamları kabul etmenin ve ilk anlaşmamızı görmezden gelmenin senin için daha kolay olacağını biliyorum. Ama yapmadın. Bunun için teşekkür ederim."

Bakışlarım ondan Skye'a kayıyor, her ikisi de onlardan görmeyi hiç beklemediğim bir duyguyla bana bakıyorlar. Minnettarlık. Uzanıp boynumu ovuyorum. "Bir anlaşma yaptık," diyorum basitçe, "ve ben her zaman benimkine bağlı kalırım. Bu bana bir şeyi hatırlattı: Chloe'nin zimmetine para geçirme olayıyla ilgili olarak bir avukatla görüşüyor musun?"

Karli iç geçiriyor. "Hayır. Skye ve ben henüz bu konuyu konuşmadık bile ama bir tane bulacağız."

Skye, "Olası firmaların kısa bir listesini yaptım bile," diye ekliyor.

Gülümsemek istiyorum. Tabii ki öyle. "Şirket içi avukatlarımızı önermek istiyorum. Between the Pages artık Porter Development'ın bir üyesi olduğu için onları kullanmakta özgürsünüz."

Karli'nin ağzı açık kalır. "Bunu yapamayız."

"Elbette gelebilirsiniz." Konferans odasının kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı ikisi için de açık tutuyorum. "Onları hizmetli olarak tutuyorum. Onlardan biraz faydalanmak iyi olabilir."

Skye, Karli'nin arkasından sessizce *teşekkür* ediyor, yanımdan geçerken eli benimkine değiyor. Onlara asansöre ve lobiye kadar eşlik ediyorum, Skye'a duyduğum ihtiyaç göğsümü yakıyor. *Bizim hakkımızda*, söylemediğimiz şeyler hakkında konuşmak için. Ona yeni bir sayfa açmaya istekli olup olmadığını sormak için.

Kaldırımında Karli bana elini uzattı. "Bunun için teşekkür ederim, Bay Porter," diyor. "Bunu unutmayacağız."

"Benim için bir zevkti," diyorum ve bunu içtenlikle söylediğimi fark ediyorum. "Son birkaç aydır kitapçıyı birkaç kez ziyaret ettim. Büyükkanneniz çok güzel bir yer yaratmış Bayan Stiller. Hâlâ ayakta olmasına sevindim."

Gülümsemesi derinleşiyor, medeni ve profesyonelden gerçek bir şeye dönüşüyor. "Sanırım bunun için de Skye'a teşekkür etmeliyiz," diyor sıcak bir şekilde.

Skye'ın yanakları bu yorum karşısında kızarıyor ama gülümsemesi de sıcak. Bana bir el uzattı. "Teşekkür ederim Cole. Artık gitmeliyiz."

"Aslında Skye, erken bir akşam yemeği için bana katılır mısın diye

merak ediyordum."

İşte bu kadar. İster kabul etsin ister etmesin, Karli'nin bizi zaten bildiğini söylemişti. Nefes nefese kaldığımız bir an boyunca, sözlerim aramızdaki havada asılı kaldı.

Sessizliği bozan Karli oluyor. Skye'a komplocu bir sesle "Sonra görüşürüz," diyor.

Ve sonra sadece Skye ve ben kaldık.

"Bu çok cesurcaydı," diyor bana, ama sesi alaycı. Haftalardır ilk kez gözlerinde bir kınama yok, gizli bir hoşnutsuzluk yok, kendisiyle bir tartışma yok.

"Ben cesur bir adamım," diyorum. "Hadi gel. Biraz yemek yiyelim."

Yanımda rahat adımlarla yürüyor. Desenli elbisesi ve süslü ceketiyle profesyonel bir sanatçıymış gibi görünüyor. Bir yazar gibi, bir kitapçı gibi. Bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"Personeliniz yeni otelinizin tarzındaki değişikliği gerçekten beğendi mi?" diye soruyor. "Bu sahnelenmedi mi?"

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Bunu soracağınızı biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, evet, bazıları gerçekten yaptı. Bazıları sevmedi ama alıacaklar. Yeni tarzın cazibesi var."

"Her zamanki tarzından çok farklı." "Her zamanki *cazibesiz* tarzım mı?"

Gözleri dans ediyor, kendi sözlerine kapılmış ve tamamen pişmanlık duymuyor. "Evet."

Gülüyorum, alışkanlıktan kolumu omuzlarına doluyorum. Omuz silkmiyor. "Amena bir gereklilikti. Rahat, ev gibi bir yaşama karşı değilim."

"Benim evim gibi."

"Seninki gibi, on iki metre karelik bir alan."

Bana hafifçe dirsek atıyor. "Demek akşam yemeği yiyeceğiz, ha?"

"Evet. Günlerdir ertelediğimiz o konuşmayı yapmanın zamanı geldi diye düşündüm."

"İş anlaşması sonuçlanana kadar bize vermediğin." Bana bakıyor. Topuzundan bir tutam saç kaçmış ve yüzünün etrafında hafifçe kıvrılıyor. "Bu hoşuma giderdi."

Yüzündeki yumuşak, utangaç gülümseme benim felaketim. Skye en başından beri fişek gibi bir kızdı -güçlü iradesi ve güçlü fikirleri vardı- ama bu görüntünün ardında bir kırılganlık olduğunu hep biliyordum. O da bunu görmeme izin veriyor.

Kelimelerim kendiliğinden dökülüyor. "Evime geldiğin akşam senden bizimle ilgili bir cevap istedim. Sen daha yeni

dükkânın kârlı olmadığı söylendi." Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum, elimin arkası yanağında kalıyor. "Bunu yapmamalıydım."

"Sorun yok."

"Hayır. Seni uzaklaştırmak daha kolay bir seçenektir ama doğru olan bu değildi."

"Ben de aynı şeyi yaptım," diyor usulca. "Seni kendimden uzak tuttum, çünkü diğer türlü katlanabileceğimden çok daha fazla olurdu."

"Oh?"

"Evet. Düşmanımı gerçekten *sevmek*... düşünülemez. Senden bu kadar sık nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim. Aslında etmiyorum. Eminim bunu çoktan anlamışsındır."

Gülümsemem tamamen gerçek, düşüncelerim benden kaçıyor. "Bu hoşuma gitti."

Skye'ın dişleri alt dudağına saplanıyor. "Yine de arada sırada söyleyebilirim. Ciddi olmadığımı bildiğin sürece."

"Anlaştık."

Bakışları benimkinden arkamızdaki binaya kayıyor. Konuşurken sesi alaycı. "Akşam yemeğini burada mı yiyeceğiz?"

Yavaş yürüyüşümüz bizi iş yerime sadece bir taş atımı uzaklıkta bulunan Amena'ya götürdü. Her zaman olduğu gibi, burayı seçerken de kolaylık ön plandaydı. "Bu orijinal planın bir parçası değildi," diyorum. "Ama evde kalmak istersen, belki dışarıdan sipariş verebilirsin..."

Skye'ın gözleri akşam gün batımında parlıyor. "Restoranlar zaten fazla abartılıyor," diyor. Alçak sesiyle, elini elimde hissettiğimde sıcaklık omurgamı tırmalıyor. Tanıdık mermer lobiden geçip özel asansörüne doğru yürüyoruz. Kapılar açılıp koridorum ve ötesinde beni çağıran oturma odam ortaya çıktığında teni benimkine karşı sıcak hissediyor.

"Buradan nefret ediyorum," diyorum.

İçinden dökülen kahkaha onu şaşırtıyor. "Ne? Bu da nereden çıktı?"

"Bazı şeyleri yeniden değerlendirmemi sağladın," diyorum. "Burayı Elena'dan sonra aldım ve burada neredeyse hiç zaman geçirmedim. Sanki dev bir otel odası gibi."

Skye parmaklarını boynumun arkasına geçirmek için uzanıyor. Onun arkasında, tavandan tabana pencereler bana yanan akşam gökyüzünün manzarasını sunuyor, batan güneş Seattle'ı aydınlatıyor. Güzel bir manzara ama bu Skye daha güzel.

"Keşke daha fazla buzdolabı magnetiniz olsaydı," diye takılıyor. "O zaman kendini evinde gibi hissederdin."

"Ah evet," diyorum. Ellerim beline dolanıyor, onu bedenime doğru çekiyorum. "Onlardan tonlarca ve tonlarca istiyorum."

"Yarın senin için alışverişe gideceğim."

"Ne kadar cömertsin." Başını geriye yatırıyorum, dudaklarımız kıl payı ayrılıyor. "Seni öpmeden iki hafta hayatta kaldığıma inanamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Parmak uçlarında yükseliyor. "Bir daha asla."

Onu öptüm. Niyetim yumuşak davranmak, onu nazıkçe öpmek ve bu işe geri dönmekti. Ama Skye hiçbir zaman beni takip eden biri olmadı. Yumuşak dudakları benim için açıldı ve beni içine çekti, ağzının sıcaklığı sarhoş edici.

Bana karşı iç çekiyor, vücudu benimkinin içinde eriyor ve ben Skye'ın hissinde kendimi kaybediyorum. Ellerim sırtında düzleşiyor ve onu sıkıca bana doğru itiyor. Göğüsleri göğsümde yumuşacık, parmakları saçlarıma dolanıyor, çekiştirip duruyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, dudaklarım boynuna, yanağına doğru yol buluyor.

"Ben de öyleyim." Vücudu sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi benimkine dolanıyor. Elim elbisesini yumruklayıp yukarı çekiyor, parmaklarım kalçasının yumuşak tenini buluyor. Bacağını kalçama doluyorum.

Bu, Skye ve benim her zaman başarılı olduğumuz bir alan olmuştur.

Onu kaldırıyorum ve gülüyor, saçları yanağımı gıdıklıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Onu kollarımın arasına alıp kanepeye uzanıyorum, bacakları iki yanımda düzgünce duruyor. "Çok uzak değil," diyorum. "Çok güzelsin."

At kuyruğunu çözmek için uzanıyor. "Oh?"

"Evet. Seni otelin barında gördüğümde ilk düşündüğüm şey buydu ve bunu düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim." Ellerim kalçalarında geziniyor, elbisesinin eteklerinin altına giriyor. Teni ipek gibi.

"Bir ara tekrar gitmeliyiz," diyor. "Belki *seni* seçmeye çalışırım bu sefer."

Gülümsemem çarpık. "İstekli olurum bebeğim."

Ellerim yukarı doğru devam edip kalçalarını bulduğunda içinden bir ürperti geçiyor, dokunuşumun altında yumuşak ve sıcak. Mükemmel bir tutuş. Sıcak ten, kadın ve Skye gibi kokuyor ve tüm vücudum içimi kaplayan ezici ihtiyaçla kasılıyor.

Ellerini göğsüme koydu. "Bekle. Cole, eğer bunu tekrar yaparsak, sıradan bir şey yapamam," diyor. "Üzgünüm ama o tür bir insan olduğumu sanmıyorum."

Köprücük kemiğine gülümsüyorum. "Bunu biliyorum." "Biliyor musun?"

"Evet." Parmaklarım elbisesinin altında omurgasının kıvrımlarında geziniyor. "Hiçbir zaman gerçekten rahat olduğumuzu sanmıyorum. Sadece kendimizi öyle olduğumuza ikna etmekte çok iyiydik."

Skye gülümsüyor; kızarmış teni ve gözlerindeki sevinçle nefes kesici. "Peki bu ne anlama geliyor? Artık çıkıyor muyuz?"

"Evet," diyorum, vurgulamak için kalçalarını sıkarak. "Özel olarak da." "Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Seni paylaşmamın imkanı yok."

Kahkahası nefes kesici. "Güzel, çünkü seni kesinlikle paylaşmayacağım."

Heyecan, ihtiyaç ve neşe, hepsi bir arada baş döndürücü bir karışım halinde içime işliyor. Dudakları dudaklarımda, vücudu ellerimin altında sıcacık ve birkaç uzun an boyunca hiçbir şey düşünmüyorum. Ona ihtiyacım var ve o da aynı şeyi istiyor, gömleğimi çekiştiriyor, omuzlarımı öpüyor. Elbisesini çekip çıkarıyorum ve teninde ziyafet çekiyorum.

Sütyenini çıkarmak birkaç saniye sürüyor ve sonra göğüsleri ellerimde, mükemmel ağırlıkta, meme uçları başparmaklarımda altında gerginleşiyor.

"Cole," diye mırıldanıyor ve kalçalarını bana doğru yuvarlıyor. "*İki hafta.*"

Ellerim şimşek hızıyla kemerimi çözüyor, külotunu yana itiyor, zaten orada olan ıslaklığa inliyor. "Skye, lanet olsun bebeğim."

Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve sonra tekrar aşağı iniyor, ben içeri kayarken ikimiz de inliyoruz. Sıcak, şiddetli ve hızlı, başladığı anda bitti. Skye yumuşak bir iç çekişle bana doğru çöktü.

"Hiç hareket etmek istemiyorum," diye mırıldanıyor, başını omzuma yaslayarak.

Gözlerimi zevkle kapatıyorum. Haftalardır ilk kez tamamen huzurluyum. "Ben de."

Nefes nefese bir homurtu çıkarıyor. "En azından harika seks yapmak için birbirimizden nefret etmek zorunda değiliz. Bunu bilmek güzel."

"Seksimizin sırrı asla bu değildi."

"Değil miydi?"

"Hayır." Daha yakına eğilip dişlerimin kulak memesini sıyrmasına izin veriyorum. "Benden nefret ettiğinde ve beni delirttiğinde bile, her zaman açıkça

birlikte olmamız gerekiyordu."

Parmakları ensemdeki saçlara doğru kayıyor. "Cole Porter bir romantik," diyor usulca. "Kim bilebilirdi ki?"

"Biliyorsun." Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Ayrıca, başkası tarafından seilmektense senin tarafından nefret edilmeyi tercih ederim."

Skye gözlerime bakmak için geri çekiliyor. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir duygu var ve bu beni nutkum tutulmuşçasına etkiliyor. Parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Peki," diyor usulca, "onun yerine benim tarafımdan seilmeye alışman gerekecek."

"Kulağa zor geliyor," diyorum, dudaklarını kendi dudaklarımla yakalayarak.

"Bu tam bir meydan okuma." Sesinde kahkaha ve mutluluk var, öpücükler arasında nefes nefese. "Ama sen meydan okumayı seversin."

Ben de onu öperim. "Öpüyorum. Ve sen de benim en sevdiğimsin."

OceanofPDF.com

GÖKYÜZÜ

İki ay sonra

Güneş ışığına ve boş bir yatağa uyanıyorum. İnleyerek döndüm ama Cole'un tarafı soğuktu. Bir süredir ayaktaıdı. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum yastığına doğru. "Kendi iyiliğın için fazla disiplinlisin."

Yatakta kalmayı ve tekrar uykuya dalmayı düşünüyorum. Pencereden içeri süzülen güneşe rağmen saat hâlâ erken, üstelik bugün Cumartesi.

Yana döndüğümde kendimi yatağının başucundaki kitap yığınyla yüz yüze buluyorum. Benim sayemde birkaç yeni kitap eklenmiş. En üsttekine bakıp gülümsüyorum. Buna bayılacak -hızlı tempolu bir psikolojik gerilim.

İsteksizce yataktan kalktım ve dev banyosundaki dolaptan kabarık bornozlardan birini aldım. Başka birinin kullanıp kullanmadığını sorduğumda şaşırmış görünüyordu. *Bornozum mu vardı?* Bu dairede çok az zaman geçirdiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Beklendiğı gibi, oturma odasında ya da mutfakta değil. Evdeki ofisinin kapısı aralık ama boş. Olabileceğı tek bir yer var.

"Peki," diyorum ve tekrar yatak odasına, bana ayırdığı çekmeceye yöneliyorum. "Sen kazandın. Ben de sana katılacağım."

On beş dakika sonra Amena'nın kapalı havuzuna giriyorum, klor kokusu belli belirsiz ama çok net. Suda sadece bir kişi var. I

havlumu sıkıca sarıyorum ve havuz kenarındaki banklardan birine oturuyorum.

Onu yarım düzine kez yüzerken izledim ama hâlâ heyecan verici. Suyu ipek gibi yarıyor. Kolları ve omuzları turkuaz suyun içinden çıkıyor, ileri kulaçları yüzme stillerinin en hızlısı. Sona ulaştığında suyun altında takla atıyor ve duvardan iterek bir şimşek gibi fırlıyor.

Onu böyle görünce, vücudunun neden bu şekilde şekillendiğini anlamak zor değil. Güçlü, yağsız kas kütlesi. Geniş omuzlar ve kaslı bir sırt. Güçlü bacaklar. Onu utanmadan yüzerken izliyorum.

Cole dönüşlerinden birinde beni fark etti ve hiç duraksamadan yönünü değiştirdi. Kendini havuzdan tam yanıma çekti.

"Hayır," diye uyarıyorum, ilerleyişini izlerken. "Hayır, hayır, Cole, dur!"

Saçlarını bir köpek gibi bana doğru sallıyor, soğuk su damlaları tenime çarpıyor. Dans ederek uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni belimden yakalıyor. Gülerек havlumu çekiştiriyor. "Ders için mi geldin?"

"Evet, ama şimdi fikrimi değiştirdim."

"Hayır, yapmadın. Hadi, korkak. Gir içeri." Teni ıslak ve damlacıklar kirpiklerine yapışmış, saçları kafasına dökülmüş. O böyle sırtıırken ona kızgınmış gibi davranmak imkânsız, o kadar yakışıklı ki acıtıyor.

"Bir gün patlayacağım, biliyorsun. Bir daha asla seninle yüzmeyeceğim."

"Tabii ki yapmayacaksın." Yanımdaki suya giriyor ve ben sıcaklığa kaşlarımı çatarken o gözlerini deviriyor. Sadece ilk dakika için kötü ama yine de her seferinde bir mücadele.

Yüzeyin altında, elleri belime dolanıyor. "Sonunda uyandığına sevindim."

"Giderken beni uyandırabilirdin, biliyorsun. Aldırmazdım."

"Mışıl mışıl uyuyordun." Gözlerinde hınzır bir kıvılcımla aşağı bakıyor. "Vay canına. Suyu gerçekten soğuk buluyorsun, değil mi?"

"Evet, ben-" Sertleşmiş meme uçlarımdan birine hafifçe vuruyor ve nefesim kesiliyor. "Burada olmaz!" "Yalnızız," diyor yanağımı öpmek için eğilerek. "Her zaman yalnızız bu saatte."

Kollarımı boynuna doluyorum ve göğsümü onun göğsüne bastırıyorum - daha fazla erişim yok. Beni suyun içinde taşıyor, vücudu benimkine karşı güçlü ve sert. "Bunu hafta sonu sabahları da yapmakta ısrar ediyorsun, ha?"

"Bugün suya her zamankinden iki saat geç girdim," diye düşünüyor. "Senin yüzünden."

Başımı omzuna yaslıyorum. "Sorun değil. Artık yarışmalar ya da seçimler için yüzmüyorsun. Rahatlamana izin var."

Elleri kalçalarımın etrafında sıkılaşıyor, bizi yavaş yavaş daha derin bölüme taşıyor. "Disiplin her şeydir," diyor. "Bunu bana babam öğretti. Terbiye insanı adam eder derler ama bu yanlış. Bu alışkanlıktır."

Başımı arkaya eğiyor ve beni öpüyor, yumuşak, araştırmacı, nazik. Dudaklarının tadı temiz ve sıcak. "Ve sen de benimkini yok ediyorsun, Skye."

Gülümsemem çarpık. "Bunun için özür dilemeyeceğim, biliyorsun."

"Senden asla istemem."

Onu tekrar öpüyorum ve o yürümeyi bırakıyor, bedenim onunla birleşiyor. Tatlılık sıcaklığa, yumuşaklık baskıya dönüşüyor ve ben ayrıldığımda ağır nefes alıyorum.

Cole da öyle, gözleri karanlık.

Boğazımı temizliyorum. "Tahmin et ne oldu?"

"Yüzme dersini mi bıraktın? Sorun değil. Öğitmeniniz de aynı fikirde."

Gülüyorum. "Hayır. Kitapçı hakkındaki novellayı uzun metrajlı bir romana dönüştürmeye karar verdim."

"Öyle mi?"

"Evet. Tüm doğru malzemeler var." Arkama yaslanıp saçlarımı suya daldırıyorum. "Kimse okumak istemese bile."

"Sahte tevazu günahtır, biliyorsun."

Tonozlu tavana gülümsüyorum ve kollarından destek alarak suyun içinde yüzyorum. "Haklısın. Duracağım."

"Brooks & King ilk bölümleri önümüzdeki hafta istiyor, değil mi?"

"Evet." Bunu söylediğini duyunca, telefonun üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen tüylerim diken diken oldu. Sorgu mektubumu çok beğenmişler ve bitmiş ürünü okumayı dört gözle beklediklerini söylemişlerdi.

"Ben de bir makale yazdım,"

diyorum. "Yazdın mı?"

"Evet. Sayfalar Arasında'nın yenilenmesi ve Eleanor hakkında. Eğer yeterince ilginç hale getirebilirim, belki yeniden açılış için biraz heyecan yaratabilirim."

Cole gülüyor ve bu ses beni gülümsetiyor. "Bebeğim, açılış aylar kaldı. Otelin temelini daha yeni attık!"

"Yani birazcık heyecanlıyım," diyorum alaycı bir şekilde. "Bu bir suç mu?"

Parmaklarını oynatarak yanlarımı gıdıklıyor, ben de kurtulmak için boşuna çabalıyorum. "Cole!"

"Hayır, bu bir suç değil." Beni bırakmadan önce hızlıca öpüyor ve yavaşça geri çekiliyor. "Blair mesaj attı. Üçümüzün bu akşam yemeğe çıkmamızı istiyor. Seninle hâlâ doğru düzgün tanışmadığını söylüyor."

"Onunla üç kez görüştüm!"

"Evet, ama görünüşe göre biriyle düzgün bir şekilde tanışmak akşam yemeğini de içermek zorunda.

Kim bilebilirdi ki?"

Peşinden yüzüyorum. "Tabii ki gitmek istiyorum. Kız kardeşin harika biri." "Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm," diyor Cole asık suratla. "Ben bir süredir değiştirildi."

Ona su sıçrattım ve bana suçlayıcı bir şekilde baktı. "Terörist."

"Vandal," diye karşılık veriyorum.

"*Vandal mı?*"

"Evet. Dün gece külotumdaki yırtığı fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Onlar da yepyenydi. Hepsi dantel."

Gülümsemesi kurt gibi. "Hiç pişman değilim." "Vahşi," diyorum. "Asla durma."

"Yapmayacağım."

Peşinden yüzüyorum, suyun sıcaklığı artık mükemmel. "Seninkinde hiç dışarı çıkma kıyafetim yok. Onunla buluşmadan önce benimkine uğramam gerekecek."

Cole yüzeyin altına temiz bir dalış yapıyor ve aramızdaki mesafeyi kolayca açmasını izliyorum, güçlü kolları çalışıyor.

Tam önümde beliriyor. "Hemen yanıma taşın," diyor. "Neredeyse her gece buradasın. Bu olacak, biliyorsun. Sadece an meselesi."

"Delirirsin," diye takılıyorum. "Her yerde saç bağları olurdu. Düşünebiliyor musun?" Bu birlikte yaşamayı önerdiği ilk sefer değil, her zaman şaka yollu, ben de her zaman karşılık verdim. Ne de olsa sadece iki aydır doğru dürüst çıkıyoruz.

"Senin için sonsuz saç bağlarına katlanırım."

"Ne kadar centilmence." Sırt üstü döndüm, suyun içinde yüzüyordum. "Belki de bu gece Nick'i de davet etmelisin. Birbirlerinden hoşlanıyorlar, değil mi?"

"Kesinlikle

hayır." "Hayır

mi?"

"Birbirlerinden nefret ediyorlar," diyor Cole mutlulukla. "On yıldır göz göze gelmelerini sağlamaya çalışıyorum ve inanın bana, böyle bir şey olmayacak."

Ona kaşlarını çatıyorum. Onları bir kez etkileşim halinde gördüğümde hissettiğim şey *nefret* değildi. "Emin misin?"

"Evet. Şimdi hadi bebeğim. Oyalanıyorsun." Cole havuzun kenarından yüzücü gözlüklerini alır. "Bunları ister misin?"

"Evet." Zihinsel olarak kendimi çelikleştirerek onun peşinden yüzüyorum. Cole bana öne doğru sürünmeyi öğretiyor ve başlangıçta beceriksiz hissetsem de her alıştırmada kendimi geliştiriyorum. Bunu yaparken onun güçlü zarafetine sahip olabileceğimden şüpheliyim ama denemeye hazırım.

Cole gözlüklerini takarken bana gülümsüyor. "Brunch'a gitmeden önce bana en az on tur attır."

"On beş," diyorum.

Sırıttırıyor ve havuzun kenarından itiyor. "On beş o zaman. Rekabetçi yapını ne kadar sevdiğimi sana hiç söylemiş miydin?"

"Evet. Ayrıca sık sık küfrediyorsun." Benim için harcadığı müstehcen miktardaki parayı protesto ettiğim zamanki gibi. Akşam yemekleri, geziler, birkaç güzel elbise.

Cole bana göz kırptırıyor. "Ne dersem diyeyim, durma. Buna bayılıyorum."

İçim ısındı. Seviyorum, demişti ama aklım şimdiden ileriye doğru koşmaya başladı. Birbirimize o üç küçük kelimeyi söyleyeceğimiz güne. Henüz o noktaya gelmediğimizi biliyorum, ama günlerdir dilimin ucunda dans ediyor, bu duygu çok ağır basıyor. Çok uzun sürmeyecek.

"Hadi bakalım," diyor. "Seni yüzerken görmek istiyorum." Ben de ittim ve derinlerde onu takip ettim.

EPILOG

Cole, bir buçuk yıl sonra

Skye gülümsüyor ve saçlarını geriye iterek kendisine verilen kocaman buketi kabul ediyor. "Teşekkür ederim," diyor ama ben kelimeleri duyamayacak kadar uzaktayım. Dudaklarına çaba sarf etmeden okuyabilecek kadar aşınayım.

Ona aldığım çiçekli elbiseyi giyiyordu. Elbiseyi lüks bir mağazanın önünden geçerken görmüş ve sırf üzerinde görmek istediğim için fazla telaşlanmadan almıştım. İpekli kumaşın onun üzerinde harika duracağını biliyordum ve haklıydım. Alçak kitapçı ışığında parlıyor.

Skye elbette sık sık yaptığı gibi satın alma işlemine karşı çıkmıştı.
Benim için bu kadar para harcayamazsın Cole.

Bu tartışmaları mantık ve anlayışla karşılamak için çok çaba sarf ettim. Şimdi, ilişkimizin yaklaşık iki yılında, bunu kabul etmekte çok daha iyi. Yüz ömür yaşasam ihtiyaç duyacağımdan daha fazla param var. Akşam yemeği için güzel bir restoran ikimizi de mutlu ediyor; güzel bir hediye ona almaktan hoşlandığım bir şey. Ne de olsa bu kadar çok çalışmanın amacı her zaman bir gün bu emeğin meyvelerinin tadını çıkarmak olmuştur. Ve bunun tadını ondan daha fazla çıkarmak istediğim kimse yok.

Karli beni düşüncelerimden koparıp yanımda duruyor. "Bunu hak etti," diyor, ikimiz de birinin Skye'dan bir kitap imzalamasını istemesini izlerken. Sesindeki gurur benimkiyle aynı.

"Kesinlikle öyle," diyorum içtenlikle.

"Sayfalar Arasında'nın yenilenmesi çok güzel oldu," diyor yumuşak bir sesle. "Ne senden ne de Skye'dan hiç şüphe etmedim. Ve yine de... bu en çılgın hayallerimden bile daha iyi." Bir kolunu genişletilmiş alana doğru uzatıyor. Daha fazla küçük köşe ve bucak eklenmiş. Neredeyse her bölüm genişletilmiş. Yine de orijinal yapı ve eski moda cazibe bozulmamış. Eski döner merdiven duruyor ve köşede eski püskü bir koltuk duruyor. Antika kırımlar yerleştirilmiş ve kitaplar bir ormandaki ağaçlar gibi etrafımızı sarıyor.

"Onaylamana sevindim," diyorum yumuşak bir sesle. "Ve eğer istersen operasyonel rolü geri alabileceğini biliyorsun."

Karli küçük bir kahkaha atar. "Teşekkür ederim. Minnettarım ama bundan şüpheliyim.

Yeni işimden çok keyif alıyorum."

"Güzel," dedim. "Çünkü meşgul olmak üzeresin."

"Öyle mi?"

"Şirketimde düzenli olarak unlu mamullere ihtiyaç duyduğumuz toplantılar ve etkinlikler oluyor. Yeni fırınınızın adını planlama müdürüme verdim. Bu hafta bir telefon bekleyin."

Karli'nin gözleri büyür. "Cole, senden bunu isteyemem. Bu çok fazla."

"Sen sormuyorsun, ben teklif ediyorum. Ayrıca," diyorum göz kırparak, "Skye bana senin keklerinden getirdi. Burada çalışanlarıma bir iyilik yapıyorum."

Karli yutkunur.

"Teşekkürler." "Lafı bile olmaz."

"Hayır, yapmalıyım. Ve bunun için sana teşekkür ederim," diyor alçak sesle. "Kitapçı için, Skye için... onu mutlu ettiğin için. Hepsi için."

"Bunu hoş karşıladığını söylemeyeceğim," diyorum kararlılıkla. "Bana da faydası olduğu bu kadar açıkken olmaz."

"Doğru," diyor Karli. "Otel."

Ama kastettiğim bu değildi. "Hayır, gerçi o da var. Skye'ı kastetmiştim."

"Birbirinize iyi geliyorsunuz," diyor. "Bana biraz izin verir misiniz? Yemek şirketini kontrol etmek istiyorum. *Sanırım* az önce servis edilen bir tepsi tozsuz beignet gördüm..."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Elbette, devam et."

"Teşekkürler..." Çoktan yola koyulmuş, müşteri kalabalığını yarararak ilerliyor. Üstümüzde Skye Otelі on kat boyunca uzanıyor. Arasında

Sayfalar dekorun tonunu belirliyor, koyu tonlar ve Eski Avrupa mobilyaları. Konfor ve kültür bir arada.

Skye ilk başta itiraz etmişti. *Otele benim adıml veremezsin!* Ama mükemmel bir isimdi ve tüm belgelerimde bu ismi görmek hoşuma gidiyordu. Ve bunu ekibime önerdikten sonra... kendi başına bir hayat kazandı. Kısa süre sonra, istesem bile değıştiremezdim ve kesinlikle değıştirmedim.

Bir müşteriyle konuşmasını izlemek için arkamı dönüyorum, yüz hatlarından mutluluk okunuyor. Bu onun hak ettiğı bir gün. Yeni açılan Between the Pages'in ortak sahibi olmak ona iyi gelmiş.

İlk romanının yayınlanması da öyle.

Belki ona baktığımı hissediyor, belki de gözleri kendi kendine dolaşıyor... ama beni kanatların arasında duruyor görüyor.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bu özel bir gülümseme, sadece benim için ve samimiyetle dolu. Kendini affettirmesini izliyorum ve birkaç saniye sonra kollarımda. "Buradasın."

"Tabii ki öyleyim."

Sıraya, kalabalığa bir bakış atıyor. "Buna inanabiliyor musun?"

"Evet," diyorum. "Bu harika bir kitap Skye. Görüyorlar. Bunun için buradalar."

"Brooks & King'in bu lansman partisi için her şeyi yaptığından bahsetmiyorum bile," diyor kibirli bir şekilde ama gözleri dans ediyor. "Kendi kitabımı okuyacağıma inanamıyorum."

"Gergin misin?"

"Evet. Olmamak için ölmüş olmam gerekir."

Onu öpüyorum, güven verici, sıcak. "Onları öldüreceksin, bebeğim."

Elleri omuzlarıma dolanıyor. Loş ışıktaki nişan yüzüğü parlıyor. "Teşekkür ederim."

"Ve işin biter bitmez şampanya içiyor olacaksın, ünlü bir yazar olacaksın, insanların tebriklerinin tadını çıkaracaksın."

Gözlerini deviriyor. "Kitabı tam da bunun için yazdım."

"Alaycılık zekânın en düşük biçimidir, derler." Daha da eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Ama bunu kullanmana bayılıyorum."

Skye'ın gülümsemesini tenimde hissedebiliyorum. "Senden nefret ediyorum," diyor. "Evet, işte bu."

Yanıma doğru eğiliyor ve ben de kolumu beline dolayarak onu bedenime çekiyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum. Şimdi dışarı çık ve kışlarına tekmeyi bas."

Ve yapıyor da. Arkada durup, doğaçlama sahneye oturmasını izliyorum. Edwin Taylor mikrofona doğru boğazını temizliyor ve kalabalık sessizleşiyor. "Bugün burada en yeni yazarımız Skye Holland'ın ilk romanından bir bölüm okumasını dinlemek için toplandık. Ama önce, bu romanı yazmak için size ne ilham verdi?"

Skye'ın cevabı uzun ve kişisel; birkaç kişinin gözlerini ovuşturmasını izliyorum. Eleanor'un hayali onun hayali oldu ve onunla birlikte kitapçı da. Gözleri ön sıradaki Karli'ye kayıyor.

Sessizlik içinde kitaptan bir bölüm okuyor. Daha önce defalarca dinlediğim bir alıntı - bu okumayı dinleyicileri olarak benimle birlikte yapıyordu - ve yine de... Gururdan patlamak istiyorum.

Hayalini gerçekleştirdi ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

Bitirdiğinde hararetli alkışlara ben de katılıyorum. Aynı anda hem utangaç hem de gururlu gülümsemesi içimi sızlatıyor. Bazen tamamen benim olduğuna inanmak zor.

"Cole!" Timmy kalabalığın arasından bana doğru ilerliyor. "İşte buradasın!"

Yarı sarılmak için onu kendime çektim. "Dostum, seni her gördüğümde daha da uzuyorsun."

Biraz doğruldu. "Biliyorum. Ben de hızlanıyorum. Dün antrenmanda *iki* sayı turu yapmayı başardım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sana söylemek zorundaydım."

"Bu çok etkileyici." Elimi omzuna koyuyorum ve o da bana gülümsüyor. Skye'la geçirdiğim iki yıl aynı zamanda ailesiyle geçirdiğim iki yıl anlamına geliyor ve Isla'yla hâlâ aynı fikirde olmasak da Timmy iliklerime kadar benim.

"Cumartesi günü yine de maça gidiyoruz, değil mi? Sen ve ben?"

"Hayatta kaçırmazdım," diyorum. Timmy ve ben artık çoğu maça tek başımıza gidiyoruz. Skye ara sıra bize katılıyor ama o da bizi "erkek erkeğe zaman geçirmek" için göndermekten memnun. Ben hiç umursamıyorum. Hatta şu anda Timmy'nin doğum gününde oyuncularla bir tanışma toplantısı düzenlemek için takımla görüşmeler yapıyorum.

Isla oğluna katılıyor ve bana kibar bir gülümseme fırlatıyor. Skye'ın kahverengi saçlarını ve ela gözlerini paylaşıyor, ancak bu özellikleri o kadar farklı taşıyor ki, birbirlerine pek benzemiyorlar. "Skye için yaptığınız şey çok güzel," diyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, "ama kitabı kendi yazdı. Yayınlatmayı da kendisi başardı."

Isla gülümsüyor ama gözlerinde ikna olmadığını gösteren bir parıltı var. Öfkemi yutuyorum ve kalabalığın içinde tekrar Skye'ı arıyorum. Parlıyordu. Aylar geçtikçe ablasının negatif enerjisinden uzak durmayı öğrenmiş. Kendime gelince, bu durum beni daha da öfkeliyor.

"Oh, eminim," diyor Isla. "Çok sıkı çalışıyor. Ama yine de, senin gibi bir erkek arkadaşına sahip olmanın kesinlikle zararı olmaz."

Bunu göz kırparak söylüyor ama ima ettiği şeyde mizahi bir yan yok. Skye'ın başarısı arttıkça, Isla'nın küçük yorumları da hınçla büyüyor. "Nişanlısı," diye düzeltiyorum. "Ve eğer bir şey verdimse, bu sadece manevi destek oldu."

Isla iyi huylu bir şekilde homurdanıyor ama bu beni kandırmıyor. İkna olmadı. Nişanlımı aramak için onu geride bırakıyorum, onu ilk kadeh şampanyasını yarılarmış ve yanaklarında güzel bir heyecan kızarmasıyla buluyorum. Bir kolumu beline doladım. "Okuma çok iyi geçti."

"Öyle, değil mi?" Topuklu ayakkabıları ve şık elbisesiyle aynı anda hem profesyonel hem de karşı konulmaz görünüyor. Bu bana onu ilk gördüğümde Legacy'ye nasıl baktığını hatırlatıyor. Gizemli ve çekici. "Ben de bir sürü kitap imzaladım. Kendi kopyanı ister misin?" diye soruyor, gözleri parlayarak. "Kime imzalatayım?"

"Sevgili aygır," diyorum.

"Oh, elbette. Sorma ihtiyacı duyduğuma bile inanamıyorum."

"Seni affediyorum," diyorum. "Ben de 'müstakbel kocama' diyeceğim."

"Bu kulağa hoş geliyor." Parmak uçlarında durup dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hemen yemeğe çikalım mı? Blair'i ve anneni bekletmek istemiyorum."

"Artık gidebiliriz," diyorum. "Burada işin bitti mi?"

"Evet. Daha ne kadar dikkat çekebileceğimden emin değilim." Sesi şakacı ama duyguları gerçek. İlgi odağı olmak - bir işlevin tamamen sizin etrafınızda dönmesi - cehennem gibi yorucudur. Ben bilirim.

Elini kendi elime aldım. "O zaman hadi bebeğim. Gidelim buradan."

Between the Pages ve Skye Hotel'den çıkıp Charles'ın arabayla beklediği yere doğru ilerliyoruz. Onun için kapıyı açıyorum ve arka koltuğa kayıyor. Charles ona sıcak bir merhaba diyor ve bana heyecanlı bir gülümseme fırlatıyor. O da sürprizin içinde.

Skye, "Bu gece sana karşı yepyeni bir takdir kazandım," diyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Tüm o basın toplantılarını ve röportajları ter dökmeden hallettiğiniz için."

"Biraz pratik yaptım." Uzanıp elimi dizine koydum. "Ve umarım tamamen bitkin düşmemişsinizdir. Akşam yemeğinden önce sürpriz bir mola vereceğiz. Sana göstermem gereken bir şey var."

"Öyle mi?" Gözleri anında muziplikle parlıyor, dudaklarında bir gülümseme. Şakağına bir öpücük konduruyorum. İki yıl oldu ve o gözler beni hâlâ heyecanlandırıyor.

"Sadece yazar eşimi kutlamak için bir şey."

"Yazar nişanlısı," diye düzeltiyor. "Henüz evlenmedik."

"Çünkü *biri* evleneceği mekana karar veremiyor."

Kolumu çekiştiriyor, sesinde alaycı bir öfke var. "İki yüz kişinin sığabileceği ve yine de samimi hissedebileceği bir yer bulmaya çalış."

"Kaçarak evlenmekten mutlu olurum," diyorum. "Bunu en başından beri söylüyorum."

Skye gözlerini deviriyor ve elini kalçama koyana kadar yana kayıyor. "Böyle söylüyorsun ama sonra sana misafirleri soruyorum ve sen de bir mil uzunluğunda bir liste sıralıyorsun. Ne yaptığını biliyorum, biliyorsun."

"Ne yapıyorum ben?"

"Düğünümüzü ağ kurmak için bir fırsat olarak kullanmak. Sanki insanlara iyilik yapıyormuşsunuz gibi, çünkü davet edildikleri için minnettar olacaklarını ve bu nedenle kaçınılmaz olarak gelişmelerinize daha olumlu yaklaşacaklarını biliyorsunuz."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama söyledikleri çok yerinde. Skye zaferle sırtıyor. "Gördün mü? Ben de itiraz etmiyorum ama bu Seattle'daki bir düzine yazarı ve yayıncıların yarısını davet ettiğim anlamına geliyor."

Bir kolumu ona doladım. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?" "Hayır," diye yalan söylüyor. "Tekrar söyle."

Kulağına doğru mırıldanıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi nereye gittiğimizi söyler misin lütfen?" "İyi deneme, ama hayır."

"Birine gerilimle işkence etmek pek de sevgi dolu bir şey değil."

Gülüyorum, elim belinde sıkışıyor. "En ufak bir işkence görmüyorsun."

"Belki de her şeyi içimde tutma konusunda iyiyimdir."

Saçları dudaklarımın altında çiçek gibi kokuyor. "Bu gece çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum. Kitapçı. *Kitap*. Okuma. Sen bunun için doğmuşsun, bebeğim."

Boynuma "teşekkür ederim" diye mırıldanmadan önce birkaç dakika sessiz kalıyor. Duygularla boğulmuştu ve *bu*, işte tam burası en çok

sevdiğim şey.

en çok Skye ile. Aramızdaki her şey gerçek. Her kelime, her dokunuş. Bir kez bile beni önemseyip önemsemediğini merak etmek zorunda kalmadım ve bunu asla merak etmemesi için elimden geleni yaptım.

Güven. İletişim. Sevgi.

Önceki ilişkilerimde hiç sahip olmadığım her şey. Şimdi Skye'la bunu yaşayınca, son ilişkimin ne kadar yanlış olduğunu anladım. Elena'yı özlediğime inanmak!

"Biliyor musun," diyorum, "Ben'le şimdi karşılaşacak olsam, teşekkür etmek için elini sıkardım."

Dönüp bana bakıyor. "Yapar mıydın?"

"Hiç tereddüt etmeden," diyorum. "Sana giden yolu açmama yardım etti."

Skye'ın ağzı hafifçe aralanıyor, bakışları benimkine kilitleniyor. Nutku tutuldu. Gözlerindeki duygudan etkilenmemiş olsaydım bu manzara karşısında gülümserdim.

"Oh, Cole," diye mırıldanıyor. "Seni çok seviyorum."

Boğazımı temizliyorum ve onun yanından geçip döndüğümüz araba yoluna bakıyorum. Yaklaştığımızda büyük kapı açılıyor. Bu anı dağıtıyor ve bundan memnunum, çünkü bu konuşma Charles'ın bizimle birlikte keşfetmesini istemediğim bir alana sürüklendi.

"Geldik," diyorum usulca.

Charles arabayı geniş bir verandanın önüne park eder. Ev üç katlı, dış cephesi beyaz tuğla ve sarmaşıklarla kaplı. Skye ben daha kapısını açamadan arabadan iniyor, gözleri kocaman. Uсталıkla yerleştirilmiş ışıklar güzel tuğla işlemeleri aydınlatıyor. "Bu da ne?"

"Bu bir ev," diyorum.

"Bunu görebiliyorum, aptal. Burada kim yaşıyor?" "Şu anda kimse yok. Sen ne düşünüyorsun?"

"Burası çok güzel. Çok fazla çekicilik var." Elini araba yolunun ortasındaki küçük, şırıltılı çeşmede gezdiriyor. "İçeride ışıklar yanıyor. Burada kimsenin yaşamadığına emin misin?"

"Olumlu." Elini elime aldım ve onu merdivenlerden yukarı çektim. "İçeri bakmak ister misin?"

"Yapabilir miyiz? Cole, burası gerçekten ne böyle?"

"Bu bir öneri." Onun için ön kapıyı ardına kadar açıyorum. Charles burayı önceden hazırlamıştı ve her yerde yanan mumlarla dolu fenerler vardı. Işıklar çift merdiveni kaplıyor. Aydınlatıyorlar

geniş bir oturma odası. Mobilyalardan yoksun olsa bile, yaşam ve sevgi dolu bir yer olduğunu hayal etmek çok kolay.

Skye önümde yürüyor. İpek elbisesi mum ışığında parıldıyor, saçları sırtından aşağı şelale gibi dökülüyor. "Aman Tanrım. Bu muhteşem."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve alt katı keşfederken onu takip ediyorum. "Çok geniş," diyorum. "Harika bir manzarası da var."

Oturma odasında durdu. "Şu şömineye bak. Çok büyük."

"Aslında iki tane var. Ebeveyn yatak odasında da bir tane var."

"Şu gömme kitap raflarına da bakın!"

"Sana en iyi kısmı göstereyim." Elini tekrar tutarak onu arka verandaya götürüyorum. Geniş bir çimenliğe ve onun ötesinde Puget Sound'un milyon dolarlık manzarasına açılıyor.

"Aman Tanrım,
Cole." "Güzel, değil
mi?"

"Evet." Kollarımı beline doluyor, başımı onunkinin üzerine koyuyorum. Birkaç dakika boyunca ikimiz de sessizlik içinde durup manzarayı seyrediyoruz. "Satın aldım," diyorum sonunda. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence sen delisin." "İyi bir
deli mi, yoksa kötü bir deli
mi?" "İkisinden de biraz."

Elimi kalçasında gezdiriyorum. "Beğenmediysen sorun değil. Başka bir yer bulabiliriz. Kiraya verebilirim ya da satabilirim."

"Sakın satayım deme," diyor. "Oh Cole, bu çok fazla."

Onu sıkıca kendime doğru çekiyorum. "Tabii ki değil. Biz *evleniyoruz* Skye. Birlikte bir eve ihtiyacımız var. Biblolarla, kitaplarla ve sevdiğin tüm buzdolabı magnetleriyle dolu bir ev."

"Minimalizm yok mu?"

"Hayır. Onu geride
bıraktım." "Peki sahte meyve
yok mu?"

Homurdanıyorum. "Hem de hiç."

"Güzel." Bana karşı gevşiyor, eli benimkinin üstünde. "Ve belki bir gün birkaç çocuk?"

Sesindeki belirsiz umut beni gülümsetiyor. Ondan önce çocuklar bana çok uzak geliyordu. Bir ev almak da öyle. Ama burada onunla, bu yerde, parmağında yüzüğümle... Sabırsızlanıyorum. "Evet," dedim. "Ne kadar istersen."

"Güzel. Buzdolabı magnetleri için çizimlere ihtiyacımız var." "Doğru, elbette. Çocuklar başka ne işe yarar ki?"

İç çekişi saf bir mutluluktan ibaret. "Ve böylece günlerinin geri kalanında sonsuza dek mutlu yaşadılar..."

Gülüyorum, gözlerini görebilmek için onu kollarımın arasında çeviriyorum. Sevinçle parlıyorlar. "Hayatımızı mı anlatıyorsun?"

"Belki de. Bir yazarla evleniyorsun, biliyorsun."

"Oh, biliyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatmak için başını geriye doğru eğdim. "Ve o gece araştırma yapmak için Legacy'ye gelmene çok sevindim."

Sözleri dudaklarıma yumuşak bir fısıltı gibi geliyor. "Benim kadar mutlu değil." "Oh? Bahse girmek ister misin?"

"Elbette, ama benimle anlaşma yaptığında ne olduğunu biliyorsun."

Gülümsemem genişledi. "Sen kazandın, biliyorum. Ama nedense bu benim kazanmamdan daha çok hoşuma gidiyor. Komik, bu."

"Aşk," diyor usulca. "Buna aşk denir. Ve bu ikimizin de kazandığı bir bahis."

SON

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Milyar Dolarlık Düşman'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Nick ve Blair'i takip eden ve Ekim 2020'de yayınlanacak olan bir sonraki Milyar Dolarlık kitap için gözünüzü dört açın... güncellemelerin yanı sıra ücretsiz bir kısa öykü almak için haber [bültenine katılın!](#)

İlerleyen sayfalarda çağdaş [romantizm](#) romanım [Kibirli Patron'dan](#) kısa bir alıntı yer alacak.

OceanofPDF.com

ARROGANT BOSS

Julian Hunt bir efsane. Bir teknoloji milyarderi ve playboy bir hayırsever.

Altı ay beklemeden tanışabileceğiniz biri değil. Ama ben tanıştım, hem de öyle tatlı tatlı değil. *Keşke öyle olsaydı.*

Hayır, bir gece kulübünde Julian Hunt'a kafa üstü çarpmayı başardım. Bu, içkimi onun takım elbisesinin üzerine dökmek gibi bir şeydi, topuğumu kırmak gibi.

Ama kibirli piç gitmiyor. Hayır, beni arabama kadar taşıdı. Dikkatini çekmek için bilerek düştüğümü ima ediyor -bu ne cüret!- ve ben onu azarladıktan sonra numaramı istiyor.

Onu bir daha görmeyi beklemiyorum. Ne de olsa yıldırım iki kere düşmez. Julian işin içindeyken öyle olması dışında. Çünkü ertesi gün bir iş görüşmesine girdiğimde, diğer tarafta kim oturuyor?

Julian Hunt.

Sırıttıyor ve mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyiyor ve orada oynamak için bulunmuyor. Hükmediyor. Görüşmeden hayalimdeki iş teklifini almış olarak çıkıyorum. Reddedilemeyecek kadar tatlı bir teklif.

Ama bir gece kulübünde Julian Hunt'tan daha korkutucu bir şey varsa, o da Julian Hunt'ın patron olmasıdır. Israrcı, baskın, çok seksi bir patron.

Birlikte mükemmel olacağımıza karar vermiş olabilir, ama geniş omuzları ve hınzır dili beni baştan çıkarmayacak.

**Julian bir avcı olabilir ama
ben av olmayı
reddediyorum.**

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

EMILY

"*Rahatla.*"

"Rahatladım!"

Denise bir kaşını kaldırdı. "Sanki. Masanın öbür ucunda senden yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Yarın *harika* geçecek. Hem sen hem de Turner haftalardır bunun için hazırlandınız."

"Biliyorum. Ama-"

"Hayır, bunu düşünmeyi bırak. Eğlenceli bir gece sana iyi gelecektir."

Meyveli, aşırı pahalı mocktail'inden bir yudum daha aldım. "Tamam, tamam, bunu düşünmeyeceğim. Haklısın."

"Ben her zaman öyleyim. Harika olacak, Em."

"Neyi kastettiğinizi bile bilmiyorum."

Denise sırıttı. "İşte ruh bu. Bu gece endişelenmeniz gereken tek şey içki, dans ve erkekler."

"Kankalar mı? Ne zamandan beri erkeklerden *ahbap* diye bahsediyoruz?"

"Bu bir aliterasyondur. Sloganları ve akılda kalıcı başlıkları nasıl sevdiğini biliyorum."

Oh! İş arkadaşlarım burada."

Denise bardan çıkmakta olan bir grup kadına el salladı. Son derece şık giyinmişlerdi, topuklu ayakkabıları ve birbiriyle uyumlu el çantaları vardı ve bu sahneye Denise ve benden çok daha alışkın görünüyorlardı.

Denise'in yeni iş arkadaşlarını etkilemek için Finans Bölgesi'nde, büyük bir bekleme listesi olan tıklım tıklım bir kulüpteydik. Çevrimiçi platform Yas'ta tam zamanlı yazar olmuştu.

Evet, aynen öyle-Yas. İkimiz de ismin biraz aptalca, platformun da yavan olduğunu düşünüyorduk ama Denise parlak bir yazardı ve bu sadece dünya egemenliğine giden yolda bir basamaktı.

Destekleyici bir arkadaş olarak, terfisini kutlamaya gelmişim - bu, çok pahalı bir kulübe gitmek, bir çift rahatsız topuklu ayakkabı giymek ve fiyatı haklı çıkarmak için çok az kez sürdüğüm kırmızı bir ruju kırmak anlamına gelse bile.

Müzik nabız gibi atıyordu ve vücutlar dans pistinde kıvranıyordu. Kulüp tıklım tıklımdı. Sadece ikimiz için bir masa bulmak bile yeterince zordu ve buraya üç kişiyi daha nasıl sığdırabileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Denise'e verdiğim söze rağmen saatime bakmak istedim. Yarın kardeşim için büyük bir gündü ve benim de uyanık olmam gerekiyordu.

"Emily." Denise parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Yaklaşıyorlar. Canlanın."

"Özür dilerim!"

Denise ayağa kalktı. "Merhaba çocuklar! Gelebildiğinize çok sevindim."

"Ben de," dedi sarışın elebaşı Denise'e. "Yas'a kalıcı olarak katılacağınızı duyduğumuzda çok sevindik."

"*Mest* oldum," diye tekrarladı arkamdan bir esmer. Üçünün de elini sıktım ve ritim sesinden isimlerini duyabilmeyi diledim. Göz kalemleri mükemmeldi ve bir elimi gevşek saçlarımda bilinçli bir şekilde gezdirdim.

Sarışın yanıma oturdu. "Yas'ta ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bütünsel güzellik ve deneysel sağlık konularıyla ilgileniyorum."

"Vay canına. Bu ne anlama geliyor?"

"Bir sürü tuhaf kokulu ürün deniyorum," dedi imrenilecek derecede kalkık bir kaşla. "Ne ile çalışıyorsun?"

İşte bu noktada gerçeklerden daha iyi bir cevabım olmasını *diledim*.

"Basın ve pazarlama alanında çalışıyorum."

"Asla olmaz!"

"Evet."

"Hangi şirket için?"

Boğazımı temizledim. "Pet ve Co için."

Kaşlarını çatı. "Bunu hiç duymamıştım."

"Bu bir evcil hayvan ve bakım işi. Çok heyecan verici değil. Sanırım-"

"Çocuklar?" Esmer olan Elisa hepimize gizemli bir sırıtış fırlattı.

"Gördünüz mü?"

"Bu gece VIP bölümünde kim var?"

Yanımdaki sarışın arkasına yaslandı. "*Viper*'ın lansmanını mı kastediyorsun?" "Evet. Biliyor muydun?"

Üstün görünüyordu. "Burayı neden önerdik sanıyorsun?"

Denise ve ben birbirimize şaşkın bakışlar fırlattık. "Viper nedir?"

"Yeni bir uygulama." Elini umursamazca salladı. "Bu önemli değil. Ancak kimlerin katıldığı önemli. Teknolojinin en gözde isimlerinden bazıları burada. Rafe Christensen, Danny Stephens ve tabii ki... Julian Hunt."

"Hunt burada mı?"

"*Yemin ederim* onu az önce gördüm."

"Katılıp katılmayacağı henüz teyit edilmedi."

Üçü de boyunlarını bükmüş, kulübün karşısındaki VIP bölümünü görmeye çalışıyorlardı. Bu mesafeden bile cilalı takım elbiseleri, akan şampanya şişelerini görebiliyordum.

Denise bana yaklaştı. "Olmamız gereken yer orası."

Homurdandım. "Doğru. Ne yapıyorsunuz? Teknoloji hakkında hiçbir şey bilmiyoruz." "İşte bu yüzden bizi sevecekler! Bunu canlandırıcı bulurlar." "Sen şu blog yazarıyla çıkmıyor muydun?"

"Hayır, o yıllar önceydi! Ayak uydurmalısın."

Sırıttım. "Sana ayak uydurmak imkânsız, Denise."

"Hadi kızlar," dedi sarışın. "Hadi dans edelim." Yarım kalan daiquiri'mi aldım ve dans pistinde onlara katıldım.

Neredeyse bir saat sonra işim bitmişti. Çok, çok, çok bitmişim.

En iyileriyle bile parti yapabilirdim. Ama kardeşimin olası kontratıyla ilgili iş toplantısı ertesi gün saat ondaydı ve Denise'e verdiğim söze rağmen daha önemli bir şey yoktu.

Denise'i yakaladım ve ona hızlıca sarıldım.

"Gitmem gerek," dedim kıvrıcık kızıl saçlarına doğru, bas sesinden beni duyabilmesini umarak. "Seninle yarın konuşuruz."

"Geldiğiniz için teşekkürler. Yarın için iyi şanslar! Turner'a onu düşüneceğimi söyle."

"Yapacağım." Ona sıırıttım. "Bu gece *fazla* çılgınlık yapma." Bana küçük masum bir sırıtış attı. "Kim, ben mi?"

Onaylamıyormuş gibi yaparak başımı salladım. Kendini idare edebilecek biri varsa o da Denise'di. Beşe kadar parti yapar, sonra dokuzda işe gider ve işini de çok iyi yapardı. Bu hiç adil değildi ama o hep böyleydi. Bir insanın kontrol altına alamayacağı kadar çok enerjisi vardı.

Kıvranan bedenlerin arasından geçtim, elimdeki son daiquiri'yi kolumun altına sıkıştırmıştım. Bardağı bırakacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Çok fazla insan. Çok yüksek sesli müzik.

Bir kol belime dolandı ve ben de dönerek uzaklaştım. Bir adam bana baktı, diğer eli bana uzanırken elinde bir içki vardı.

"Dans et benimle, şekerim."

Kaşlarımı çattım. *"Kesinlikle hayır."*

Bu da bana neden çok sık dışarı çıkmadığımı hatırlattı. Denise beni daha fazla erkekle çıkmam için zorlayıp duruyordu ve ben de yarı bekâr durumumun pek de eğlenceli olmadığını kabul etsem de, ruh eşinizi bir kulüpte bulamazsınız.

Olay olduğunda çıkıştaydım.

Bir çatırtı duydum ve sonra havalandım ve yuvarlandım. Kendimi sabitlemek için ellerimi uzattım ve doğruca yanımdan geçen bir yabancının üzerine düştüm.

Güçlü bir kol tepki verdi ama çok geçti ve bir çarpmayla kulübün zeminine çarptım.

Utancım içime aktı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"İyi misin?"

Saçlarımı geriye ittim ve o derin, gürleyen sesin sahibini bulmak için başımı kaldırdım.

Elmacık kemikleri. Pahalı bir takım elbise. Endişeli bir ifade.

Hayır, hayır, hayır. Bu adamı

tanıdım. "Ben iyiyim!"

Aşağı uzandı ve güçlü kolları omuzlarımin altına girdi. Bir çocuk gibi ayağa kaldırıldım ama düzgün duramadığımı fark ettim. Kaşlarını çattı ve aşağıya baktı.

Bakışlarını takip ettim. "Oh. Topuğum kırıldı."

"Mesleki tehlike." Sesi pürüzsüz ve cilalıydı. Karanlıktı. Boğazımı temizledim ve ayakkabılarımı çıkardım. Yalınayak, çenesine ancak ulaşabildim.

Julian Hunt.

Dünyadaki onca erkek varken, neden ona rastlamak zorundaydım?

Gözlerim boğazının uzun sütununda gezindi, beyaz gömleğinin üst düğmesi açılmış ve bronz teninin bir kısmı ortaya çıkmıştı, gömleğinin üzerinde kocaman pembe bir leke vardı...

Elimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim, o benim içkimdi, değil mi?"

Julian Hunt yere baktı. "Sanırım öyle. Çilekli daiquiri, değil mi?"

"Evet. *Çok* özür dilerim." Yanaklarım yanıyordu. "Kuru temizlemeyi ben ödeyeceğim."

Gülümsedi -gerçekten de gülümsedi. "Kesinlikle hayır. Sadece düşerken yaralanmadığınız için mutluyum."

Gözlerimi kırptım. "Hayır. Hayır, yaralanmadım. Ben... çantam nerede?"

İkimiz de sessizlik içinde kulübün karanlık zeminine baktık. Çıkışın yanındaydık, bu yüzden daha fazla ışık vardı ama yine de yeterli değildi. Ayrıca bu iğrenç yüzeyde yalınayak olduğum için istediğimden çok daha yakından bakıyordum.

Julian önce onu buldu, karanlık süpürgelik boyunca gizlenmiş lacivert el çantasını kaptı. "Bu mu?"

"Evet. Tekrar teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Başını eğdi. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?"

Uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim bana bakan meraklı yeşil gözlere bakmak oldu. Julian Hunt -milyarder playboy, Amerika'nın teknoloji aşığı- anı uzatıyordu. Benimle sohbet ediyordu.

"Evet, her şey yolundaydı."

"Bu tam olarak bir onaylama sayılmaz."

Belki sonbahardı, belki de gözlerindeki alaycı parıltıydı, ama cevabımla kendimi şaşırttım. "Duydun mu bilmiyorum ama bu gece bir uygulama için lansman partisi vardı. Bir grup kabadayı Silikon Vadisi tipi VIP bölümünden epey gürültü çıkarıyordu."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, geri kalanımızın havasını bozdu." Öne doğru eğildim ve Tanrım, onunla *flört* ediyordum. "Eğer bir tane görürsen onlara haber verme."

Julian'ın gülümsemesi çarpıklaştı. "Oh, merak etme. O kalabalıktan uzak duruyorum."

Kalbim hızla çarpıyordu. Bu çok fazlaydı ve ben bu konuda çok deneyimsizdim. Bu, etrafta beceriksizce dolaşan bir üniversite öğrencisi değildi. Bu bir adamdı, deneyimli, varlıklı ve mükemmelliğe alışkın bir adam ve Tanrı adına yakışıklıydı. Dudaklarımı ıslattım.

"Çantamı bulduğun için tekrar teşekkürler."

Julian eğlenmiş görünüyordu. "Benim daha az yeteneklerimden biri." "Çok etkileyici."

"Eminim." Park yerine doğru baktı. "Dışarı mı çıkıyordun?"

"Evet, planlıyordum. Arabam burada park halinde."

"Ama şimdi yapamazsın."

Gözlerim açıldı. Gidemez miydim? Çünkü artık onunla tanışmıştım?

Ama sonra çıplak ayaklarıma baktı. "Çünkü ayakkabın yok."

"Ah. Doğru. Bilmiyorum."

Omuz silkti. "O zaman yapılacak tek bir şey var."

Ben ne yaptığını anlayamadan Julian Hunt eğildi ve kollarını bana doladı. Hiç de hoş olmayan bir çığlıkla havaya kaldırıldım.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir gece kulübünden çıplak ayakla çıkamazsın," dedi, hiç de yorgun görünmüyordu. "Kaldırımda cam parçaları olabilir."

"Ama... bu çok garip." Gerçek bir yabancı -ünlü bir yabancı- tarafından taşınıyordum ve on iki yaşından beri hiç böyle taşınmamıştım.

Çarpık gülümsemesi geri gelmişti. "Tuhaflik beni hiç rahatsız etmedi."

Julian Hunt güzel kokuyordu. Çok güzel. Bir çalışan bizim için ön kapıyı açarken kolumu boynuna doladım.

"Vale standı

mı?" "Sol

tarafa."

İnsanlar dışarıda oyalanıyordu, bazıları içeri girmek için sıradaydı, bazıları ise sadece sigara içmek için dışarı çıkmıştı. Hepsi de vale standına doğru yürümemizi izliyordu. Yanaklarım yanıyor olmalıydı, o kadar sıcak hissettim.

Julian geldiğimizde beni yere bırakmadı, sadece beklentiyle bana baktı. Vale görevlisi de öyle.

"Oh, tamam! Dur bir bulayım." Bileti bulmak için çantamı karıştırdım. Görünüşe göre kendimi durduramıyordum, saçmalamaya devam ettim. "Bu arada topuğum kırıldı. Bu yüzden... bu yüzden şövalyece davranıyor."

Vale görevlisi sırtarak biletimi aldı. "Eminim, bayan."

Arabamı almak için ortadan kayboldu ve ben de Julian'ın sırttığını görmek için kafamı kaldırdım. Bu şekilde çok yakındı - ne kadar dayanılmaz derecede yakışıklı olduğunu görmezden gelmek imkânsızdı. Dergi kapaklarında ve internet röportajlarında hep öyleydi. Ama ünlü insanların, onları şahsen gördüğünüzde *daha az* güzel olmaları gerekmez miydi? Beklediğinizden daha kısa ya da daha az çekici? *Daha* yakışıklı olmaları gerekmiyordu.

"Artık beni yere bırakabilirsin," dedim. "Bu biraz zaman alacak."

Julian yumuşak bir hareketle aşağı kaymama izin verdi. Ayaklarım soğuk kaldırıma değdi ve ceketimi üzerime daha sıkı çektim.

"Senin yerinde durmak mı?"

Başımı salladım ve uyumsuz boyları ve eksik topuklarıyla onları giydim. "Beni taşıdığın için teşekkürler."

"Sadece centilmenlik yapıyorum," diye tekrarladı gülümseyerek. "Söylemeliyim ki, dikkatimi çekmek için ilginç şeyler yapan pek çok kadın oldu ama sahte düşme yeni bir şey."

Gözlerim onun yüzüne kaydı. "Ne?"

"Yaratıcılığınız için size iltifat ediyorum. İçki hoş bir dokunuştur."

Uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Julian Hunt yakışıklı olabilirdi ama kesinlikle alçakgönüllü değildi.

"Sen ciddisin," dedim yavaşça. "Sırf senin dikkatini çekmek için isteyerek tökezlediğime inanmak için ne kadar kibirli olman gerekiyor?"

Ses tonum karşısında dudakları büküldü ve öfkemin tadını çıkarıyor olması beni daha da öfkeliendirdi. "İnanılmazsın. Topuğumu bilerek mi kırdığımı sanıyorsun? Sen çıkıştan geçerken doğru anı mı bekledim?"

Julian'ın kara gözleri parlıyordu. "Çok sinirlisin."

"Suçlandığım zaman... suçlandığım zaman... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.
o."

"Tuzak mı?" "Evet."

O."

"Eve kendin gidebilecek misin?" Ona göz kırptım. "Evet. Tabii ki."

"Emin misiniz? Değilse seni eve bırakabilirim. Porsche'm park halinde. hemen şurada." Başıyla ön tarafı işaret etti.

Kendimi tutamadım, güldüm. Bu adam gerçek dışıydı. "O cümlede araba markasından bahsetmek gerçekten gerekli miydi?"

Gülümsemesi önce utangaç, sonra da biraz alaycı bir hal aldı. "Hayır. Övünüyorum, değil mi?"

"Bence öylesin."

"Lanet olsun." Bir elini kuşkusuz çok gür olan saçlarında gezdirdi.

"Gerçekten bilerek düşmedin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Küçük düşürücüydü."

"Bu gece ne kadar içtin?"

"Topuğum kırıldığı için düştüm, *sarhoş* olduğum için değil."

Julian gömleğindeki lekeye bakarak aksini kanıtlar gibi göründü ama onu düzeltmekte gecikmedim. "O bakireydi."

"Oh?"

"Um, evet. İçki."

"Aıkladığın için teşekkürler."

Yanaklarım yine kızardı. Her şey ters gidiyordu, beni çileden çıkartıyordu ve eve gitmem gerekiyordu. Uzun saçlarımı geriye doğru ittim ve gözlerinin hareketi takip ettiğini gördüm.

"Genelde yabancılardan üzerine dmem."

Sırtıı geri gelmişti. "Bu gece seçilmiş kişi olduğum için onur duyuyorum o zaman."

Vale ocuk hâlâ arabamla dnmemiti ve ben ceketimi daha sıkı tuttum. Julian garip etkileimimizden ya da ani sessizlikten hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Fotoğraflarındaki kadar sakın görünüyordu, çene çizgisi erkekliği, yetkinliği ve gücü haykırıyordu.

Kibirli adam.

Ben onun gibi değildim; rahatsız edici sessizlik dayanılmazdı. "Buraya sık gelir misin?"

"Aslına bakarsanız, hayır, yapmıyorum. Sadece uygulamalar başlatıldığında ve gürültü patırtı olduğunda."

Kendime rağmen gülümsememek için dudağımı ısırđım. "Elbette. En sevdiğin eğlencelerden biri, değil mi?"

Omuz silkti, güçlü omuzları mükemmel bir şekilde oturmuş takım elbise ceketini gerdi. Adam beni neredeyse üç dakika boyunca nefes alı verişinde bir değişiklik olmadan tutmuştu. "Bu benim çevremde ulusal bir spor sayılır."

"Sen de mi eve gidiyorsun?"

Başını salladı. "Evet. Ama ben-"

Otoparkın karısından bir ses seslendi. "Julian, adamım! Geliyor musun?"

Sarıın bir adam otoparkın karşısında durmuş, kolunu topuklu ayakkabı giymiş esmer bir kadına dolamıtı. Müzik çalan bir Hummer'ın yanında duruyorlardı.

"Görev ağrısı mı?"

Elini gr saçlarında gezdirdi, yüzünde belli belirsiz bir mahcubiyet ifadesi vardı. "ok fazla lansmana gitmiyorum. Bu benim sahnem değil."

"Eminim yle değildir. Tıpkı senin dikkatini çekmek için sahte tripler atan kadınlarla çok fazla deneyimin olmadığı gibi." Gözlerimi devirdim ve dudakları tekrar yukarı kıvrıldı.

"Ayakkabıların yüzünden," dedi usulca ve uuan bir tutam saımı yakaladı. Yavaşça kulağımın arkasına sıkıtırdı ve ben de durdum.

Nefes alıyorum.

"Seni arayabilir miyim?"

Kesinlikle nefes almıyor.

Kendimi hafifçe başımı sallarken buldum. "Eğer bana tekrar hakaret etmezsen."

Kaşları tekrar çatıldı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Söz veriyorum."

Arabam yanımıza yanaştığında yaklaşan bir motorun sesi samimiyeti kesti. Julian Hunt'ın ihtişamının yanında dururken birdenbire küçük ve sıradan göründü.

Vale indi ve arabayı boşa bıraktı. "Hepsi sizin hanımefendi."

"Teşekkür ederim." Ayakkabılarımı çıkardım ve ona bir bahşiş uzattım.

"Sanırım bu kadar. Gömleğin için tekrar özür dilerim."

Julian arabama yaslandı ve kapıyı benim için açık tuttu. "Bana adını söylersen seni affedeceğim."

"Emily."

"Emily?"

"Emily Giordano."

Gözlerindeki muzip bakış geri gelmişti. "Öyle mi?" "Evet."

"Huh." Julian göz göze gelecek şekilde eğildi. "Temasta olacağım, Ace."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Ace?"

"Bu gece herhangi birine çarpabilirdin ama sen bana çarptın." Göz kırptı. "Mükemmel nişan alıyorsun."

İfadesindeki küstahlığı protesto etmek için ağzımı açtım ama sırtarak kapımı kapattı ve birkaç adım geri gitti. Titrek hareketlerle arabayı vites taktım ve otoparktan çıktım.

Az önce ne oldu öyle?

Julian Hunt'la tanışmıştım. Güçlü kolları ve çarpık bir gülümsemesi vardı ve *harika* kokuyordu. Muhtemelen hayatımda daha önce hiçbir erkekten bu kadar çabuk etkilenmemiştim.

Sonra beni arayıp arayamayacağını sordu.

Böyle şeyler -böyle erkeklerle tanışmak- benim başıma gelmedi. Hiç olmadı ve olmadı.

Muhtemelen beni aramaya niyeti yoktu ve ararsa açacağımdan bile emin değildim. Kibirli ve iğrençti... ve komikti. Ayrıca, numaramı bile istememişti!

Kendi düşüncelerime karşı başımı salladım. Julian Hunt'ı bir daha asla görmeyecektim ve bu muhtemelen en iyisiydi. Sıradan erkekleri onun standartlarıyla kıyaslamaya başlayamazdım, yoksa ömür boyu bekâr kalırdım.

Beynimin "*belki*"leri ve "*belki*"leri düşünmek isteyen küçük parçasını görmezden geldim.

Ya olursa.

Julian Hunt bana göre değildi, ben de kesinlikle ona göre değildim.

Continue reading Kibirli Patron Kindle'da!

OceanofPDF.com

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarlar kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarlarle hiç karşılaşmadı.

Doymak bilmez bir romantizm okuru olan Olivia, birkaç yıl önce kalemi eline aldı ve ardından kendi aşk macerasından başka bir şey gelmedi. Şimdi günlerini yazdığı ateşli şakalara kıkırdarak ya da onların sonsuza dek mutlu sonlarına bayılarak geçiriyor.

Zekice ve seksi romantizm - bunlar onun ana temaları!

Bonus içerik için [haber bültenine](#) katılın.

www.oliviahayle.com. Olivia

ile bağlantı kurun

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.